

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

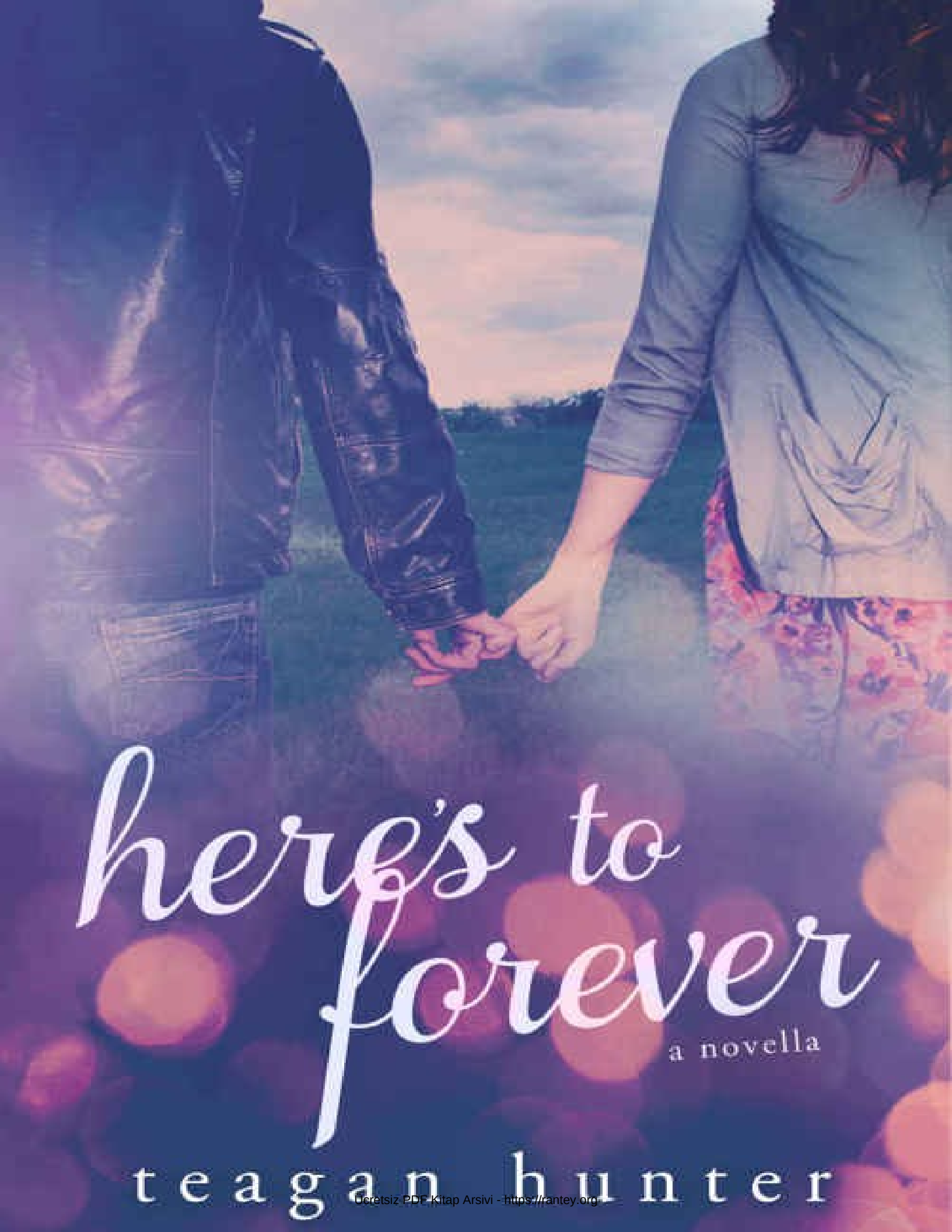
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic scene of a couple holding hands in a grassy field at sunset. The man on the left wears a black leather jacket and jeans, while the woman on the right wears a grey long-sleeved shirt and a floral skirt. The sky is a mix of orange, pink, and blue, and the ground is covered in green grass. The overall mood is intimate and hopeful.

here's to forever

a novella

teagan hunter

here's to forever

a novella

teagan hunter

SONSUZLUĞA
Teagan Hunter Telif
Hakkı © 2016 Teagan Hunter

KINDLE EDITION

Kapak Tasarımcısı: [Najla Qamber Tasarımları](#)
Fotoğrafçılık: [Lindee Robinson Fotoğrafçılık](#)
Modeller: [Kelly Kirstein](#) ve [Travis Robert Bendall](#)
Editör: [Murphy Rae](#) tarafından [Indie Solutions](#)'dan [Murphy Rae](#)
Biçimlendirici: [Ready, Set, Edit](#)'ten Wendi Temporado

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya diğer yollarla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik yöntemlerle.

Bu bir kurgu eseri.

İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez.

Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız ve satın aldıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopya

*Will Cooper'a.
Sen her zaman benim bir
numaram olacaksın.
#ÜzölmeÜzölmeLake
#BethWho*

chapter one

Hudson

"Kızıma ne yapmak istiyorsun?"

Şu anda benimle aklımı kaçırmışım gibi konuşan adam Ted Kamden'den, nam-ı diğer kız arkadaşımın babasından başkası değil. Bana tamamen deliymişim gibi bakıyor. Haklı da olabilir.

Ted'in gözlerinin içine bakarak, "Onunla evlenin, efendim. Rae ile evlenmek istiyorum."

Ted bana baktı. Gözlerini kısarak ve başını eğerek, "Neden, evlat?" dedi.

Beklediğim bu değildi.

Boğazımı temizliyorum. "Neden, efendim?"

"Evet. *Neden* onunla evlenmek istiyorsun? Bu büyük bir taahhüt ve ikiniz de hâlâ gençsiniz. Henüz bir yıldır birlikte olmadığınız gerçeğini bir kenara bırakın."

Sözleri doğru. O kadar uzun süredir birlikte değiliz ama nedense birbirimizi tanıdığımız süre sonsuzmuş gibi geliyor.

Bir yıldan biraz daha kısa bir süre önce, tanıdığım en zeki, en hırçın ve en güzel kadın kendinden emin bir şekilde dükkanıma girdi. Zeki ağzı ve büyüleyici orman yeşili gözleriyle kalbimi neredeyse anında kazandı. Bağlantımız kolay, sorunsuz ve karmaşık değildi. Ona şu anda sekiz yaşında olan kızım Joey'den bahsetmek için cesaretimi toplamam biraz zaman aldı, ancak ilk şoku atlattıktan sonra Rae ikimizi de kollarını açarak kabul etti. Birbirimizden ayrılamaz, birbirimize aşık ve sonsuz mutlu olduk.

Sonra hayat başladı.

Aramızdaki yoğun bağıın geçmişte birbirimizi zaten tanıyor olmamızdan kaynaklandığı ortaya çıktı; ben onu altı yaşındayken boğulmaktan kurtarmıştım. Geçen yıl doğum günü için onu plaja götürene kadar bunun farkına varmamıştık. Denize yakın olmak Rae'nin rahatsız edici bir geçmişe dönüş yaşamasına neden oldu ve derinlerde yatan anne olma korkusunun kendi çocuğunun boğulmasına seyirci kalmasından kaynaklandığını keşfetti.

Daha büyük, daha güncel olan sorun Joey'di. Rae bunun farkına vardığında, kızım okyanusa biraz fazla daldı ve öfkeli dalgalara kapıldı. Joey neredeyse boğuluyordu.

Rae ile tekrar konuşmamın üzerinden iki hafta geçti.

Sonunda Joey'in başına gelenlere rağmen hayatta kalmayı başardığımızıza karar verdik. Ve bu bizim için her şeyden daha önemliydi.

O zamandan beri ilişkimizi her zamankinden daha sağlam hale getirmeyi başardık. Birlikte yolumuza devam ettik ve bir zamanlar derin olan bağımız daha da derin bir çukur kazdı.

Birkaç hafta önce Rae, Joey ve benim yanıma taşındı ve şu ana kadar her şey inanılmazdı.

Ta ki hayat yeniden başlayana kadar.

Hayat, vefasız şey, neden burada olduğumun küçük bir nedeni. Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak avuçlarımı birbirine sürtüyorum ve öne doğru oturuyorum. Birkaç dakika çalıştıktan sonra

Aklımdan geçen cümlelerle Rae'nin babasına hayatımın konuşmasını yapıyorum.

"Basitçe söylemek gerekirse: Kızınızı seviyorum. Ama uzun versiyonunu arıyorsanız, işte burada: O beni kesinlikle tamamlıyor. Geçen yıl Rae ile tanıştığımda bekar bir baba olarak yaşamayı kabullenmiştim. Joey vardı ve ihtiyacım olan tek şey oydu. Ya da en azından o zamanlar böyle düşünüyordum. Ama sonra bu inanılmaz güzellikteki kadın dükkânıma adım attı ve gözlerimi kaçırdığım şeye açtı - ona. Rae vahşi biri. Biraz çılgın, iğneleyici, savaşı, sert ve tatlı... Hepsi bir arada. Onunla ilgili her şey harika, kusurları bile. Evet, kusurları var. Herkesin vardır. Ve Joey ile harika. *Vay canına*, onunla harika. Onları birlikte görmek kadar kalbimi yerinden oynatan başka bir şey yok," diyorum Ted'e dürüstçe. "Kalan zamanımı onunla geçirmek istiyorum çünkü o hayatımda sahip olduğum en gerçek şey."

Ted hiçbir şey söylemiyor; sadece bana bakmaya devam ediyor. Onun bakışları altında biraz rahatsız olmaya başlıyorum ama geri adım atmıyorum. Bir süre daha geçtikten sonra, ona doğrudan söylüyorum.

"Tüm saygımla efendim, bugün burada söyleyeceğiniz hiçbir şey beni kızınıza evlenme teklif etmekten alıkoyamaz. Hiçbir şey. Ve eğer 'evet' derse, onunla *evleneceğim*. Aşkımızın, onu bizim gibi asla anlayamayacak birinin onay damgasına ihtiyacı yok. Bunların hepsi formalite."

Yavaş, neredeyse uğursuz bir sırıtış yüzüne yayılıyor. "Cesur. Çok cesursun, Hudson." Bana Cheshire Kedisi gibi bakıyor ve ben de şu anda çok gergin olduğumu itiraf edecek kadar erkeğim.

"Ve kararlı," diye devam ediyor Ted, öne doğru oturup benim pozisyonumu yansıtarak. Benden bir adım kadar uzakta, bakışlarımı kendi sert bakışlarıyla yakalıyor. "İhtiyacın olsun ya da olmasın, benim onayımı aldın. Sadece kızımı kimsenin sana aksini söylemesine izin vermeyecek kadar sevdiğini duymak istedim."

Rahatlamış bir nefes veriyorum ve Rae'nin babası gülmeye başlıyor. "Kahretsin, Bay Kamden. Bir an için beni korkuttunuz."

"Seninle uğraşmaya dayanamadım, evlat. Ve tüm kutsal şeyler aşkına, bana Ted de. Sana milyonlarca kez söyledim zaten."

"Özür dilerim efendim. Kahretsin. Ted'i kastetmiştim."

Ted mutfağa gitmek için ayağa kalkarken içten bir kahkaha atıyor. "Bira ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben kullanıyorum." "İyi cevap."

O diğer odada kaybolurken ben kanepeye gömülüyorum. Evet dedi. *Hay sikeyim. Evet, evet.*

Şimdi evlenme teklif etmek için mükemmel bir yol bulmalıyım. Sade mi yoksa büyük bir etkinlik mi? Basit mi yoksa abartılı mı? Seyircili mi yoksa özel mi? İnsanlar bu boku nasıl yapıyor?

Dürüst olacağım. Bütün bunları *gerçekten* düşünmedim. Sadece Rae ile evlenmek istediğimi biliyorum. Şimdi. Yarın. Gelecek ay. Gelecek yıl. Herhangi bir gün. Onu istiyorum. Sonsuza kadar onunla olmak istiyorum.

Geçen ay birini kaybettik. En yakın arkadaşımın kardeşi beklenmedik bir kazada aramızdan ayrıldı. Tucker yolda olduğu için teknik olarak iki kişiyi kaybetmiş olsak da, onlardan birinin hala geri dönme seçeneği var. Tanner'ın yok. Her ne kadar ikimiz de hayattayken onun hayranı olmasak da, ölümü bizi derinden etkiledi. Öyle ki son birkaç haftayı ben ölürsem Joey'e ne olacağını, acil bir durumla nasıl başa çıkacağımızı ve genel olarak kayıpları tartışarak geçirdik.

İkimiz de buna alışmış, yani kaybetmeye. Rae'nin annesi o daha yedi yaşındayken, Rae'nin neredeyse boğulduğu gün intihar etti ve babam da üç yıl önce vefat etti. İkisi de ani oldu. Her ikisi de herkesi onlarsız bir gelecek için tamamen hazırlıksız bıraktı. İkimiz de Joey için bunu istemiyoruz.

Hiçbir zaman yasaları seven biri olmadım, ama şimdi, onları istiyorum. Geleceğimin onunkine bir fantezi ile bağlı olduğunu bilmek istiyorum.

Sözleşme. Onun benim olduğu kadar yasal olarak benim de onun olduğumu bilmek istiyorum. Ve Joey. Kesinlikle onun için de yasaları istiyorum.

Bunun dışında, onlara *gerçekten* ihtiyacım yok. Ruhumun en derinlerinde, biliyorum. Rae benim sonsuzluğum. Yarınım. Benim her şeyim.

"Diğer odadan tekerleklerin döndüğünü duyabiliyorum. Sakin ol. Doğru an geldiğinde anlayacaksın," diyor Ted elinde soğuk birayla odaya geri dönerken. "Rae'nin annesine nasıl evlenme teklif ettiğimi bilmek ister misin?"

Ted gözlerimdeki hüznü ben saklayamadan görmüş olmalı ki başını sallıyor. "Sorun değil Hudson. Her şey olmadan önce birlikte çok güzel yıllar geçirdik. Erin'le ilgili güzel anılarım var."

Hikâyesine başlamadan önce ağır ve sakinleştirici bir nefes alıyor. "Gençtik ama çılgınca aşıktık. Hamile olduğumuzu öğrendiğimizde iki yıldır birlikteydik ve biraz değişmiştik. Hâlâ evde ailemizle yaşadığımız ve kıt kanaat geçindiğimiz için gergin olmamız gerekirdi ama değildik. Aşkımız yeterliydi."

Rae'nin babası sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleri kapalı ve çenesi göğsünde. İçimde, sonunda aşklarının yeterli *olmadığını anladığına dair* garip bir his var. Ve bu onun kalbini yeniden kırıyor.

Konuşurken, sanki olanları en ince ayrıntısına kadar hatırlamaya çalışıyormuş gibi aynı pozisyonda kalıyor. "Bütün bu büyük geceyi planlamıştım. Ailesine hamilelikten yeni bahsetmiştik ve şaşırtıcı bir şekilde desteklediler. Kutlamak için akşam yemeğine gittik, paramın yettiği en lüks restorana. Zamanlamam mükemmeldi ve her şey plana göre gidiyordu. Ama sonra öyle olmadı. Romantik yemeğimizin ortasında gözyaşlarına boğuldu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Ne yapacağız Teddy?" diye tekrar tekrar sordu. Sessiz kaldım ve gözyaşları dinene kadar ona sarıldım, hesabımızı ödedim ve arabaya kadar yürüdüm. Quannapowitt Gölü'ne gittik ve kıyıya doğru yürüdük, birkaç dakika boyunca taşları sektirdik.

Sessizlik. Bu bizim olayımızdı. Yaklaşık yirmi dakika sonra, olanlardan dolayı utandığı belli olan bir şekilde özür diledi. Bunun sadece bebeklik hormonlarından kaynaklandığını biliyordum. Çocuktum ama aptal değildim. Bu şeylerin nasıl çalıştığını anlıyordum."

Ted'in dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, sanki kafasının içinde kalbinin hâlâ sahibi olan kadınla yaşadığı mutlu anıları anlatan bir film izliyormuş gibi.

"Özrüne hemen yanıt vermedim. Sonra ne olduğunu tahmin etmek ister misin?"

"Hiçbir şeyden haberim yok Ted. Rae'yi tanıyorum, muhtemelen *banana* taş atmaya başladılar. Erin'in ruhuna sahip olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok ama tahminim bu yönde."

Ted dizini tokatlayarak bir kahkaha atıyor. "Vay be. Küçük kızım annesine sandığından çok daha fazla benziyor."

"Çiviledin, ha?"

"Oh, evet. Aynen öyle yaptı. Sonunda onu sakinleştirdikten sonra, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu anlamsızca öptüm. Dedim ki, 'Erin, sen delisin. Beni delirtiyorsun. Ama seni yine de seviyorum. İyi olacağız. Bunu *başaracağız*. Yapmak zorundayız. Yaptığımız şey bu. Şimdi, bir dakikalığına deliliğini bir kenara bırak, tamam mı? Sana sormam gereken önemli bir şey var.' Ve hepsi bu kadar. Ona sordum. Süslü bir şey değildi. Sadece kalbimden geçenleri sordum Hudson. Onun için her şeyi açık ve basit bir şekilde anlattım. Sadece kalbinin sesini dinle, evlat. O her zaman doğrudur."

"Hudson? Sen misin?"

"Hey, bebeğim!" Rae'nin tatlı sesini takip ederek ön kapıdan mutfağa doğru yürürken bağıyorum.

Un. Tek görebildiğim bu. Sanki kış bastırmış ve biz de tüm pencereleri açık bırakmışız gibi görünüyor. Yerde ve tezgâhın her santimetrekaresinde tepecikler halinde kar gibi toz var. Bunun planladığı gibi gitmeyeceğini şimdiden söyleyebilirim.

"Ne yapıyorsun?" Dirseğini hamura batırırken sordum.

"Çikolata parçacıklı kurabiye yapıyorum," diyor, elleriyle yaptığı şeyle göz temasını hiç kesmeden. O kadar konsantre olmuş ki dili dışarı fırlamış ve kaşları çatılmış. "Şurada bir parti var ve bir tanesi de fırında. Bundan sonra bir tane daha yapmam gerekiyor ve işim bitiyor."

"Bir tane denememin sakıncası var mı?"

Başını salladı. "Devam et."

Kurabiye tabağının önünde durduğumda kahkahalarımı zor zapt ediyorum. Kurabiyeleri işaret ederek, "Bunlar mı?" diye sordum.

Rae işaret ettiğim yeri görmek için yukarı bakıyor. "Evet. Biraz düz görünüyorlar. Ne olduğundan emin değilim ama yine de yenilebilir görünüyorlar. Çocuklar asla bilmeyecek."

Biraz uçuk demek yetersiz kalır. Tamamen düzler. Ve içimden bir ses kurabiyelerin "yenilebilir" olmadığını söylüyor.

Bir kurabiyeyi nazikçe burnuma götürüp kokluyorum, belki baştan beri bir tuhaflık sezmişimdir diye. *Güzel.* Dikkatlice bir ısırık aldım. Sonra da hemen geri tükürdüm.

"*Bu da ne?*" Dilimi sıyrarak o iğrenç şeyi tabağa geri atıyorum.

"Ne? Ne demek istiyorsun?" Rae bağıyor, masaya doğru koşuyor ve beni yolumdan itiyor. "İyi görünüyorlar! Düz ama güzel." Terk edilmiş kurabiyemi kaldırdı ve bir

büyük bir ısırik. O da masaya geri dönüyor. "İğrenç!"

Rae lavaboya koşuyor ve musluktan su içiyor. Ağzını silip yemek kitabına koşuyor ve nerede hata yaptığını bulmak için parmağıyla sayfayı tarıyor.

"Kahretsin!" diye homurdanıyor, kitabı kapatıp tezgâhın üzerine fırlatıyor. "Karbonatı unutmuşum."

Yaltaklanıyorum. "Bu biraz önemli."

"Ve içine çok fazla un koydum," diye mırıldanıyor, kollarını göğsünde kavuşturarak. Surat asıyor. Yetişkin kız arkadaşım gerçekten somurtuyor. Ama onu suçlayamam. Son birkaç saatimi kurabiye yaparak geçirmiş olsaydım ve kurabiyelerin tadının bok gibi olduğunu fark etseydim ben de somurtuyor olurdum.

Bekle. Bunu neden tekrar yapıyor? Bir bok pişiremiyor, bu yüzden neden en başta pişirmeyi denediğini merak ediyorum.

"Neden kurabiye yapıyorum dedin?"

"Joey'nin yaz softball ligi için yaptığı kermes için. Okul sponsorluğunda olmadığı için ev yapımı olabilirlerdi, ben de yapmaya karar verdim. Ama belli ki berbatım. Bu ev işlerinde berbatım, Hudson!"

Elimde değil, gülüyorum. Zor yoldan. "Neden bunu zor yoldan yapıyorsun o zaman? Kır ve pişir, bebeğim. Kır ve pişir. Ben böyle yapıyorum."

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırır. "Gördün mü? Sen bile benden daha iyisin ve sen de berbatsın! Ben bırakıyorum. Bir pizza sipariş edelim ve onu da sıfırdan yapmışım gibi davranalım."

"Anlaştık. Şimdi git süpürgeyi getir. Biraz temizlik yapmamız gerekiyor."

Rae kendi kendine mırıldanarak uzaklaşıyor. Çok küçük bir parçam onun için üzülüyor, ama bu çok zengin. Kendisiyle gurur duyuyor ve kendinden çok emin görünüyordu, ancak en önemli maddeyi unuttu. Zavallı Rae.

"Al. Sen süpür, ben süpürürüm" diyor ve süpürgeyi bana uzatıyor. "Dükkânda işler nasıl gitti?"

Dükkan mı? Dükkanda değildim.

"Ben..." Başlıyorum, kendimi zor tutuyorum ve neredeyse kimliğimi açığa çıkarıyorum. "Oradan çıkabileceğimden emin değildim."

"İçeri girmek zorunda kalman kötü oldu ama şimdi geri dönmene sevindim. Görünüşe göre her hafta bir sürü evrak işi yapıyorsun. Sanırım bu daha fazla nakit akışı ve evde pişmeyen yemeklere harcayabileceğimiz daha fazla para anlamına geliyor."

Ona dalgın bir kahkaha atıp dağınıklığını süpürmeye devam ediyorum, yalanımın suçluluğu omuzlarıma lanet bir kaya gibi çöküyor.

Evet, Rae'ye yalan söylüyordum. Aslında haftalardır. Hatta aylardır.

Rae, babasının annesinin durumu ve yedi yaşındayken o fırtınalı okyanusta gerçekte neler olduğu hakkında kendisine yalan söylediğini öğrendikten sonra, babasıyla tüm iletişimini kesti. Bir yandan, her şeyi anlıyorum. Diğer yandan, kalbimi kırıyor. Ted'le son derece yakın olduğunu düşünürsek, benim kalbimin Rae'ninki kadar kırılmadığından eminim, ama yine de acıtıyor. Rae'nin babasıyla böylesine güçlü bir ilişkiyi kaybettiğini görmek ve biri ondan bahsettiğinde gözlerinin ardında gizlenen hüznü görmek acı veriyor.

Kalbim Rae için üzgün olsa da Ted için daha da fazla acıyor. Kendim de bir baba olarak, yaptığı şeyi neden yaptığını çok iyi anlıyorum. Düpedüz yalan da söylemedi; sadece Rae'nin kendisini güvende hissetmesini sağlayacak her şeye inanmasına izin verdi. Ben de aynısını Joey için gözümü kırpmadan yapardım.

Evet, sevdiğim kadının böylesine duygusal bir acı içinde yaşamasını izlemek çok zor. Babasının sadece karısını değil, hayatta tutmak için çok mücadele ettiği kızını da kaybetmesini izlemek daha da kötü.

Rae'nin şu anda babasına gösteremediği sevgiyi telafi etmek için haftada bir kez onun yerine babamı ziyaret ediyorum. Konuşuyoruz, hangi oyun varsa biraz izliyoruz ve en önemlisi birlikte gülüyoruz. Hayati önem taşıyor çünkü Ted büyük yalanı yüzüne patladığından beri bu konuda eksik.

Umalım da Rae'ye ne yaptığımı söyleme zamanı geldiğinde benimki de aynı şeyi yapmasın.

Ona göz kırpıyorum ve "Yaktığın yemeğin parasını biri ödemeli" diye cevap veriyorum.

"Bir kez, Hudson! Bir kez."

"Bugün, belki."

Unun tadının bok gibi olduğunu biliyor muydunuz? Bu doğru. Nereden mi biliyorum? Şu anda tadına bakıyorum çünkü Rae az önce bir yığın unu suratıma üfledi.

Üzerimdeki iğrenç tozu silerek ona doğru atıldım ve onu anında yere serdim. Altımda sıkışana kadar yuvarlanıyorum, tüm bu süre boyunca tekmeliyor ve çığlık atıyor. Bir elimle kollarını başının üstünde tutarken, parmak uçlarımı aşırı gıdıklanan yanlarında gezdiriyorum. Kıkırdamaları ve kıvranmaları anında oluyor.

"Özür dilerim, özür dilerim!" Rae kahkahalarını bastırmaya çalışarak pantolonunu indirdi.

"Hayır, yeterince iyi değil." "Seni seviyor muyum?"

"Daha yakın..." Başımı onunkinin yanına bırakıp dudaklarımı kulağının yanında gezdiriyorum. Kıkırdamaları yumuşak inlemelere ve kıvranmaları daha konsantre hareketlere dönüşüyor, vücudu benimkine günahkâr şekillerde sürtünüyor.

"Tüm dünyadaki en harika adam sen misin?" "Biliyorum sevgilim, biliyorum," diye takılıyorum. "Dalkavukluk seni her yerde benimle." "Ama duymak istediğim bu değil" diye fısıldamadan önce kulak memesinin hemen altına hızlıca bir öpücük konduruyorum.

Dudaklarımın yumuşak baskısını günlük kirli sakallarıyla karıştırarak sözcükleri ondan çıkarmak için kullanıyorum. Dudaklarımı nazikçe boynundan köprücük kemiğine doğru gezdiriyor, kelimelerin dudaklarından dökülmesi için yalvarıyorum.

Rae'nin nefesleri bir dağa tırmanmayı yeni bitirmiş gibi sertleştiğinde işe yarayacağını anlıyorum - ki bir bakıma öyle çünkü duymak istediğim iki kelime

Bir tırmanışın fiziksel yoğunluğunu kabul etmek onun için yorucuydu.

Bunlar onun en sevmediği kelimeler olsa da, benimkilerden çok uzak.

Kızgınlık ve cinsel hayal kırıklığının bir karışımı olarak ofluyor. "Peki. Söyleyeceğim."

"Güzel. Yapacağını biliyordum-"

"Bir şartla," diye araya giriyor.

Başımı kaldırıp gözlerimi ona dikiyorum. "Pazarlık edecek durumda değilsin."

"Oh, ama öyleyim, Hudson. Görüyorsun, üzerime uzanmış beni kızdırmaya çalışıyorsun ve işe yarıyor. Ama sekiz yaşındaki kızının şu anda üst katta olduğunu ve her an aşağı inebileceğini unuttun. Bu da şu anki durumumuzdan duyduğun heyecanın senin sonun olabileceği anlamına geliyor."

Öfkelenme sırası bende. "Ne istiyorsun?"

Hayır, bunu bir soru olarak bile ifade etmedim. Küçük sinsi.

"Ara sıcakları ve kekleri sen yapmalısın çünkü bunu yapmaya çalışırken muhtemelen tüm evi yakacağım."

Kahkahalar göğsümde gümbürdüyor. "Çok yorucusun."

Rae uzanıp burnunu burnuma dayıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için sadece birkaç saniye duruyor. "Ama yine de beni seviyorsun."

"Sadece birazcık."

Ağzımı tamamen kendi ağzıyla kapıyor. Elleri nazikçe kavrayışından sıyrılıp doğrudan başıma gidiyor ve sanki hayatı buna bağlymış gibi beni kendisine doğru tutuyor. Ben de aynı istekle onu öpüyorum, dilimi dudaklarında gezdiriyorum ve bana erişmesine izin vermesi için yalvarıyorum. İzin veriyor ama sadece kısa bir süreliğine.

Bu kısa çalıntı saniyeler içinde birlikte yarattığımız sıcaklık o kadar bunaltıcı ki, duman kokusu aldığıma yemin edebilirim.

Kahretsin!

"Kurabiyeler!" Bağıriyorum, dudaklarımı Rae'ninkilerden ayırıyorum ve deli gibi harekete geçiyorum.

Duman alarmları çalmaya başlayıp Joey'i paniğe sürüklemeyen önce arka kapıyı ve pencereleri açmak için acele ederken, onun çıtır çıtır, pek de usta işi olmayan şaheserlerini kurtarmak için ocağa gidiyorum.

Joe kargaşayı duymuş olmalı çünkü bir dakika bile geçmeden merdivenlerden koşarak inip doğruca mutfağa girdi. "Ne oldu? Her şey yolunda mı? Hepimiz ölecek miyiz?" diye soruyor, gözleri korku ve merakla kocaman açılmış.

Zihinsel olarak ürperiyorum ama hareketlerimi durdurmuyorum.

Birini kaybetmenin bir başka yan etkisi de budur; çocuklar ölüm fikriyle yanıp tutuşurlar. Farkında olurlar, korkarlar, meraklanırlar, kafaları karışır. Bu teknik olarak Joey'nin bu iç karartıcı olayla ilk karşılaşması değil ama etrafındaki dünyada neler olup bittiğini anlayacak yaşa geldiğinden beri başına gelen ilk olay. Babam vefat ettiğinde onu tanıyordu. Ancak o zaman bunu ona açıklamak daha kolaydı. Babamın bir daha geri gelmeyeceğini kabullenmek için son birkaç yılını harcadı. Tanner'ın ölümü hala taze ve onu korkutuyor. Sevdiklerinin her an kendisinden koparılacağı paniğine kapılmış durumda. Tanıdığım yetişkinlerin çoğu Tanner'ı sevmemiş olabilir, çünkü adam tam bir pislikti, ama kızıma karşı her zaman sabırlı, nazik ve sevgi dolu olduğunu inkar edemem. Bu yüzden ona her şeyden çok saygı duyuyorum.

"Kimse ölmüyor, Joey. Hepimiz iyiyiz. Söz veriyorum," diyerek onu rahatlatıyorum ve fırın eldiveni ile kurabiyeleri havalandırıyorum.

"Oh," diyor. Sesindeki endişeyi duyabiliyorum. "Rae, yine bir şeyler mi yaktın? Babam da iyi bir aşçı değildir ama hiçbir şeyi yakmaz."

Yemin ederim Rae'nin kelime kusması etrafındaki herkese bulaşmış çünkü Joey'nin az önce söylediği şey tam da Rae'nin söyleyeceği bir şeydi.

Kıs kıs gülüyorum. "Her zaman babanı kolluyorsun. Bunu takdir ediyorum, ufaklık."

"Hudson!" Rae azarlıyor. Joey'e dönüp, "Kurabiyelerinizi birkaç dakika fazla pişirmiş olabilirim. Ama baban biraz daha yapacak. Değil mi canım?"

Rae'ye kaşlarını kaldırarak meydan okuyorum, "Bilmiyorum. Öyle miyim?"

Yemin ederim bana gözlerini devirdiğini *duyabiliyorum*.
"Haklısın.

Berbat bir aşçıyım ve her şeyi yakıyorum. Mutlu musun?" "Nihayet! İtiraf ediyor!"

Yardım için Joey'e bakar. "Bana kötü davranmasına izin mi vereceksin?"

Joey omuz silkiyor. "Konu babamın haklı çıkması olduğunda biz kızların birbirimize destek olmamız gerektiğini söylediğini biliyorum ama..." duraksıyor ve kelimeyi dramatik bir şekilde uzatıyor. "Birçok şeyi yakıyorsun."

"YAN! Tıpkı senin kurabiyelerin gibi!"

Rae'nin yüzündeki ifade, bu küçük patlamadan dolayı başımın kesinlikle belada olduğunu söylüyor.

Köpek kulübesinde olmaya kesinlikle değer.

chapter two

Hudson

"Tek izin günümde beni alışveriş merkezine gitmeye mi sürükledin? Alçakça bir hareket, Hudson."

"Kapa çeneni bebeğim. Seni sadece Tucker burada olmadığı için davet ettim," diyorum mutsuz yoldaşım ve ikinci en iyi arkadaşım Gaige'e.

"Tanrım. Çok hoş karşılandığımı hissediyorum."

"Eğer böyle bir alet olmasaydın..."

"Hey! Ben pisliğim, alet değilim. Kaba olma."

Ona bir bakış attım. "Gerçekten mi? Sana pislik denmesini sorun etmiyorsun da alet denmesini mi sorun ediyorsun?"

"Göt deliği kulağa çok daha sevecen geliyor."

"Çok tuhafsın," diye mırıldandım. "Şimdi, hadi, *pislik*. Bakmamız gereken birkaç mağaza var."

Onun için alışılmadık bir şekilde, Gaige kalabalık alışveriş merkezinde gezinirken hiç susmuyor. Okula dönüş sezonu olduğunu unutmuşum. Her yer şamatacı gençlerle dolu. Aynı anda hem eğlenceli hem de iğrençler. Joey'nin bir ergene dönüşeceği günden korkuyorum.

Bir genç mi? Vay be. Sadece beş yıl var. O zamana kadar otuz yaşında olacağım ve o doğduğundan beri hayatım hızlı bir şekilde ilerlediği için muhtemelen kendimi kırk yaşında hissedeceğim.

Ama her şey planladığım gibi giderse, en azından hayatımın aşkı, harika bir ev, gelişen bir iş ve Joey ile yerleşik hayata geçmiş olacağım. Bekarlık günlerimin bazılarını hayal ettiğim gibi değil ama bir şekilde tam da her zaman istediğim şey.

"Burada ne alıyoruz ki? Bugün kimsenin doğum günü değil, o yüzden hediye almayacağını biliyorum. Ve sen de beni rastgele hediye alacak kadar sevmiyorsun, bu da demek oluyor ki..." Bizi listemdeki ilk kuyumcuya yaklaştırdığımda sözünü kesiyor.

Artık beni takip etmediğini fark ettiğimde, parlak nesnelerin peşinde koşmayı bırakıyorum. Arkamı döndüğümde Gaige'i tıklım tıklım dolu alışveriş merkezinin ortasında ağzı bir karış açık donmuş halde buluyorum. İçimi çekerek ona doğru yürüyorum.

"Ne?"

"Yok artık," diyor şok olmuş bir halde. "Evlenme teklif edeceksin."

Bunu söyleme şeklinden rahatsız olarak yer değiştiriyorum. Sesi büyülenmiş gibi geliyor. Ve bakışları beni de tuhaf hissettirmeye başlıyor. Bana Harry Potter'daki üç başlı köpekmişim gibi bakıyor. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Evlenme teklif edip etmeyeceğimi Gaige'in ne düşündüğüne göre belirlemem gerekmiyor ama o uzun zamandır hayatımda. Onun fikirlerine herkesten daha çok değer veriyorum. Tuck ve Rae'ninkiler hariç.

Bir sırtıma, doğal olarak nötr olan ifadesini saf bir neşeye dönüştürüyor. "Senin adına çok mutluyum, dostum."

Rahatlamış bir nefes üfleyerek, "Teşekkürler. Bunun anlamı çok büyük. Ama sakın kimseye söyleme, tamam mı? Daha Tucker'a bile söylemedim."

"Yani ilk öğrenen *ben miyim?*" Tanrı şahidim olsun ki, yüzündeki gülümseme bir çocuğun az önce

şimdiye kadarki en iyi hediye aldım.

"Sakin ol dostum. Senden *o kadar da* hoşlanmıyorum."

"Yalancı," diyor hemen. "Beni sadece yakışıklılığım için yanında tutmuyorsun. Beni çok seviyorsun, dostum. Bunu zaten hepimiz biliyoruz. Bilmediğimiz şey Tucker'a neden söylemediğin. Yoksa tuhaf 'seni görüyorum' saçmalığını kullanarak uzun mesafeli ya da telepatik olarak mı iletişim kurdun ya da bunun gibi ürkütücü bir şey mi yaptın?"

"Sadece özel bir sözümüz olmadığı için kıskanıyorsun."

"Belli ki," diye cevap veriyor sahte bir ciddiyetle. "Ama gerçekten, neden ona söylemiyorsunuz? Bu büyük bir olay."

"Sadece evet derse büyük olur."

"O da öyle dedi. Çiviledi!" Gaige bağılıyor.

"Neden? Neden seninle insan içine çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum?"

"Yapamazsın. Şimdi, Tucker'a dönelim."

Umursamaz bir şekilde omuz silktim. "Bilmiyorum. Yola çıktı ve buradaki hayatından uzaklaşmak için bu zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ayrıca, bu benim daha yeni düşünmeye başladığım bir şey."

Yüzü tekrar sakinleşmeden önce kısa bir süre kaşlarını çatıyor. Tek söylediği "Tanner,".

Gaige aşırı alaycı olabilir ve bazen kibirli bir pislik gibi görünebilir, ancak o şimdiye kadar tanıştığım en gözlemci kişidir. Her şeyi biliyor gibi görünüyor ve durumları saniyeler içinde okuyabiliyor. Ve her zamanki gibi, tam isabet.

"Hem evet hem hayır. Yani, *sadece* bu yüzden değil, aynı zamanda onu sevdiğim için, biliyor musun? O sadece benim için. Neden bekleyeyim ki?"

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Eğer bir pislik olacaksan, hayır. Pantolonumun içine girmeye çalışmak için bana tatlı şeyler söyleyecekse, yine de hayır. Ben alındım, Gaige."

"O zaman söyleyecek bir şeyim kalmadı."

Homurdanıyorum. "Hadi, seni lanet olası ucube. Gidip şu boku yapalım."

Bir baskın.

Alışveriş merkezine yaptığımız gezi de böyleydi. Her şey çok parlaktı, yeterince mükemmel değildi ya da düpedüz çirkindi. Hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Sürgülü kapılardan geri çıkarken Gaige'e "Bu işte berbattık, dostum," diye yakınıyorum.

"Hayır, *sen* berbatsın. Rae'yi almak için tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Onunla çıkan *ben olduğum halde ona* ne alacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben yakışıklı, sessiz, gözlemci biriyim ve sadece eşsiz alaycı cazibemi katabildiğim zaman sohbete katılırım. Başkalarının dikkat etmediği şeylere dikkat etme ve fark etme eğilimindeyim. Duh."

"Bunu nasıl gözden kaçırdım?" diye sordum. "Peki ona götürmem gereken şey neymiş?"

"Basit. Mütevazı olmalısın. Büyük bir taş ya da süslü bir ortam yok. Zarif, sade bir grup mükemmeldir."

Haklı olduğunu anlamam uzun sürmedi. Onun bunu bilip benim bilmememden nefret ediyorum ama aynı zamanda ikimizden birinin akıllı olmasına da şükrediyorum.

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" Arabamın tavanından sesleniyorum. Gaige kapıyı işaret ediyor. "Kilidi açmak ister misin? Sanırım

Bir yağmur damlası hissettim ve saçımı bozamam."

Göz devirerek arabanın kilidini açıyorum ve içeri giriyoruz. "Rae'nin babasını ziyaret ediyordum."

"Ve ölüm dileğinizi imzalamak," diye yanıtlıyor Gaige hızla.

Onun sözlerine en ufak bir üzüntü bile duymuyorum çünkü haklı olduğunu biliyorum. Rae öğrendiğinde çok kızacak. Her ne kadar yanlış olsa da, içimde küçük bir parça yaklaşan nişanımızı dikkat dağıtıcı bir unsur olarak kullanmayı umuyor. Evlenme teklif etmemin nedeni bu değil, ama yine de onu biraz uzaklaştırmaya yardımcı olacağını umuyorum. Kızdığında biraz affetmez olabiliyor.

Bunca yıldır peşini bırakmayan kabusların sadece kabus değil, anılar olduğunu keşfettiğinden beri babasıyla konuşmaması da bu yüzden. Kabul etmek gerekir ki, bu biriyle konuşmayı kesmek için geçerli bir sebep, özellikle de bu çok gerçek ve çok trajik bir şey olduğu için. Ama bunu onun bakış açısından görmeye çalışmadı bile. Ve sanırım bunu yapmazdı çünkü hiç baba olmadı. Neye mal olursa olsun, kızınızı her şeyinizle korumak istemenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyor.

"Kızacağını biliyorum. Umarım onu neden ziyaret ettiğimi anlayabilir."

"Peki neden?"

"Çünkü yapmayacak."

Gaige hemen cevap vermiyor. Araba emniyet kemerlerinin üzerimizden geçip yerine oturması, motorun dönmesi ve hoparlörlerden yayılan Transit sesleriyle doluyor. Birkaç mil boyunca bu şekilde gidiyoruz ve yolun ve müziğin dikkatimizi dağıtması hoşumuza gidiyor.

"Bence doğru şeyi yapıyorsun." O kadar yumuşak söylüyor ki neredeyse onu duymuyorum.

Radyoyu kapattım ve ona baktım. Pencereden dışarı bakıyordu. Çoğu kişi dramatik davrandığını düşünür ama ben öyle düşünmüyorum. Hayır, bu Gaige. Sessiz, çekingen, alaycı ve düşünceli biri. Fikrini pek sık söylemez ama söylediğinde de çenenizi kapatıp dinleseniz iyi edersiniz çünkü ağzından çıkan genellikle altın değerindedir.

"Bence babasını ziyaret etmenizde bir sorun yok. Birinin ona iyi olduğunu söylemesi gerek. Birinin ona onun kırılmadığını söylemesi gerekiyor. O kişi artık sensin."

"Ama kendin söyledin dostum. Öğrendiğinde çok kızacak."

"Tabii ki öyle olacak. Ama sen de öyle. Babanla konuşmadığın zamanlarda, eğer o da aynı şeyi yapsaydı, sen de üzülürdün. Ama sonra tıpkı onun yapacağı gibi üstesinden gelirdiniz."

Onun haklı olmasından daha çok istediğim bir şey yok, çünkü Rae'nin çok kızıp ayrılacağı düşüncesi beni mahvediyor. O benim hayatımda olamaz. Bu mümkün değil.

"Umarım haklısındır, dostum."

"Genelde öyleyimdir," diyor kendinden emin bir şekilde.

chapter three

Rae

"Yüzmeye gidebilir miyiz?"

Bu dört kelime vücudumu ürpertiyor. Göğsüm daralıyor. Kendimi uzayda kasksız kalmış bir astronot gibi hissediyorum. Ciğerlerime hava çekmekte zorlanıyorum ve ağızımdan sadece sert dalgalar halinde hava çıkıyor.

"Neden morardın? Rae? Rae!" Joey bağılıyor, kolumu sertçe çekerek dikkatimi ona doğru çekiyor.

Hava ciğerlerime doluyor ve sonunda tekrar nefes alabiliyorum.

"İyi misin?"

Joey'e bakıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Sanırım öyle. Sadece bir an... bir an yaşadım."

"Anlar vefasızdır."

Başımı ona doğru çeviriyorum, ağızından çıkan kelimeler karşısında şok oluyorum. Bu kadar küçük bir insan için oldukça zeki olduğu kesin. "Öyle."

"Peki yüzmeye gidebilir miyiz?" diye tekrar soruyor.

Bu sefer daha hazırlıklıyım ve başımı sallıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Belki baban eve geldiğinde yapabiliriz."

"Ama geç saate kadar evde olmayacak. Neden şimdi gidemiyoruz?"

"Um...çünkü ben öyle dedim?"

Omuzları çöküyor ve kendini yanımdaki kanepeye atıyor. "Tamam."

O kadar üzgün görünüyor ki *neredeyse pes edecektim* ama kendimi tuttum. Artık sorumluluk sahibi bir yetişkin olmam gerekiyor. Bana o son derece ikna edici yavru köpek bakışlarını attığı ya da alt dudağını dışarı çıkardığı her seferinde pes etmeye devam edemem. Son birkaç aydır pes etmeme konusunda çok iyiydim, özellikle de Hudson'la ilk çıkmaya başladığımızda ne kadar pes ettiğimi düşünürsek. İsteddiği her şey onundu. Dondurma mı? Al bakalım! Puding? Tabii ki! Yeni bir kitap? Tabii ki olur! Ben korkunç bir flashback yaşarken ve sen neredeyse boğulurken okyanusta yüzmeye gitmek mi? Evet, o da olur.

Yani, hayır, kesinlikle benim gözetimimde yüzmeye gidemez. Mahallenin yüzme havuzunda olsa bile. Böyle bir şey olmayacak.

"Bir fikrim var. Neden babanı iş yerine yemeğe götürmüyoruz? Böylece hem evden çıkmış oluruz hem de onu biraz ziyaret etmiş oluruz. Ne dersin?"

"Tamam."

Ah, ruh hali değişimlerinin ve istediğini elde edememenin keyfi. "Güzel. Kalk. Hadi ona lezzetli bir şeyler yapalım," diyorum,

Kendimi kanepeden itip mutfağa yöneldim. "Ona bir şeyler sipariş etmeye ne dersin? Bu şekilde yakılmayacağını biliyorum."

Bir kahkahayı bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Tam babanın çocuğusun."

Gözlerini devirdiğini anlamak için ona bakmama gerek yok. "Belli ki."

Boom. Boom. BOOM!

Jacked Up'ın kapısını üçüncü kez yumrukluyorum. Sonuç aynı, cevap yok. Hudson'ın arabasını da göremiyorum. Öğle yemeği için dışarı çıktığına inanmak istiyorum, ama içimde hiç gelmemiş gibi bir his var.

Bana açıkça yalan söylediği gerçeği mi yoksa en başta bunu yapma ihtiyacı hissetmiş olması mı daha çok acı veriyor bilmiyorum.

"Ben... Ben onun burada olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyor Joey, hayal kırıklığını anlıyor.

İsteyeceğim son şey onun üzülməsi. "Biliyor musun, belki de öğle yemeği için dışarı çıkmıştır. Ona sürpriz yapıyoruz, o yüzden bizi beklemiyordu. Eminim oradadır."

"Evet. Sanırım öyle."

"Maura'ya gidip öğle yemeğini orada yemek ister misin? Eminim seni görmeyi çok isteyecektir."

Anında neşeleniyor çünkü bu çocuk Maura'yı *seviyor*.

"Evet! Lütfen!"

Gözlerimi alaycı bir şekilde ona dikiyorum. "Beni en çok senin sevmen gerekiyor."

Joey kolumu okşadı. "Sorun değil. Sen benim dördüncü favorimsin." "Dördüncü! Beni öldürüyorsun, evlat."

Omuz silkiyor ve seke seke arabaya geri dönüyor.

Maura'ya giden kısa yol sessizdi. Onu göreceğim için biraz gerginim. Tanner'ın ölümünden ve Tucker'ın gidişinden beri zor bir dönemden geçiyor, bu yüzden bugün onun hangi versiyonunu göreceğimden emin değilim. Joey'nin iyiliği için, umarım mutlu-şanslı olanıdır.

Maura'nın dairesine vardığımızda Joey'nin zile basmasına izin verdim. Bizi hemen uzun boylu, bronz tenli, tam bir aygır karşılıyor. Son birkaç hafta içinde buraya kaç kez gelmiş olursam olayım, Maura'nın yeni ev arkadaşı kapıyı her açtığında beni şaşırtmaya devam ediyor.

"Hey, Rae, Joe. Siz güzel hanımlar bugün nasılsınız?" Dallas kenara çekilip bize el salladı.

"İyi," diye kekeliyor Joey. Gülmek istiyorum çünkü kekelemesinin gerginlik belirtisi olduğunu biliyorum. Dallas'a sırılsıklam aşık. Onun "çok tatlı" olduğunu düşünüyor.

"Biz iyiyiz. Maura burada mı?"

"Kızım! Misafirin var," diye bağılıyor. Sonra eğilip fısıldıyor, "Bugün zor bir gün. Uğradığına sevindim."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve gözlerimi Joey'e çevirerek, ben Maura'yı yataktan kaldırırken onu oyalamasını sessizce rica ediyorum.

"Hey, Joe, beş dakika içinde en çok dondurmayı kimin yiyebileceğini görmek ister misin?"

Bu sefer ona *ciddi misin* bakışı attım, çünkü gerçekten mi? Dondurma yeme yarışması mı? Omuz silkti ve beyin dondurma savaşı başlatmak için onu gönderdi.

Koridorda sessizce ilerliyorum ve içeri girmeden önce Maura'nın kapısını kısaca çalıyorum. Onu yatağında kıvrılmış, boş gözlerle kapıya bakarken görmek kalbimin sıkışmasına neden oluyor. En iyi arkadaşımı böyle acı çekerken görmekten nefret ediyorum. En kötüsü de onun geleneksel anlamda acı çekmiyor olması. Ağlamasını, çığlık atmasını ya da yıkılmasını isterdim. O bunların hiçbirini yapmıyor. Bunun yerine kafasının içine çekiliyor ve günlerce sessiz kalıyor. Böyle olduğunda ona ulaşmak neredeyse imkansız. Ama hep deniyorum.

"Selam," diyorum usulca. "Nasılsın?"

Hiçbir şey söylemiyor. Ama beni yanına oturmaya davet etti. Ben de oturdum.

"Joey geldi." Zar zor fark ediliyor ama dudaklarına küçük bir gülümsemenin değiştiğini görebiliyorum. "Dondurma yiyor

Dallas ile yarışma. Artık ondan hoşlandığımdan emin değilim." Gözleri nihayet kapıdan ayrılıyor ve bana bakıyor.

"İstiyorum," diye mırıldanıyor. "O bana karşı çok iyi, Rae. Dün gece çıldırmıştım. Beni sakinleştirdi."

Üzüntüsünü dalga dalga yayıyor. Onu sarıp sarmalamak ve tüm bu kalp acısından uzak tutmak istiyorum ama yapamıyorum. Hissetmesi gerekiyor yoksa asla üstesinden gelemeyecek. O yüzden tek yapabildiğim burada onunla oturmak. "Güzel. Onun burada olmasına sevindim."

"Onu özlüyorum."

Kimden bahsettiğini sormama gerek yok.

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

Nefes alıp veriyor ve günü atlatmak için ihtiyaç duyduğu cesareti toplamasını izliyorum. Yavaş ilerliyor ama sonunda iyi olacağını bildiğim bir yere geliyor.

"Peki, senin neyin var?" "Hudson söylediği yerde değil."

Kaşları anında havaya kalkıyor. "Nerede o zaman?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Pazar günleri sık sık ofise gidiyor, bu yüzden Joey ve ben bugün onu öğle yemeğine götürmeye çalıştık ama dükkânı tamamen boş bulduk ve arabasından da bir iz yoktu."

"Hadi ama. Söyle, Rae."

Beni çok iyi tanıyor.

"Bu ne anlama geliyor Maura? Daha önce pek düşünmemiştim ama bugün nereye gittiği konusunda yalan söylemesi bana bunca zamandır yalan söylediğini düşündürüyor. Neden? Ve Jacked Up'a gitmiyorsa nereye gidiyor?"

Tüm bunları yüksek sesle söylemekten nefret ediyorum. Bu korkuları yaşamaktan nefret ediyorum. Hudson dile getirdiğim sorularla gelen suçlamaları hak etmiyor. Ama bana yalan söylenmesini de hak etmiyorum.

"Eminim-"

"Bunun bir açıklaması var. Evet, biliyorum," diye sözünü kesiyorum. "Ama bir açıklama olması gerekmiyor. Birbirimize karşı tamamen dürüst olabilmeliyiz."

Maura doğruluyor ve benim kederli duruşumu yansıtıyor. "Doğru. Ama bazen bu gereklidir, Rae. Ya tatlı bir sürpriz planlıyorsa? Ya ayak işlerini halletmesi gerekiyorsa? Ya öğle yemeğine gittiyse? Çıkardığın sonuçların adil olduğunu sanmıyorum."

Öyle değiller. Şu anda bu konuda biraz çılgınca davrandığımın farkındayım ama durumla ilgili bir şey beni huzursuz ediyor. Bunu görmezden gelemem.

"Bunları yüksek sesle söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum Maura. O adamı her şeyimle sevdiğimi biliyorsun. Ama bir şeyler ters gidiyor."

"Bu işin aslını öğrenmenin tek yolunun bu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Onu tutup Veritaserum'la besleyelim mi?"

"Öncelikle, vay canına, tam bir ineksin. İkincisi, bu bizim Muggle dünyamızda bile yok. Üçüncüsü, hayır."

"Ben inek miyim? Harry Potter'a gönderme yaptığımı bilen sendin."

Maura alay ediyor. "Her neyse. Ama cevabım hâlâ hayır. Bunu ona sormanız gerekiyor. Ona açıklama şansı ver. Adil olmanın tek yolu bu."

İç çektim. "Veritaserum kulağa daha eğlenceli geliyor." Kuru bir kahkaha attı. "Öyleydi, değil mi?"

"Haklı olmandan nefret ediyorum." "Ama *beni* seviyorsun."

"Ben de öyle. Bu yüzden senin üzülmeni izlemekten bıktım," diyerek konuşmayı tekrar ona yönlendiriyorum. "Öyleyse, kalk. Hadi gidelim. Bugün yataktan çıkıyoruz ve tüm bu boktan düşünceleri kafamızdan atana kadar dışarı çıkıp dondurma yiyeceğiz."

"Düşünce tarzını seviyorum."

"Ve sen de *beni* seviyorsun."

"Evet, öyle."

"Selam, bebeğim. Günün nasıl geçti?" Hudson kollarını arkamdan doluyor, boynuma sokuluyor ve beni çıldırttığını bildiği noktayı hafifçe ısıyor. Vücudumun tepki vermesini istemiyorum ama otomatik olarak onun kucağına düşmesine, ona mükemmel bir şekilde uyum sağlamasına engel olamıyorum.

Yalan söylediği için ona kızmak istiyorum, onu kendimden uzaklaştırmak istiyorum. Ama bunları istediğim kadar, bana daha sıkı sarılmasını, mutlu olmasını, dönüp onu bir öpücükle karşılamayı da istiyorum. Bunun yerine, doğal davranıyorum. Ve nötr davranıyorum.

"Güzel," diyorum ona, elimdeki tabağı durulayarak. "Maura'yı ziyarete gittik, onunla ve giderek daha çok sevdiğim Dallas'la öğle yemeği yedik."

Hudson bir kez daha boynumu ısırdı.

"İyi ki kızlardan hoşlanmıyor, çünkü o zaman kıskanç davranmak zorunda kalabilirdim."

Normalde hazırcevap bir yorumla karşılık verirdim ama bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum. Kollarının beni sıkıca sarmasından bunu fark ettiğini anlayabiliyorum.

"Dökecek misin?"

Hudson kollarını indiriyor ve ağızımdan istemsizce çıkan inançsızlık sesiyle bir adım geri atıyor. Yüzümü buruşturuyorum çünkü ona gösterdiğim soğukluğu hak etmediğini biliyorum. Ama bana yalan söylenmesini de hak etmiyorum.

Şu anda ciddi misin, Rae? Yalan söylediğini bilmiyorsun! Sadece öğle yemeğine gidebilirdi. Büyü artık amına koyayım.

Kendimi dinlemeliyim. Dinlemem gerektiğini biliyorum. Ama yapamıyorum. Çünkü aptal midem sanki bir denizci o boku yapmış gibi düğüm düğüm. Bir şeyler ters gidiyor. Hissedebiliyorum.

"Doğru. O zaman seni somurtmanla baş başa bırakayım."

Konuşmak istediğinde bana haber ver. Her şey için buradayım."

Sesi o kadar içten geliyor ki neredeyse pes edeceğim. Hatta bunu yapmak için arkamı dönüyorum. Ama geri çekildiğini görür görmez, ona bir şeyler fırlatmak için içimde güçlü bir istek uyanıyor. Bu tamamen aptalca çünkü yanlış bir şey yapıp yapmadığını bile bilmiyorum.

Beynimin midemle sürekli gidip gelmesinden dolayı aniden yoruldum. İkisi de tartışmayı bırakmıyor. Kendimi hasta hissediyorum.

Bulaşıkları çabucak bitiriyorum, haftalık Pazar paket servisimiz için menüleri hazırlıyorum ve Hudson'a tek kelime etmeden merdivenlere yöneliyorum.

Acımasız. Bu Hudson'ı tanımlamak için kullanılabilecek bir kelime. Beni aramadan önce yatak odamızda beş dakika bile kalmamıştım.

"Bebeğim, hadi. Bana sorunun ne olduğunu söyle," diyerek yatak odamızın kapısını kapatıyor ve yanımdaki yatağa uzanıyor ama bana dokunmuyor.

Bana dokunmamasından nefret ediyorum. "Sen."

"Ben mi, ne?"

"Sen. Sorun sensin."

Yemin ederim kafasının içinde dönen çarkları duyabiliyorum. "Neden ben? Sorun ne?"

Uzun bir süre cevap vermedim. O kadar uzun süre ki nefes alışının düzleşmeye başladığını hissediyorum. O kadar uzun ki, karanlık ve sessiz odanın onu neredeyse uyuttuğundan eminim.

"Bugün sana öğle yemeği getirmeye çalıştık," diye fısıldıyorum.

Sessizlik. Sessizlikle karşılaştım. Ama beni duyduğunu biliyorum ve artık uyandığını da biliyorum çünkü biraz kıpırdadı. Bir kolun belime dolandığını hissediyorum ve onun sıcaklığına çekiliyorum. Anında rahatlıyorum. Onun kollarında olmak beni her zaman rahatlatır. Ne kadar kızgın olursam olayım, o ne kadar sinir bozucu olursa olsun, beni bütünüyle yutan şirretlik ne olursa olsun, onun tarafından dokunulmak beni rahatlatacaktır.

Kıçımı onun sikine bastırıldığımda, sertleştiğini hissedebiliyorum. Onu geri itiyorum, bana karşı hissini

seviyorum. Eli göğsümü buluyor ve nazikçe kavırıyor,

sertleşmiş meme ucumu baş ve işaret parmaklarının arasına alıyor. Aralarında yuvarlayıp doğru miktarda baskı uygularken inliyorum. Hudson ile her şey doğru miktarda.

Yumuşak dudaklar omzumdan boynuma doğru bir yol izliyor. Hafif ısıríklar küçük yalamalarla çabucak yatıştırılıyor ve tüm vücudum yanıyor. Dönüyorum ve ağzımı Hudson'inkine dayıyorum, önümü onunkine bastırıyorum, bir bacağımı onun üzerine atıyorum, böylece ereksiyonu bacaklarımın arasına rahatça sığıyor. Bizi döndürüyor, böylece o üstte oluyor, beni yatağa sabitliyor, öpüşmemizi bir kez bile kesmiyor. Dili ağzımı dürtüyor, sevişiyor, yüksek sesle söyleyemediği kelimeleri söylüyor. Kızgın olduğumu biliyor. Ben de kızgın olduğumu biliyorum. Şu anda ikimizin de umurunda değil.

Ellerim gömleğini bulurken ve onu kafasının üzerinden yırtarken umursamıyoruz. Pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirmemi umursamıyoruz ki kotunu tekmeleyip atabilsin. Kıyafetlerimi parça parça soyması da umurumuzda değil. Dünyadaki tüm umursamazlıkların doğrudan pencereden dışarı atıldığı an, bacaklarımı nazikçe ayırıp hızlı bir hamleyle içime girdiği andır.

Hiçbir kelime konuşulmuyor, hiçbir ses çıkmıyor. Ama oda hala gürültülü, düşüncelerimizle, sessiz iletişimimizle, konuşulmayan bağımızla, *aşkımızla ağzına kadar* dolu. Ve bizi ve bu anı çevreleyen sorular sonsuz ve sıkı ve şimdiye kadar yaşadığımız tüm mükemmel anları yakalamak için uzanıyor. Bir şeyler değişiyor.

Ve bundan hoşlandığımdan emin değilim.

chapter four

Hudson

"Dün gece bir şey oldu dostum."

Gaige'in acımasız ses tonuyla başımı kaldırıyorum. "Ne oldu?"

"Tucker'ı radyoda duydum."

Yüzümü anında bir gülümseme kaplıyor ve göğsüm gururla kabarıyor. *En iyi arkadaşım lanet olası radyodaydı.* Keşke oraya gelmesine yardım ettiğimi söyleyebilseydim, ama etmedim. Onu hayallerinin peşinden gitmeye itmiş olabilirim ama hiçbir şey bu adamı yeteneğinden daha fazla taşımadı. Ve bu yüzden onunla gurur duyuyorum, bu yüzden Gaige'in açıklaması beni biraz şaşırttı.

"Bu neden kötü bir şey olsun ki?"

"Çünkü bu, herifin gerçekten iyi olduğu ve geri gelmeyeceği anlamına gelir. Asla. Bundan hoşlanmıyorum. O bir pislik."

Kıkırdıyorum çünkü bu Gaige'den gelen çok tipik bir tepki. Duygularından rahatsız olduğunda

-bu durumda gurur- tekrar tek bir şeye geri döner

en iyi olduğu alan: alaycılık. Ve görünüşe göre hakaret. O yüzden devam edelim ve bunu iki şey yapalım.

"Çok gururlu olduğunu biliyorsun," diyorum ve tekrar dizüstü bilgisayarına odaklanıyorum çünkü korkunç derecede geride kalmış durumdayım.

"Her neyse," diye mırıldanarak odaya giriyor, oturuyor ve ayakkabılarını masamın üzerine koyuyor. "Onu özlediğini biliyorsun."

"Doğru."

"Onun gidip büyük ve ünlü olmasını istiyorsun, değil mi?"

"Mhmm."

"Ve sen onun hepimizi geride bırakıp gitmesini ve bizimle bir daha asla konuşmamasını mı istiyorsun?"

"Evet."

"Ayrıca şu anda söylediğim tek bir şeyi bile dinlemiyorsun. Hudson, zam alabilir miyim? Saatte iki dolar daha fazla nasıl olur?"

"Görünüşe göre zam alamayacaksın," diyorum ona, dizüstü bilgisayarımı kapatıp kirli botlarını masama vurarak. "Dikkatimi yeterince dağıttın. Şimdi ne istiyorsun?"

"Yok bir şey dostum. Sadece kötü bir gün geçiriyorum."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum. "Seni hissediyorum."

"Kahretsin," diyor öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak. "Rahatsız edici derecede mükemmel cennetinizde sorun mu var?"

Herkesin Rae ve benim sorunlarımız olmadığını düşünmesinden nefret ediyorum. Sanırım gerçekte o kadar da önemli değiller, ama hiç kavga etmiyor ya da bazı konularda anlaşıyor değiliz. Tartışıyoruz. Her zaman. Çok inatçı ve biraz da deli. Bazen kaba ve çabuk sinirlenen biri olabiliyorum. Beni yanlış anlamayın, bunların çok büyük sorunlar olmadığını biliyorum, ama bizim için bu yeterli. Her çift gibi biz de mücadele ediyoruz. Bizim farkımız, bunu yapmamayı seçmemiz. Küçük şeylerin bizi rahatsız etmesine izin vermiyoruz. Üstesinden gelmeye çalışıyoruz. Bizim için başka seçenek yok.

Dün gece hariç. Babasını gördükten sonra eve geldim ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Ruh halini bana neyin haber verdiğini bilmiyorum. Sert omuzları, sessiz selamlaması ya da bulaşıkları son altı aydır köpek pisliği içinde duruyorlarmış gibi ovalaması olabilirdi. Sonra öyle bir şey yaptı ki, *belki de Rae'ye bir şey olmuştur* ölçerim tavan yaptı; benden kaçtı. Üst katta ışıklar söndü, iyi geceler yok. Sonra sorununun ne olduğunu öğrendim. Dün çalışma konusunda ona yalan söylediğimi biliyor. Artık her şeyi sorguladığını da biliyorum. Özellikle de bana ona itiraf etmem için mükemmel bir fırsat verdikten sonra, ben de asla yapmadığım bir şeyi yaptım.

Ondan kaçtım.

Ya da en azından sorusu. Ya da ifadesini. Sonra onu baştan çıkardım, üzerime düşmesine izin verdim. Her neyse. Bunun hakkında konuşmadık. Sadece devam ettik, yemeğimizi yedik ve görmezden geldik. Peki ya bu sabah? Evet. O zaman da görmezden geldik. Yani uzun zamandır ilk defa ilişkimizde bir sorun var.

Ve hepsi benim hatam.

"İyi misin?" Gaige dürtüyor.

"Sanırım her şeyi berbat ettim."

"Eminim öyledir."

Bu yorumu için ona inanmaz bir bakış attım.

"Ne? Böyle olacağı belliydi," diye savunuyor. "Tüm bu mutluluğun ardından bir fırtına çıkacaktır. Hava her zaman mükemmel değildir, özellikle de buralarda. Yaz istediğinizde kış gelir. Bahar istediğinizde, Tabiat Ana'nın yağdırabileceği tüm lanet yağmurları alırsınız. Mutlu bir orta yol yok. Bu bana sonbahar gibi geliyor."

Az önce ilişkiyi lanet olası hava durumuna, mevsimlere mi benzetti? Ve az önce tamamen mantıklı mı konuştu? Evet, evet yaptı.

"Biliyorum." Başının yan tarafına vuruyor. "Ben bir dahiyim." "Ya da tamamen deliyim."

"Bu ince bir çizgi, peki gerçek kazanan kim?"

Ona gülmekten kendimi alamıyorum. Olayları hep kendi lehine çeviriyor. "Kendine olan güvenin her zaman çok ilham verici, Gaige."

"Rica ederim," diyor otomatik olarak. "Ama nasıl çuvalladığınız konusunda beni aydınlatın. Büyük Hudson'ın bunu nasıl yapabildiğini merak ediyorum. Yani gizlice dolaşıp babasını ziyaret etmek dışında. Hâlâ seni eninde sonunda affedeceğine inanıyorum."

"Sonunda mı?"

Omuz silkiyor. "Umutlu değilsem ben bir hiçim." "Onun gibi bir şey," diye mırıldandım.

"Eee? Dökül bakalım, pislik. Bazılarımızın yapacak işleri var."

Sinirli bir *şekilde* içimi *çektim* çünkü buraya gelip *beni* rahatsız eden oydu.

"Onu atlattım, dostum. Dün gece. Beni dün çalışma konusunda yalan söylerken yakaladı ve ben ondan kaçtım. Sanki futbol sahasındaymışım gibi yanından geçtim. Ve beni engellemeye bile çalışmadı. Geçmeme izin verdi ve ben de golü attım. Ama bunu yaparak ikimizi de aldatmışım gibi hissediyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece gözlerini kısıyor. Ve sonra sessizlik ben sandalyemde kıvrana kadar devam ediyor.

"Ne," diye homurdandım.

"Bana seksi dikkat dağıtmak için kullandığını mı söylüyorsun? Sen, Hudson Tamell, Bay Mükemmel, bunu mu yaptın? Vay be. Şu anda kendimi lanet bir aziz gibi hissediyorum."

"Seni bu kadar kutsal hissettiren ne?"

"Bunu ben bile yapmadım. Yani ben bir pisliğim ama bu çok alçakça dostum. Cehennem seviyesi kadar düşük."

"Size aşağıda bir yer ayıracağımdan emin olabilirsiniz."

"Benim için çok iyisin." Ciddileşmek üzere olduğunu belli etmek için duraklıyor. "Dinle dostum, her şey yoluna girecek. Evet, sana gizlice dolaştığını itiraf etmen için mükemmel bir fırsat verdi -neden bunu yapmadığından emin değilim- ve sen bunu tamamen mahvettin. Ama bence sonunda her şey yoluna girecek."

Cümlesindeki "düşün" kısmını özlemiyorum. İtiraf etmediğimi söylemesini de özlemiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ben de neden yapmadığımdan emin değilim. Yüzleşmeyi sevmem ve bunun eninde sonunda bir tartışmaya yol açacağını biliyorum. Ama Rae'nin henüz öğrenmeye hazır olduğunu da sanmıyorum. Bununla nasıl başa çıkacağından emin değilim ve bu beni korkutuyor. Onu kaybetmekten korkuyorum.

Lanet olsun. Onu kaybetmekten korkuyorum. Hâlâ saklamamın, gizlice dolaştığımı itiraf etmememin nedeni de bu. Onu kıran, benden koparan şeyin bu olabileceğini biliyorum. Bunu istemiyorum.

Hayır, Ted'i neden ziyaret ettiğimi, ikisi arasında bir tür bağ kurmakta neden bu kadar ısrarcı olduğumu anlamasını istiyorum. Bir babayı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyorum. Tüm ilişkinizin yok olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum. Şu anda hala onları birbirine bağlayan bir bağ var. Elbette, Rae kızgın. Ama tamamen içine kapanmış değil. Henüz değil. Ve ben onun o noktaya gelmesine izin vermeyeceğim. İlişkimizdeki riskler ne olursa olsun.

"Başın dönüyor, ha?" Gaige düşüncelerimi böldü.

"Tabii ki. Sadece çok çelişkideyim. Onun için her şeyi istiyorum ama onu kaybetmek de istemiyorum."

İç çekiyor ve bu uzun bir iç çekiş. Bu tür iç çekişlerden hoşlandığımı sanmıyorum. "Yine de risk almaya hazır mısın?"

"Öyleyim." Tepkim otomatikti çünkü bu çok doğrudu. Çünkü gerçek şu ki, babasıyla olan ilişkisine bana olduğundan çok daha fazla ihtiyacı var.

"Lanet olsun. Sen özverili bir adamsın."

Keşke olmasaydım. Keşke sadece bir kez bencil olabilseydim. Ama söz konusu Rae olunca, asla olamam. Sanırım bunu bir lanet değil de bir lütuf olarak görmeliyim.

Gaige, zor görülen bir ciddiyet anında şöyle der: "Sana hayranım dostum. Genç yaşta hayatında oldukça berbat kartlar dağıtıldı ama sen bunun seni etkilemesine izin vermedin.

Aşağı. Bunun için çok daha iyi bir adam oldun ve sana arkadaşım demekten onur duyuyorum."

Dışarı çıkmak için yalvaran duygularımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Bunu duymanın ne kadar iyi hissettirdiğini ona açıklayabileceğimi sanmıyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama bir baba olarak iyi bir iş çıkarıp çıkarmadığım konusunda endişelendiğim o kadar çok gün var ki. Bence çoğu insan böyle şeyler için endişelenir, ama şu anda hayatta bulunduğum yere göre, bunu yapmak için bir nedenim varmış gibi hissetmiyorum. Ama benim var. Sıkı çalışmanın başkalarının da görebileceği bir şey olmasından memnunum. Bir şekilde bir fark yaratmaya yardımcı olduğumu hissetmek güzel.

"Sağ ol dostum," diyorum ona, hissettiklerimi bastırmaktan boğazım düğümleniyor.

Omuz silkiyor. "Evet, her neyse."

Hemen bir kahkaha patlatıyorum, çünkü sadece Gaige böyle tatlı, anlamlı bir şey söyleyip ardından iki kelime ve kayıtsızlığını gösteren bir omuz silkme ile devam edebilir. İşin en güzel yanı da bunu gerçekten söylüyor olması. Söylediklerini umursamıyor ya da özür dilemiyor. Ya da söylemedikleri için. O iyi bir adam.

"Her neyse, sanırım işe geri döneceğim. Rae seni uykunda tam bir bok kafalı olduğun için öldürdüğünde birinin burayı ayakta tutması gerekiyor."

Ona kısa, espriz bir kahkaha attım. "Vay canına. Moral konuşması için teşekkürler. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Ne zaman istersen," diyor kendini sandalyesinden itip kapıya doğru ilerlerken.

Gaige ile konuşmamı her bitirdiğimde, her zaman biraz... kafam karışmış hissederim. Mantıklı konuşuyor -her zaman öyle- ama aynı zamanda sizi düşünceli hissettiren bir tarzı var. Sanki herkesi her zaman iddia ettiği gibi dışarıdan biri olmaya zorluyor, insanların geri adım atmasını ve olaylara gerçekten farklı bir açıdan bakmasını sağlıyor.

"Hudson?" Sesi beni düşüncelerimden çekip alıyor. Kafamı kaldırdığımda onu hâlâ kapının önünde durmuş bana bakarken buluyorum. Bir kaşımı kaldırıyorum ve o devam

ediyor. "Ne olursa olsun

Worth, bence doğru şeyi yapıyorsun. Ve hatta bunu doğru şekilde yapıyorsun. Sen zeki bir adamsın, ama Rae daha da zeki bir kadın. Eninde sonunda anlayacak ve işler senin üzerine patlayacak. Ama sorun değil. Bektan bir durumu alıp oldukça iyi bir hale getirme konusunda uzmandır. İyi olacaksın."

Kapıdan çıkıp gitmeden önce cevap vermeme fırsat vermiyor. Kendi kendime gülümsüyorum çünkü her zaman arkadaş olarak mükemmel insanları seçtiğimi düşünmüş olsam da, Gaige bu inancımı tamamen teyit etti. Bu yüzden söylediklerini kabul edeceğim ve bu konuda endişelenmeyi bırakmaya çalışacağım.

Girişim.

Öğle yemeğinden sonra nihayet kendime gelmeme yirmi dakika kala kapım itilerek açıldı. Bütün sabah berbat haldeydim. Rae'yi ve her şeyi nasıl berbat ediyor *olabileceğimi* düşünmeden odaklanmaya çalışma çabam başarısız oluyor. Korkunç bir şekilde. Tek odaklanabildiğim şey bunun nasıl biteceği. Ve istediğim gibi gitmeyeceğinden çok korkuyorum.

Aslında, öyle olmadığını *biliyorum*. "Tak, tak."

"Hey, içeri gel bebeğim," diyorum Rae'ye, masamın arkasından kalkıp ona sarılmaya giderken. Başını eğip benim tam ters yönüme gittiğinde göğsümde hafif bir sancı hissediyorum. Kasıtlı olarak.

Aramızda bir boşluk olmasından nefret ediyorum. Karanlık ve siyah ve ikimizi de dans etmek istemediğim bir dansın içine çekiyor. İkimiz de dans ederken, dans etmiyoruz.

Birlikte. Şimdiye kadar yaptığım en kötü danstı. Ve dans konusunda berbatım.

"Konuşmamız gerek." Doğruca masamın karşısında duran iki sandalyeye yöneldi.

Yüksek sesle iç çekip kapıyı kapatıyorum ve onu takip ediyorum. Oturduğumda bana bakmıyor. Uzanıp parmağımı dizlerinin üzerinde tuttuğu ellerinin arkasına sürdüğümde bana karşılık vermiyor, parmak eklemleri güçlü tutuşundan dolayı beyazlaşıyor. Orada öylece oturuyor, dümdüz önüne bakıyor.

"Rae..."

Sanki adını söylemem ona fiziksel acı vermiş gibi irkiliyor. Daha önce kalbimde hissettiğim o sancı şimdi sürekli, donuk bir ağrıya dönüştü. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Bir şey saklıyorsun."

Bu bir soru değil. Soru sormayıp sadece bir şeyler söylemesinden nefret ediyorum. Bu onu kandırmamı daha gerçekçi gösteriyor.

Boğazımda dilimin ucuna kadar gelen yalan yumağını yutarak, "Öyleyim," diyorum.

chapter five

Rae

Ben öyleyim. Öyle.

Gözlerim anında yanıyor. Gözyaşlarım dökülmek istiyor. Hayır, düşmek değil. Bir nehir oluşturmak istiyorlar. Odayı doldurmak, koridorlara dökülmek ve kasabaya kadar akmak istiyorlar. Çünkü şu anda canım yanıyor. *Her şey acıyor.* Hudson bana yalan söylüyordu.

Yalan söylüyorsun. Bana. Kız arkadaşına. Tanrı bilir ne kadar zamandır. *Ne kadar olduğunu bilmem gerek.* Bekle. Bunun cevabını bilmek istemiyorum. *Evet, istiyorum.* Bekle. *Hayır. Hayır, istemiyorum.*

"Ne kadar sürecek?" Kendimi söylerken buluyorum.

Ağzından dökülmek isteyen yalanları yavaşça yutmasını izliyorum. Tekrar.

"Bir süre."

"Ne kadar uzun bir süre?" "Yeterince uzun."

Gözleri odanın içinde geziniyor ve bana bakmaması hoşuma gitmiyor. Ellerinin titremesinden hoşlanmıyorum. *Bundan* hoşlanmıyorum. Kaybolmuş hissediyorum. Kafam karışmış. Emin değilim. Bilmek istiyorum

Tam olarak ne hakkında yalan söylediğini bilmiyorum ama birden sormaya korktum.

"Ne?"

"Ha?"

Ağızımdan fırlamak isteyen suçlamaları, dün söylediği saatte işte olmadığına dair elimdeki kanıtları yutuyorum. Bunun yerine, şu anda aklıma gelen tek soruyla yetiniyorum.

"Ne... ne hakkında yalan söylüyorsun?"

Yüzü soluyor, ifadesi şaşkınlıktan paniğe dönüşüyor. Korkmuş. Endişeli. Sadece ne hakkında olduğunu bilmiyorum.

"I..." Başlıyor. "Ben... uh..."

Sabrım tükeniyor. Her ne oluyorsa, sadece bilmek istiyorum. Diğer ayakkabının düşmesini istiyorum. Gerçeği bilmek istiyorum.

"Bu basit bir soru, Hudson. Benden ne saklıyordun?"

Elini ensesine götürüyor, sıktığı için kolundaki kaslar şişiyor. Panikliyor. Sonra *ben panikliyorum* çünkü ne. Ne. Ne? Buraya ondan gerçeği öğrenmek için gelen, bilgi almak için onu zorlayan *bendim*. Peki neden şimdi tereddüt ediyorum? Bir şeylerin yanlış olduğunu bildiğim için mi? Çünkü bizi durmaksızın dalgalı bir denize sürükleyen bir çapa varmış gibi hissediyorum.

"Hudson."

Ağızını tekrar açıyor ama aynı hızla kapatıyor. Ve sonra Hudson tek dizinin üstüne çöktü. *Görünüşe göre tekrar sormama gerek yok.*

Panik beni pençeliyor. Evlenme mi teklif edecek? Yani, normalde insanlar dizlerinin üzerine çöktüklerinde böyle yaparlar. Ya da ayakkabılarını bağlarlar. *Evet, evet!* Sadece ayakkabısını bağlıyor, evlenme teklif etmiyor. Ediyor. Etmiyor. Etmiyor. Evlenme teklif etmiyor.

Aptal olma, Rae. Evlenme teklif ediyor. Vay anasını! Ben...o...evleniyoruz. Birlikte. Sonsuza kadar. Evlenmediğimden değil.

Hudson'la bunu zaten planlamıştık ama evlilik her şeyi çok daha gerçek kılıyor. Kalıcı. Bunu istiyorum. Onunla evlenmek istiyorum.

"Rae... Ben..." diye başlıyor. Göz teması kuruyor ama bu *gerçek bir göz teması* değil. *Bizim göz temasımız* gibi hissettirmiyor, birbirimizin ruhunu görebildiğimize yemin edebileceğim o özel şeyi paylaşıyoruz.

Anlık yüksekliğim bir anda kayboldu. Bir şeyler ters geliyor.

"Seni seviyorum. Hem de çok. Bunu *biliyorsun*."

Bazı kelimeleri vurgulamasından hoşlanmıyorum. Sanki beni bir şeye ikna etmeye, evet demeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

"Benimle evlenir misin? Lütfen?"

Umutsuz. Sesi çaresiz ve emin değil. Sesi kararsız. Emin olmasını *istiyorum*. Bana güvensiz gözlerle bakıyor. Hudson güvensiz değil. Bayraklar havalanıyor. *Bu yanlış geliyor*. Şu anda istediğim bu değildi. Sorusunda ve cevabımda kendimi güvende hissetmek istiyordum. Ama hissetmiyorum. Bunların hiçbirisi olması gerektiği gibi değil.

Beklentiyle bana bakıyor ve tek hissedebildiğim o aptal çapanın beni çekip denizin derinliklerine sürüklediği. Dalgalar dalgalı. *Ya da belki de onlar benim nefeslerimdir?* Çünkü artık ne diyeceğimi biliyorum, hayır. Ve bu ikimizi de incitecek. İlişkimizi bugünden sonra nasıl değiştireceğini bilmiyorum ama değiştireceğini biliyorum. *Bu* bizim yeni çapamız olacak. Bizi aşağı çekecek olan şey bu. Ama bunu yapmak *zorundayım*. Bizim için. Geleceğimiz için. Doğru hissetmediğimiz sürece bu kadar önemli bir şeye başlayamayız.

"Hayır," diyorum kararsızca.

"Hayır mı?" Sesinin kararsız mı yoksa rahatlamış mı olduğunu bilmiyorum.

"Hayır, Hudson. Seninle evlenmeyeceğim. Bir şeyler ters geliyor." İfademi, onun bir şeyler söylemesi, itiraf etmesi için bir fırsat olarak ifade ediyorum.

O yapmıyor. Ve kalbim daha da kırılıyor.

"Benim... Benim bir yüzüğüm var. Sadece burada değil."

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü şu anda umursadığım son şey bir yüzük.

"Ben, uh, eve geri döneceğim," sonunda başardım.

Gitmemi engellemek için elini uzatmıyor. Elini uzatmamasından hoşlanmıyorum. Tekrar sormamasından hoşlanmıyorum. Onunla evlenmem için bana yalvarmamasından hoşlanmıyorum. Bu bana bir şeylerin doğru olmadığını daha da kanıtlıyor.

"Rae."

Elimi kapı tokmağında bırakıp ona doğru dönüyorum. Soru sormak için kaşımı kaldırıyorum.

"Bu gece orada olacak mısın? Eve geldiğimde?"

"Bana karşı dürüst olacak mısın?"

Kaşları birbirine çarptı. "Dürüst davrandım, Rae. Seninle evlenmek *istiyorum*."

Ayaklarım hareket ediyor ve ne olduğunu anlamadan Hudson'ın tam önünde, yakınımda duruyorum. Bana bakıyor, gözleri şaşkınlık, acı ve öfkeyle bulutlanmış.

"Ben de seninle evlenmek istiyorum Hudson. Hem de çok. Ama yapamam. Sen bana karşı dürüst olana kadar olmaz..."

"Ben..."

"Bana karşı *gerçekten* dürüstsün. Hiç öyle olmadın. Bir sorun var. İlerleyebilmemiz için önce bunu düzeltmemiz gerekiyor."

İç çekiyor ve nefesini yüzümde hissediyorum. Ona biraz daha yaklaşmak istiyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırmak, aramızdaki bu tuhaflığı öpüp yok etmek, onu *hissetmek* istiyorum. Hudson ilk hamleyi yapıyor, öne doğru eğiliyor, başını tam sağa yatırıyor. Ellerini kaldırıyor ve yüzümü kavriyor. Dudakları yüzümün üzerinde geziniyor. O da tereddüt ediyor.

"Rae," diye nefes alıyor.

Şu an gerçekmiş gibi hissediyorum. *Bu* normal hissettiriyor, Hudson'la olması gerektiği gibi. Batmak yerine yüzüyoruz. Süzöldüğümüz zamanları seviyorum.

Başını daha aşağı eğiyor, dudakları benimkilere hafifçe değiyor. "Rae, ben-"

Hudson'ın çalışanlarından Liam kapıyı açarken, "Tık, tık, patron," diye sesleniyor. "Oh, kahretsin."

Büyü bozuldu. Hudson ve ben birbirimizden bir adım geri çekildik, aramızda giderek büyüyen mesafeyi geri koyduk.

Liam boğazını temizler. "Um... uh... üzgünüm, adamım."

"Sorun değil Liam. Biz de tam konuşmamızı bitiriyorduk," diyorum soğukkanlılıkla.

Kapıya doğru geri çekildim, kaçmak için acele ediyordum, temiz hava alıp kafamı boşaltmak için. Bir anlığına, sadece bir anlığına, her şey yeniden doğru gibi geldi. Sonra gerçeklik çöktü ve yanlışlık yerleşti.

Tam kapıyı çekip kapatacakken bir el kapıya dolanıyor.

"Bu gece mi?" Hudson soruyor.

Eve, onun yanına gitmek istiyor muyum? Tabii ki istiyorum. Garipliklerle dolu bir eve gitmek istiyor muyum? Hayır, hiç istemiyorum. Ama buna ihtiyacım var. Bununla yüzleşmeliyim. Bununla *yüzleşmeliyiz*. Bu gece bize bazı şeyleri konuşmak, biraz daha açılmak için bir fırsat verebilir.

Umarım.

Bu sefer ona dönüp bakmadım. "Evde görüşürüz, Hudson."

Arkamdan kapıyı tıklatmadan önce rahat bir iç çekiş duyduğuma yemin edebilirim.

chapter six

Hudson

Kendi evimde davetsiz misafir gibi hissediyorum. Yaptığım her hareket hesaplı ve dikkatliydi. Bu öğleden sonraki konuşmamızın etrafında dolaşıyorum, teklifin etrafında. Düzeltiyorum, reddedilen teklifin.

Hayır dedi. Yani, dün gece olanlardan sonra içimde çok küçük bir parça hayır diyeceğini düşündü. Ama dürüst olmak gerekirse bunun, Rae'ye evlenme teklif etmenin işleri daha iyi yapacağını düşünmüştüm, daha kötü değil. Çok yanılmışım. Aslında işleri daha da kötüleştirdi, tabii bu mümkünse. Yine de, bir evlenme teklifinin yanlış olanı düzeltmenin yolu olduğunu düşünmek için ne kadar aptal olabilirim? Yaptığım şey bu değildi. Yani, tamamen değil. Aslında, çoğunlukla değil. Hayır. Hiç de değil. Bunların hepsi Rae'yi sevdiğim içindi. Belki zamanlamanın bunu yapmak için bugünü seçmemle bir ilgisi vardır ama onunla evlenmek istememin nedeni bu değil.

Ama aynı zamanda götün tekiyim çünkü o haklı. Babasıyla olanları itiraf etmek zorundayım. Ve şimdi. Yoksa

bu bizi mahvedecek. Hatta hâlâ mahvedebilir. Ama bunu içimden atmak *zorundayım*.

"Baba? Beni duydun mu?"

Joey'e döndüm. "Tabii ki yaptım."

Yalan. Yalan yalan yalan. Bugünlerde tek yaptığım bu gibi görünüyor. "O zaman yapabilir miyim?"

"Ne yapabilir misin?"

Joey kaşlarını çattı. Yardım için Rae'ye bakıyorum, umarım dikkatini vermiştir. Gözlerini deviriyor ve Joey'nin sorularına "evet" diye cevap veriyor.

"Teşekkürler!" Joey bağırıyor. Sonra masadan kalkıyor, tabağını lavaboya atıyor ve beş saniye içinde merdivenleri koşarak çıkıyor.

"Kaçma!" Arkasından bağırıyorum. Rae'ye bakıyorum. "O ne yapıyor?"

Rae bana boş boş bakıyor. "Sadece Wii'de oynamak için izin istedi."

"Oh."

"Birimizin dikkatini verdiğine sevindim." Kendi tabağını ve benimkini alıp lavaboya götürüyor ve geri çekilirken soğuk hava üflüyor.

Ayağa kalkıp onu takip ediyorum, iki elimi belinin iki yanındaki tezgâha koyuyorum, bu sefer kaçamasın diye onu kafesliyorum. Anında kaskatı kesiliyor. Kaskatı kesilmesinden nefret ediyorum.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak, "Konuşmamız gerek." diyorum.

Bu sefer titriyor. Titremesini seviyorum. Aramızda hâlâ *bir şeyler var* demek. Aramızda hâlâ bir şeyler olmasına çok ihtiyacım var. Artık aramızda mesafe olsun istemiyorum.

Etrafında dönüyor ama ben en ufak bir geri adım atmayı reddediyorum. O kadar yakın duruyoruz ki her nefes alışında göğsünün benimkine değdiğini hissedebiliyorum. Ve şu anda, bu çok fazla çünkü göğsü hızlı bir şekilde yükselip alçalıyor. Neden, emin değilim. Ama nefes alış verişine bakılırsa

Şu anda gözlerinin arkasında ateş dans ediyor, sanırım benden pek memnun olmadığını söylemek yanlış olmaz.

"Şimdi konuşmak istiyorsun. Bu öğleden sonra sana gelip gerçeği sorduğumda değil miydi? Bunu *şimdi mi* yapmak istiyorsun?"

"Evet, bunu şimdi yapmak istiyorum. Kendi evimde her an bir tuzak teline çarpacakmışım gibi dolaşmak zorunda kalmamalıyım. Bu hiç adil değil."

"Yalanların adil değil Hudson."

Sözleri bana bir tuğla gibi çarptı. Sanırım bunu hak etmiştim.

İç çekerek ona doğru eğildim, onu *hissetmeye* ihtiyacım vardı. Alnımı onunkine yaslıyorum, dudaklarımız zar zor sürtünüyor. "Beni öper misin? Lütfen?"

Bu kez iç geçiriyor ve yanağından aşağı yuvarlanan bir damla gözyaşını yakalıyorum. "Bunu sormak zorunda kalmandan bile nefret ediyorum."

"Bunu sormaktan nefret ediyorum."

Soruma cevap vermediğini fark ediyorum ama umurumda değil. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Hareket etmiyoruz. Daha fazlası için uğraşmıyoruz. Öylece duruyoruz, dudaklarımızı birleştiriyoruz, bu anı yaşıyoruz. Sonra birden, *gerçekten* öpüşmeye başladık. İlk kim kime uzanıyor bilmiyorum ama anında birbirimize sarılıyoruz. Saniyeler içinde onu tezgâhın üzerine kaldırdım, bacaklarını etrafıma sardım, sıkı, küçük vücudunu benimkine doğru kıvırdım. Aletim hazırolda duruyor, bacaklarının arasındaki sıcaklığa bastırıyor. Bir inilti duyuyorum ve kimden geldiğini bilmiyorum.

Sonra geriye doğru tökezliyorum, itiliyorum ve Rae ağlıyor. Çok sertti.

"Bu da ne...?" Bir elimi yüzümde gezdirip tekrar ona yaklaştım, onu kollarımın arasına aldım, sıkıca sarıldım ve tüm acısını dindirmeye çalıştım. "Özür dilerim, Rae. Çok özür dilerim."

"Sen..." Burnunu çekiyor, yanaklarını gömleğime siliyor. Islanan gözyaşları ateş gibi hissettiriyor. "Bunu yapamazsın Hudson. Sadece öpücükleri ve seksi kullanamazsın."

Bundan kurtul. Bu çok büyük bir şey. Ne sakladığınızı bilmiyorum ama büyük bir şey olduğunu içimde hissedebiliyorum."

Bundan nefret ediyorum. Tanrı bilir ne kadar zamandır onu incitiyor olmaktan nefret ediyorum. Merak ediyorum.

"Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

"Çok uzun değil, gerçekten. Sadece birkaç hafta. Sadece hafta sonları çok çalıştığını fark ettim, ama eve geldiğinde gerçekten çalışıyormuşsun gibi hissetmiyorsun, biliyor musun?" Esprili olmayan bir kahkaha atarak beni tekrar üzerinden itiyor. "Tabii ki biliyorsun. Çünkü çalışmıyorsun."

Bana bakıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Çok kızgın ve ben onu hiç suçlamıyorum.

Vakit geldi. Ondan bir adım geri çekilerek ikimizin de nefes almasına izin veriyorum.

"Haklısın. Senden bir şey saklıyordum." "Ne kadar zamandır?" Daha önce sorduğu soruyu tekrarlar. bugün ve neden bunu sorup durduğunu merak ediyorum. "Neden önemli ki?"

"Çünkü bana karşı ne kadar süredir dürüst olmadığını bilmek istiyorum. Bilmeye *ihtiyacım var*. Geçmişim göz önüne alındığında, bunu anlamalısın."

Ürküyorum çünkü bu onun geçmişiyle çok bağlantılı ve burada asıl can alıcı noktanın bu olacağını biliyorum. Onu yakalayacak olan şey *bu*.

"Sahilden iki ay sonra."

Bunu görebiliyorum; patlamayı, öfkelenmeyi o kadar çok istiyor ki. Ama bir şekilde, her şeyi içine atmayı başarıyor ve fısıldıyor, "Neredeyse bir yıl."

Onun sözleriyle keskin bir nefes alıyorum. Çünkü lanet olsun. O kadar uzun sürmemiş gibi geliyor. Birkaç dakika öncesine göre çok daha kötü hissediyorum.

"Rae, ben..."

Elini bana doğru kaldırıyor ve ben anında susuyorum. "Hayır. Dur. Daha fazla yalan istemiyorum Hudson. Bahane istemiyorum. Gerçeği istiyorum."

Birazdan söyleyeceklerime nasıl tepki vereceğinden korkarak ona doğru bir adım atıyorum. "Ben... Ben sana söylemekten korkuyorum."

"Korkuyor musun? Bu bana söylediğin en saçma şey. Bana söylemen gerek. Hem de hemen. Yoksa bu ilişkiyi yerin dibine sokacaksın."

Kıpırdamıyorum, bunun yerine bakışlarımı yere yöneltiyorum. Bana baktığını, konuşmamı istediğini hissedebiliyorum. Ama konuşmuyorum. Sadece bakıyorum.

"Lütfen."

Titrek bir nefes. Hafif bir nefes. Bacaklarımda bir titreme.

Şimdi söyleyeceğim şey ilişkimizi büyük ölçüde değiştirecek ve daha önce itiraf ettiğimden çok daha fazla korkuyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Ama bu işe başlarken aldığım risk buydu. Onun haberi olmadan hafta sonları Ted'le görüşmeye karar verdiğimde oynadığım kumar buydu. Her şeyin başladığı an bu ve ona söylemek *zorundayım*. Şimdi söylemeliyim. Yoksa o haklı, bu ilişkiyi yerin dibine sokarım. Bunun olmasına izin veremem.

"Biriyle görüşüyorum çünkü sen görüşmüyorsun."

Acı bakışlarına sızmadan önce kaşları bir anlığına şaşkınlıkla çatılıyor. Dudaklarından boğuk bir nefes döküldüğü anda noktaları birleştirdiğini anlıyorum.

"Baban."

Patladı. "Sen ne! Benimle dalga geçiyor olmalısın! Her şeyden sonra mı? Yaptıklarından sonra mı? Bunca zamandır onu ziyarete mi gidiyordun? *Arkadaşı mı* oldun? Ne için?"

Bu noktada titriyor, bağıriyor ve hava almak için yalvarıyor. Panikliyor. Odayı geçip onu kaldırıyorum, tezgahın üzerine koyuyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıp sözlerimle onu yatıştırmaya çalışıyorum.

"Nefes al, tatlım. Nefes al. Al, ver. Al, ver. Bağırmayı kes. Joey yukarıda."

Sertleşiyor. *Belki de sevgi sözcükleri şu anda iyi bir fikir değildir.*

Elinin yüzümde yarattığı çatırtıyı hissetmeden önce duyuyorum. Nefes nefese kalıyor ve çenemi sıkıp dişlerimi sertçe gıcırdatıyorum, şu anda üzerimden dalga dalga geldiğini bildiğim öfkeyle sarsılıyorum.

Ona bakıyorum ve bana tokat attığı için ne kadar pişman olduğunu görüyorum. Ama ben onun pişman olmasını istemiyorum. Bunu hak etmiştim. *Hak ettim amina koyayım!*

"Yalan söylediğim için bunu hak ettim. Ama bunu hak etmemin tek nedeni buydu." Dudaklarını açtığında gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Dudaklarını kapatıyor, az önce hazırlamaya çalıştığı argümanı kaybediyor çünkü benim de bunu hak ettiğimi biliyor. "Şimdi sana onunla neden görüştüğümü söylememi ister misin?"

"Evet," diyor otomatik olarak. "Sadece bu sefer gerçekten doğruyu söylemeye çalış."

Sözleri yakıyor. Sanki elimi açık bir ateşe sokmuşum ve alevler yavaşça kolumu yalayarak göğsüme doğru ilerliyor. Acı içime işliyor ve ağzımın köşelerinin hafifçe aşağı doğru eğildiğini hissedebiliyorum.

"İlk başta ona olan öfkenizi anladım. Pek çok açıdan anladım. Neredeyse tüm hayatın boyunca senden bir şeyler sakladı, boğulmanın bir kabus olduğuna inanmanı sağladı. Kızgınlığın yüzde yüz haklıydı." Bir şey söylemesini bekleyerek duraklıyorum. Söylemedi. "Rae, onu görmedin. Telefonlarına cevap vermezdin. Ne zaman sana ulaşmaya çalışsa, ona sırtını döndün. Ben de kendi babamla aynı şeyleri yaşadım. Uzaklara itilen bendim ve ben de kendi payıma düşeni yaptım. Bundan nefret ettim. Her bir saniyesinden nefret ettim."

Babam Rocky'yi düşünerek gözlerimi kapatıyorum. Birlikte eğlendiğimiz zamanları, yazları sahile yaptığımız gezileri, futbol maçlarını ve birçok saklambaç oyununu. Ve sonra her şeyin boka sardığı yazı, lisedeki kız arkadaşım Jess'i hamile bıraktığım yazı düşünüyorum. On altı yaşındayken. Kavgaları ve çığlıkları hatırlıyorum.

atılan yumruklar ve on yedi yaşıma girdikten hemen sonra evden atılmanın acısı. Ağlayan bir bebek yüzünden uykusuz kalarak okulumu bitirmeye çalıştığım, küçük ailemin geçimini sağlamak için bitmek bilmeyen geceler ve hafta sonları çalıştığım ve babamın yıllarca bana yardım etmeyi ya da beni görmeyi nasıl reddettiği aklıma geliyor. Sonra tekrar konuştuğumuz günü, her şeyin daha iyiye gittiği günü, babamdan yıllar sonra gelen ilk sevgi işaretini ve kendimi yeniden ne kadar bütün hissettiğimi düşünüyorum. Ta ki olamayana kadar. Çünkü o benden tekrar alındı ve sadece üç yıl önce öldüğünde tüm dünyam değişti.

Gözlerimi tekrar açtığımda, tutmak için çok uğraştığım gözyaşlarımdan dolayı yanıyorlar. Onları serbest bırakmak istiyorum, çünkü bunu Rae ile yapabiliyorum. Ya da eskiden onunla yapabiliyordum. Şimdi, içine kapanık hissediyor. Çenesinin sıkılaşmasından ve gözlerinin kısılp devam etmemi beklemesinden bunu anlayabiliyorum.

"Kaybedinceye kadar anlamıyorsun, Rae. Bu şeylerin ne kadar önemsiz olduğunu onları kaybedene kadar anlayamazsın. Baban senin en iyi arkadaşın. Sahip olduğun tek ebeveyn o. Ona *ihtiyacın var*. Onu hayatında istiyorsun ve ben bunu senden çok daha iyi görebiliyorum çünkü benim kararlarım öfkeyle gölgelenmiyor. Geçtiğimiz yıl boyunca pek çok kez Ted'i aramak için telefonuna uzanmanı izledim. İşe girdiğinde, birlikte yaşamaya başladığımızda. Hatta erişteleri hamur haline getirmeden ilk kutu peynirli makarnanı yaptığında bile. Mücadele edişini izledim. Çırpınışı izlemekten yoruldum. Ona *ihtiyacın var*."

Çenesinin titrediğini görebiliyorum, vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum.

"Ona *ihtiyacım* mı var? Kimseye *ihtiyacım* yok. Özellikle de hayatımın yirmi iki yılı boyunca bana yalan söyleyen birine. Annemin beni boğmaya çalıştığı ve sonra da kendini öldürdüğü gerçeğini saklamakla hata yaptığını kabul etmeyi reddeden birine değil. *İhtiyacım yok. İhtiyacım yok. Ona. Ve şu anda Hudson, ona ihtiyacım yok.*

Senin devreye girip benim için parlak zırhlı şövalyeyi oynamaya çalışmana ihtiyacım var."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü söyleyecek ne kaldı ki?

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Oflayıp pufluyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Babanla olan geçmişinde her şeyi berbat ettiğin için birdenbire babamla olan *ilişkime* burnunu sokabileceğini sanıyorsun. Peki ne olacak Hudson? Bundan ne çıkmasını bekliyorsun? Ne olacağını *düşünüyorsun*? Bir gün uyanıp *seninle* konuştuğu için her şeyin affedildiğini mi söyleyeceğim? Bu işler böyle yürümez."

Beni kendisinden uzaklaştırıyor, tezgahdan atlıyor ve volta atmaya başlıyor. Sessiz kalıp kafasının içinde dönen çarkları izliyorum. Onları durdurmak istiyorum, doğrudan onlara bir anahtar fırlatmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Çünkü orada her ne düşünüyorsa muhtemelen doğrudur. Rae beni tam olarak neler olup bittiğini tahmin edebilecek kadar iyi tanıyor.

Durup bana doğru dönüyor ve gözlerindeki ateşle beni yakıyor. "Ona ne söyledin?"

"Ne?"

"Ona ne söyledin, Hudson? Her şeyi mi? Olan biten her şeyi? Tüm konuşmalarımızı? Özel konuşmalarımızı!" Bu noktada bağırıyor ve Joey'nin bunların hiçbirini duymasını istemiyorum.

Kendime gülüyorum çünkü ben tam bir pisliğim. Birkaç dakika önce onu tezgâha yaslamış, bacaklarını etrafıma sarmış, yatak odamıza götürmeye ve bu korkunç günü sikip atmaya hazırlarken hiçbir sorunum yoktu.

Sen bir pisliksin, Hudson. A sınıfı bir pislik.

"Sesini alçalt. Lütfen."

"Ona ne söyledin?" diye tekrarlıyor. İç çekerek, "Her şeyi" diyorum.

Sanki eski western filmlerinden birindeymişiz de sokak ortasında kapışıyorlarmış gibi hissediyorum. Bir çatışma. Sadece kelimelerimizle, duygularımızla savaşıyoruz. Şu anda kazandığımı biliyorum çünkü yüzündeki ifade bana

O basit kelimeyle onu tam kalbinden vurdu. Kazanmak istemiyorum.

"Şey, *her şey* değil. Ama yeterli."

"Neden?" Kırık bir fısıltı gibi çıkıyor.

"Çünkü senin nasıl hissettiğini bilmesi gerekiyor ve birinin ona söylemesi gerekiyordu. Sen bir yetişkinsin, Rae. Bundan kaçmak hiçbir şeyi çözmeyecek. Onu görmezden gelmeye devam edemezsin. Konuşmalısın, içini dökmelisin. Bu seni yiyip bitiriyor ve sen bunun farkında bile değilsin."

"Burası senin yerin değil Hudson. Birazcık bile değil."

"Sana deliler gibi aşık bir adam olarak, senin mutlu olduğunu görmek benim görevim. Ve sen mutlu değilsin. Yani, öylesin ama değilsin. Gerçekten değilsin. En iyi arkadaşınla konuşmadığın zaman değil."

Haklı olduğum bir nokta var ve o da bunu biliyor. Son bir yıldır, bir boşluğu var. Bir boşluk da diyebilirsiniz. Gün geçtikçe daha da büyüyor. Onu görmezden gelmeye devam ettim, her şeyi görmezden geldim. Bu onu yıpratıyor. Kırılma noktasına yaklaştığını söyleyebilirim ve bunu düzeltmek *zorundayım*.

"Bu... bu büyük bir şey Hudson. Artık sana nasıl güveneceğimi bilmiyorum."

Sözleri karşısında tüm bedenim söndü. Bu düşündüğümünden çok daha fazla acı veriyor. "Biliyorum." Boğazımı temizliyorum. "Bunun olacağını biliyordum. Buna hazırlıklı olduğumu sanıyordum ama şimdi yanıldığımı anlıyorum."

"Benim... dışarı çıkmam lazım."

"Dışarı mı?"

"Evet, dışarı. Gitmem gerekiyor."

Şimdi. "Gitmek mi?"

Sesim lanet bir mağara adamı gibi çıkıyor, sadece tek heceli kelimeler mırıldanabiliyorum. Rae de aynı fikirde olmalı çünkü bana bir bakış attı.

"Evet, Hudson. Siktir git. Bu evden çıkmam lazım. Ben... Ben kızgınım. Hayır, *incindim*. Şu anda bununla başa çıkamam. Gidip bir çanta hazırlamam lazım."

Merdivenlere yöneldi ve ben hemen bileğini kavradım.

"Bekle." Elimden kurtulup hızını artırdı.

Hayır. Bu şekilde gidemez.

"Lanet olsun, Rae. Bir dakika bekle." Sesim odanın içinde titreyerek onu durduracak kadar yüksek çıkıyor ama arkasını dönmüyor. "Böyle çekip gidemezsin."

İçini çeker. "Yapabilirim. Ve yapacağım da. Zamana ihtiyacım var Hudson. Şu anda bu evde düşünemiyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum." Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri üzgün ve acılı. "Ve beni altında tutan sensin."

chapter seven

Rae

Terli, yabancı bir bedenin yanında uyandım. *Neredeyim ben?*

"Benim dairemdesin."

"Senin dairen mi? Burası *benim* dairem, ahmak."

Birinin alay ettiğini duyuyorum. "Hayır *prenses*, burası *bizim* dairemiz. Hatırladın mı? B&J'lerimi seninle paylaştım. Bu artık her şeyi paylaştığımız anlamına geliyor."

"Ne? Sen-"

"B and fucking J's, Maura. Tüm sırların artık benim."

"Aman Tanrım. Neden sana izin vermenin sorun olmayacağını düşündüm ki?"

Taşınmak mı? Sen delisin!"

Gülerek yastığı başımdan itiyorum. "*İkiniz de* delisiniz." Maura'ya bakarak, "Ben ve Jerry's'i paylaşmak bir ayrıcalık. Siz ikiniz artık en iyi arkadaşlarsınız." Sonra Dallas'a bakıyorum. "En iyi arkadaşımı çaldığın için seni sikeyim."

"Özür dilerim," diyor Dallas, hiç de öyle görünmüyor.

Yastığımı kaptım ve ona bir tokat attım. "Ahmak."

Dallas, "Dün gece hepimizin bu yatağa sığıdığını inanamıyorum," diyor.

"Senin koca kışınla, bizim de yapmamıza şaşırdım."

Dallas, Maura'nın yorumundan incinmiş gibi bile görünmüyor.

Onun yerine sırtıyor. "Harika bir kışım var."

En iyi arkadaşım sahte bir hayal kırıklığıyla inliyor. "Söylediğim şeyle uzaktan yakından alakası yok."

"Aynı fark."

Onun tepkisine yüzüne bir yastıkla karşılık verdi. O da hemen kendi yastığıyla değil, *benim* yastığımla karşılık veriyor. Doğal olarak bu ikisi arasında bir yastık kavgasına yol açıyor. Ben yuvarlanıyorum, ortada sessizce yatıyorum, arada bir yastıkla kışıma tokat yiyorum - ve vuruşların en az üçünün kasıtlı olduğundan eminim.

Yaklaşık beş dakika sonra nihayet sakinleştiler. Onları kontrol etmek için tekrar başımı kaldırıyorum çünkü çok sessizler. Orada öylece oturmuş, birbirlerine bakıyorlardı.

"Çocuklar?"

"Ben kazandım."

Dallas, "Hayır, ben kazandım," diyor.

Gözlerimi devirip doğruluyorum, dizlerimi yukarı kaldırıp kollarımı onlara doluyorum. "İkiniz de kaybettiniz. O yüzden susun."

Maura benim duruşumu yansıtıyor, dirseklerimiz birbirine değecek kadar yakınima oturuyor. Bana bir kez vuruyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Seni seviyorum."

"İyi misin?" diyor sert bir ses. Duygularını bastırdığını duyabiliyorum ve bunun için adama saygı duymaktan kendimi alamıyorum. Daha birkaç hafta önce tanıştık ama acımı benimle birlikte hissedecek kadar bana bağlanmış olmasını seviyorum. Bana göre, bu onun bir koruyucu olduğu anlamına geliyor.

"Tamam'ı tanımla."

Dallas kolunu bana doladı. "İyi olmamanın tam tersi."

"Bu durumda, iyi olmadığımdan oldukça eminim. Kendimi..."

Maura alçak ve çatlak bir sesle "Boş," diyor. Ona

bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Dallas bir kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor ve başımın yan tarafına nazik bir öpücük konduruyor. "Boş değilsin. Sorun da bu zaten."

"Dün gece burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Buraya her zaman gelebilirsin, Rae. Bunu biliyorsun. Ama yine *hepimiz* aynı yatakta yatmasak nasıl olur? Orası biraz sıkıştı. Dallas'ın muhteşem kızı yüzünden."

Hafifçe gülüyorum ve bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzöldüğünü hissediyorum. Ağladığımı fark etmemiştim bile ve bu beni biraz şaşırttı. Hudson bana babamdan bahsettiğinden beri döktüğüm ilk gözyaşları bunlar. Dün gece ağlamamıştım. Bana söylediğinde de ağlamadım. Ama şimdi, burada arkadaşlarımla otururken, ağlamaya başladım. Ve bu çirkin bir ağlama. Dallas beni kollarına alırken ve Maura sırtıma daireler çizerken içimdeki her şeyi döküyorum.

"Maura, yapabilir misin-"

"Onu çoktan aradım. Yola çıktı."

Dallas'ın sıcaklığına daha da sokularak başımı sallıyorum. "Dallas, seni tanıdığımdan beri bana hiç yalan söyledin mi?"

"Tabii ki hayır," diyor. "Bana bir şey sorduysan, cevaplarımda her zaman dürüst oldum." Bunu ifade ediş şeklini özlemiyorum ama bu konudaki açıklamasını takdir ediyorum.

"Onun yerine çıkabilir miyiz?"

"Benim bilmediğim bir sakin mi var?" Gülererek göğsüne vuruyorum. "Hayır, seni pislik." "O zaman üzgünüm bebeğim, ama bu bir hayır."

Bir an sessiz kaldık, birlikte oturduk, her şeyi içimize çektik. Dallas'ı o kadar uzun zamandır tanımıyorum, Maura da öyle, ama sanki o hep bize aitmiş gibi hissediyorum. Mükemmel bir uyum sağladı ve umarım uzun bir süre daha burada kalır.

"Kimi aradın, Maura?"

"Perry. Birkaç hafta önce barda tanıştığın adamı hatırlıyor musun? *Hani* dışarı çıkmasına yardım ettiğin sarhoş olan? O Rae'nin kuzeni."

Dallas bir an için sertleşir. *Bu çok garip. Belki de o kadar iyi bir karşılaşma yaşamadılar.* Kucağından çekiliyorum

ve gözlerinin içine bak. Göz temasına olan takıntımı çoktan öğrenmişti. "Sana kötü mü davrandı, Dall? Sarhoşken tam bir pislik olabiliyor."

Gözlerindeki bakış perili, hatta pişmanlık dolu. "Hayır, hayır.

Bana geçmişimden bir hayaleti hatırlattı."

"Bekâr olmanın sebebi o hayalet mi?" Maura cesurca soruyor. Tucker'la olanlardan sonra böyle kabuğundan çıkmasına bayılıyorum. Şu anda birlikte olmasalar ve Maura bu konuda hala üzgün olsa da, Tucker'ın son birkaç ayda ona verdiği sessiz güveni görebiliyorum.

"Evet," diye itiraf eder Dallas. Sonra dudaklarına sahte bir gülümseme yapıyor. "Ama hiçbir erkek beni uzun süre tutamaz. Bir gün tekrar eski halime döneceğim."

Onu sahtelikle suçlamıyorum, çünkü şu anda hepimiz sahteyiz. Ve hepimiz bunu biliyoruz.

"İçeri gel!" Maura bağıyor.

"Vay canına. Bu gerçekten güvenli, Maura. Ya bir seri katilse? Ya da ya hepimiz çıplak olursak?"

Maura ona bir bakış fırlatır. "Neden? Neden seni benimle yaşamaman için davet ettim?"

"Sana söylüyorum: Bu kış."

"Bu adamın egosuyla orada benim için yeterince yer var mı?"

Perry'nin sesini duyunca gülümsedim. "Sanırım seni araya sıkıştırabiliriz."

Odaya giriyor, uykulu görünüyor ama yine de kendine özgü bir şekilde sevimli. Yine "geç gecelerden" birini geçirdiğini söyleyebilirim. Ben daha üzerine gitmeye başlamadan, bana doğru küçük bir gülümseme gönderiyor. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Hayır, pek sayılmaz. Ama olacağım."

Perry yatağa yaklaşırken Dallas ayağa kalkar. Kendini tanıtmıyor, sadece Dallas'a bir bakış atıyor. Kuzenime gözlerimi kısarak onları ben tanıştırıyorum. "Kusura bakma Dallas. Kuzenimin görgüsüzlüğünü görmezden gel. Perry, bu Dallas. Merhaba de."

Perry cevap olarak homurdanıyor ve Maura'nın yeni oda arkadaşını tamamen görmezden geliyor.

Dallas kaşlarını çatıyor ve yanıtı soğuktur. "Evet, tanıştık. Ben bir duş alacağım hanımlar. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

Adam aceleyle odadan çıkarken Maura'ya bakıyorum. O da omuz silkiyor ve bana bu garip alışverişi onun da fark ettiğini söylüyor.

Perry, Dallas'ın az önce oturduğu yere kayıyor ve sarılmak için kollarını bana doluyor. "Ben buradayım, biliyorsun. Her zaman."

Sarılmasına karşılık veriyorum. "Biliyorum, Per, biliyorum."

"Ama Hudson'a kızgınım. Onun iyi adamlardan biri olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Sorun da bu."

İç geçiriyor ve beni bırakmadan önce bir anlığına daha sıkı sıkıyor. "Peki, oyun planımız nedir? Onu görmezden gelmek mi? Onunla konuşmak mı?"

"Onunla konuşmak zorundayım. O benim erkek arkadaşım." "Bahsettiğim kişi o değildi, Rae."

Gözlerimi onunkilerden kaçırıyorum. "Doğru." Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Oraya gitmiyoruz. Şimdi olmaz."

Perry'nin iç çekişi bu kez biraz daha tedirgin. "Neredeyse bir yıl oldu, Rae. Onunla bir ara konuşmalısın."

"Yapacağım, Perry. Sadece..."

"Artık bahane yok. Vakit geldi."

"Şimdilik boş ver Per," diye araya giriyor Maura. "Kafasını toparlaması için birkaç güne ihtiyacı var. Tamam mı? Şimdilik bırak gitsin."

Bana sinirli bir yarım gülümseme veriyor ve parmaklarını dudaklarında gezdiriyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Söylemiştim, senin için her şeyi yaparım."

"Herhangi bir şey? Mesela... pizza?" Maura soruyor.

"Açlıktan ölüyorum."

Pizza bana Gaige'i düşündürüyor. Gaige bana Hudson'ı düşündürüyor. Hudson da bana şu anda göğsümde açılan ve ağrıyan deliği düşündürüyor. Bu delik beni içten dışa canlı canlı yiyor, içimi kemiriyor, yalvarıyor.

dikkat etmemi istiyor. Ama istemiyorum. Henüz istemiyorum. Belki de hiç.

Yalan.

"Saat sabahın sekizi. Pizzaya ihtiyacın yok."

"Belki değil ama pizza *istiyorum*," diye suratını asar. "Onun için her şeyi yapacağını sanıyordum Perry. *Her şeyi.* Yalanlar!"

Perry ona kuşkulu bir bakış atar. "Sen kafayı yemişsin, bunu biliyor musun? Tam anlamıyla delisin."

"Delicesine açım."

Buna gülüyorum. Ve neredeyse iyi hissettiriyor. *Neredeyse.* Ama gülmeye devam ediyorum çünkü şu anda iyiymişim gibi davranmam gerekiyor yoksa gözyaşlarına boğulacağım.

Belki de ihtiyacım olan şey budur. Belki de tüm bu bastırılmış hayal kırıklığı ve öfkeyi bir kez ve sonsuza dek serbest bırakmam gerekiyor. Çünkü ben o kadar kızgınım. Babama, Hudson'a, *kendime*. Kızgınım çünkü babam beni mahvetti, Hudson beni mahvetti ve *ben de* onlara izin verdim. Ama kızgınlığımın bana bir faydası yok. Dönüştüğü tek şey üzüntü. Şu anda üzüntüye *ihtiyacım* yok. Şu anda rahatlamaya ihtiyacım var. Ve bunu gözyaşlarımı sahte, zoraki kahkahalarla örterek bulamayacağım.

Ne olduğunu anlamadan tekrar ağlamaya başlıyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Ama ağlamam *gerektiğini* de biliyorum. Bunu içimden atmalıyım yoksa beni yiyip bitirecek. Bokun beni didiklemesine, parçalamasına ve arkamda kendimden parçalar bırakmasına izin vermekten yoruldu. Ben. Bittim. Bittim.

"İyi misin' gibi aptalca bir soru bile sormayacağım çünkü şu anda iyi olmaktan çok uzak olduğunu biliyorum," diyor Perry sert bir şekilde. Dallas'ın sadece otuz dakika önce bu üç kelimeyi sorduğu zamanı düşünüyorum ve bir an kuzenimin bu konuda ne diyeceğini merak ediyorum.

"Ben sadece... onu istiyorum. Ama şu anda *o kadar* kızgınım ki önümü göremiyorum. Bu hiçbir şeyi daha iyi yapmayacak. Bu yüzden, onun etrafında olmamak beni öldürecek olsa da, birkaç gün izin alıp sadece... olacağım."

Perry başını sallar. "Bence bu iyi bir fikir. Ve bunu

yaparken, belki babanla konuşmayı da düşünürsün?"

Ağır bir şekilde iş çektim. "Ben...tamam. Bunu düşüneneğim."

"Eğer tekrar kalacaksan, büyük kaşık diyorum!" Dallas banyodan sesleniyor.

Perry kaşlarını çatıyor ve ben de ona emin olmayan bir bakış fırlatıyorum. "Onunla ne işin var?"

"Sadece ondan hoşlanmıyorum, tamam mı? Bırak artık."

Dallas belinde sadece bir havluyla yatak odasına giriyor, sert karın kasları sergileniyor. Kendimi Hudson'a adanmış olabilirim ve Dallas da benimle aynı takımı tutuyor olabilir ama ona hayran olmamak elde değıl. Sergilediğı tüm bu güzelliğ için çok çalışıyor olmalı.

Yanımdan Perry'nin nefes alışının hızlandığını duyuyorum. Onu izlerken gözlerinin karardığını ve kaşlarının birbirine daha sıkı kenetlendiğini fark ediyorum.

Dallas göğüs kaslarını esnetiyor ve kuzenime doğru ukala bir sırıtış fırlatıyor. "Beğendin mi?"

Perry oflayıp pufluyor ve bakışlarını sergilenen vücuttan kaçırıyor. Gözlerinde sinirli bir kıvılcımla bana dönüyor ve bundan sonra doğruca en yakın açık bara gideceğini biliyorum. "Benim... Yapacak işlerim var," diyor bana. "Bana ihtiyacın olursa, ara beni."

Başımı sallıyorum ve ona son bir kez sarılıyorum, onunla bir daha konuştuğumda yüzüstü Jack şişesine gömülmüş olacağını çok iyi biliyorum. Her zamanki gibi.

Ön kapının kapandığını duyar duymaz, Dallas esprisiz bir kahkaha attı. "Kuzenin gerçek bir şeftali, Rae."

Omuz silkerek, "Sorununun ne olduğı hakkında hiçbir fikrim yok ama yemin ederim genelde böyle değıldir" diyorum.

Pek ikna olmuş görünmeyen Dallas sadece başını sallar ve çıkarken omzunun üzerinden "Büyük kaşık!" diye seslenerek yatak odasından geri döner.

Maura yanımdan gülüyor. "Erkekler. Onlarla yaşayamam, onlarsız yaşayamam."

Yatağı uzanıyorum, ellerimi düz karnımın üzerine koyuyorum, ayak bileklerimi çaprazlıyorum ve tavana bakıyorum. "İkimiz de bunu bilmiyor muyuz?"

Benim duruşumu yansıtıyor ama elimi tutmak için uzanıyor. Ve bu şekilde kalıyoruz - yatakta el ele tutuşarak rahatlıyoruz. Birbirimize ve en önemlisi kalplerimize tutunarak.

chapter eight

Hudson

Bundan nefret ediyorum. Tüm bunlardan. Rae'yi görmeyeli ya da ondan haber almayalı dört gün oldu ve her birinde çok sinirlendim. Beni her gün arayan Maura, onun iyi olduğunu bilmemin tek sebebi. Keşke onunla konuşabilsem, olaylara benim açımdan bakmasını sağlayabilsem. Ama telefonuna ya da mesajlarına cevap vermeyi reddediyor. Beni görmezden geldiği her gün kalbimde küçük bir delik daha oluşuyor.

İşte tam da bu yüzden Joey'i birkaç günlüğüne anneme götürüyorum. Perişan haldeyim ve kalbim kırık ruh halim çocuğuma da yansıyor. Bana yaklaşık on kez Rae'nin nerede olduğunu sordu. Ona birkaç günlüğüne arkadaşlarında kalmaya gittiğini söylemek zorunda kaldığımda çok acı çekiyor. Her gün ona cevap verdiğimde Joey'nin küçük omuzları daha da çöküyor. Bir noktada yıkılacağını biliyorum. *Benim* de bunu yapabileceğimi bildiğim için, nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Gitmeye hazır mısın, ufaklık?" Merdivenlerden yukarı kızıma sesleniyorum.

Koridorda ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duyuyorum, başı merdivenlerin üstündeki köşeden fırlıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmiş, bu da ağladığının kesin bir işareti. *Hay sikeyim. Sanırım tüm bu yıkılma olayında çok geç kaldım.*

"Ben... Rae eve gelene kadar gitmiyorum," diye burnunu çekiyor.

İç çekerek, onu ikna etmeyi umarak merdivenlerin yarısına kadar yürüdüm. "Joey, bebeğim, bunu konuşmuştuk. Rae birkaç günlüğüne Maura'yla kalacak. Kız kıza zaman. Anlıyorsun, değil mi?"

Yüzü parçalanıyor ve hıçkırmaya başlıyor. Ayaklarım otomatik pilotta merdivenlerden yukarı uçuyor ve kollarımı ona doluyorum.

"Shh...shh. Neyin var? Neden ağlıyorsun? O geri geliyor."

Ağzımdan çıkar çıkmaz kelimeleri geri almak istiyorum. Çünkü ya geri dönmezse? O zaman ne olur? O zaman sadece deliler gibi aşık olduğum kadını kaybetmekle kalmam, Joey de anne olarak gördüğü tek kişiyi kaybetmiş olur. Bu düşünce karşısında kendi gözyaşlarıma engel olmak zorundayım.

"O...o gelmeyecek," sesi titriyor. "Geri gelmeyecek."

Geri çekiliyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıp gözyaşlarını siliyorum. "Neden böyle söyledin?" Sesim biraz sert ama onun bilip de benim bilmediğim bir şey olup olmadığını bilmek *zorundayım*.

"Çünkü onu ben gönderdim."

Başımı eğiyorum ve kaşlarımı şaşkınlıkla kırııştırıyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"BEN... BEN..." Bir şey söylediği için başının belaya gireceğinden korkuyormuş gibi tereddüt ederek kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor.

"Joey, Rae'nin gitmesine neden olduğunu düşündüğünü bana söylemeni istiyorum. *Lütfen.*"

"Ben... tekrar yüzmeye gitmek istedim." Titremeye başladı, küçük bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Özür dilerim! Bunu yapmak istememiştim. Sorduğumda çok korktu ve başımın belada olduğunu anladım. Rae ile yüzmemi istemediğini biliyorum baba. Özür dilerim."

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı omzuma yaslıyorum ve neredeyse bir yıl önce olanları düşünüp kendimi tamamen kaybetmemek için derin nefes alıyorum. Kendimi toparladığımı hissettiğimde Joey'e dönüyorum.

"İlk olarak, Rae ile yüzebilirsin. Bu tamamen normal. Geçen yıl olanlar ne senin ne de onun hatasıydı. Tamam mı?" Başını sallıyor. "İkincisi, Rae'nin gitmesine neden olmadın ve olmayacaksın. Bunu anlıyor musun, Joey?"

"Ama... Ben... O..."

"Hayır, tamam mı? Hayır. Rae seni çok seviyor. Senden asla ama *asla* uzaklaşmayacak." Gözlerinin içine bakıyorum, beni dinlemesi, duyması ve anlaması için yalvarıyorum. "Söz veriyorum, böcek. Söz veriyorum."

Başını titreyerek aşağı yukarı sallayıp gözyaşlarının geri kalanını burnundan çektiğinde, sonunda ona ulaştığımı anlıyorum.

Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılıyorum ve tüm endişelerini yok etmeyi umuyorum. O da bana aynı şiddetle sarılıyor ve bir anlığına kendi gözyaşlarımdan özgürce akmasına izin veriyorum.

Bunu *ben* yaptım. Joey'e Rae'nin burada olmamasının suçlusunun kendisi olduğunu hissettirdim. Sadece Rae ile ilişkiyi mahvetmekle, onu inanılmayacak kadar incitmekle kalmadım, aynı zamanda bu süreçte çocuğumu ağlatmayı da başardım. *Bu sefer gerçekten s ı ç t ı n , Hudson. Bunu düzelt. Şimdi düzelt.*

Joey'den uzaklaşıp saçlarını düzeltirken ona küçük bir gülümseme veriyorum. O da karşılık veriyor. Burnunun ucuna dokunuyorum ve o da elime vuruyor.

"İşte benim gülümseyen kızım."

Beklendiği gibi kaşlarını çattı. Az önce Rae'ye ne kadar çok benzediğine gülüyorum. Rae gittiğinden beri ilk kez güldüğümü fark ettiğimde sevincim sadece anlık oluyor. Bundan hoşlanmıyorum. Gülmeyi sevmiyorum. Bana yaptıklarını unutmuşum gibi hissettiriyor. Ve ben unutmak istemiyorum.

Ayağa kalkıp omuzları artık sarkmamış olan Joey'e bakıyorum. "Şimdi, gitmeye hazır mısın? Bavulunu hazırladın mı?"

Çanta mı? Büyükanne'nin senin için hâlâ kıyafetleri ve eşyaları var ama en sevdiğin yastığın ya da pijamalarının olmadığını biliyorum."

Joey koridordan aşağı iniyor ve ben de merdivenlerden aşağı iniyorum. Birkaç saniye sonra omzuna astığı Finn *Adventure Time* sırt çantasıyla geri dönüyor ve dikkatlice merdivenlerden aşağı iniyor.

Önümde dururken "Ben hazırım," diye ilan ediyor.

Dudaklarıma tembel bir sırıtma yerleştirerek ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Arabaya son binen kaybeder mi?"

Gözlerini deviriyor ve iç geçiriyor. "Sen zaten bir eziksin."

Sonra gitti, bir anda kapıdan dışarı fırladı,

Daha ön kapıyı kapatmadan beni arabaya kadar dövüyor.

Arabaya bindiğimde çoktan kemerini bağlamıştı, koltuğunda zıplıyordu, kasvetli tavrı dramatik bir şekilde değişmişti. Dikiz aynasından ona gülümseyerek arkamı dönüyorum, kolumu yolcu koltuğuna koyuyorum ve garaj yolundan dikkatlice manevra yaparken yolu izliyorum. Yola çıktığımda geri dönmeye başladım, ancak küçük bir el koluma konduğunda durakladım.

"Baba?" Mükemmel, siyah saçlı meleğime bakıyorum.

"Eve gelecek, değil mi?"

Gözlerim yanmaya başlıyor ve boğazım düğümleniyor. Kalın kalın yutkunarak sertçe başımı sallıyorum. "Elbette, böcek. Geri gelecektir."

Umarım.

"Çok üzgünüm Hudson. Özür dilerim. Bunun yüzüne patlamasını istemedim. Yani, bunu bekliyordum ama kızımın farklı tepki vereceğini umuyordum."

Çenemi sıkıyor, bir anlığına Ted'i omuzlarından tutup sarsabilmeyi diliyorum. Bütün bunların onun suçu olduğunu bağırıp çağırmak istiyorum. Ama bu adil olmazdı. Bu onun olduğu kadar benim de hatam. En başından beri Rae'nin arkasından iş çevirmekle hata ettim. En başından beri dürüst ve açık olmalıydım. Ama olmadım. Ted de öyle. Şimdi ikimiz de bunun bedelini ödüyoruz.

Ona gergin bir gülümseme veriyorum. "Sorun yok, dostum. Kendine gelecektir."

"Lanet olsun, evlat. Sesin hiç de ikna olmuş gibi gelmiyor, biliyor musun?" Buna herhangi bir yanıt vermeyince Ted gözlerini kısarak beni dikkatle inceliyor. "Ona sordun mu? Bunu ondan gizlerken kızımın bir gelecek teklif ettin mi?"

Boğazım kaşınıyor, sanki günlerdir çölde susuz kalmışım gibi. Ellerimin arasında yuvarladığım bardaktan bir yudum alıyorum. "Sayılır." Ted meydana okuyan bir kaşını kaldırıyor. "İyi. Yaptım," diye hayıflanıyorum.

Büyük bir ılgık atıyor, başını arkaya atıyor ve dizini tokatlıyor, bana kıcıyla gülüyor.

"Lanet olsun, evlat. Sen... Bu... Kahretsin. Çok cesursun." O başını sallıyor ve ben de başımı eğiyorum, bunun bütün gün duyduğu en komik şey olduğunu nasıl düşündüğünü anlamıyorum.

"Ve inanılmayacak kadar aptal." Başımı ona doğru çeviriyorum ve bir nanosaniye içinde kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu aptalca bir hareketti Hudson. Gerçekten çok aptalca. Uzun bir süre senin yapacağın başka bir teklife güvenmeyecek."

İçkimden bir yudum daha alarak homurdanıyorum. "Önce eve gelmesi gerekirdi."

Bu yeni bilgi karşısında kaşları havaya kalktı. "Gitti mi?"

Başımı salladım. "Evet. Bir süre Maura'yla kalacağım."

Ted kaşlarını çatıyor, elini başının üzerinde gezdiriyor. "Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor. Ve inan bana, çok fazla mesaj bıraktım. Muhtemelen çoktan hakkımda uzaklaştırma kararı çıkartmıştır."

Gülüğü kuru. "Bundan şüpheliyim evlat. Sana nasıl baktığını gördüm. Kızgın ama *o kadar da kızgın* değil."

"Sence geri dönecek mi?" Kelimeler ben onları yakalayıp tekrar içlerine sokamadan ağızımdan çıkıyor.

"Yapmamasına imkan yok, Hudson. Rae bir savaşçı, ama bundan daha fazlası, o bir aşık. Kızını seviyor. Onu terk etmeyecek. Ve seni de bırakmayacak. Şu anda her şeyin sonu gibi görüldüğünü biliyorum ama öyle olmadığını kalbimde hissedebiliyorum. Ya sen?"

Refleks olarak göğsümü tutuyorum, Rae'yi ve onu şimdi kaybetmenin nasıl bir his olacağını düşünüyorum. Bir kıvılcım hissediyorum. İçimde bir şey tutuşuyor ve çok şiddetli. Bana savaşmamı, zorlamamı, bunun bizim için bir son olmadığını söylüyor. Bunu *hissedebiliyorum*. Ve bu bana yavaş yavaş kaybolan yeni bir umut duygusu veriyor.

Ted gülümser, tam olarak ne olduğunu bilmektedir. "Güzel, evlat. Bu çok iyi. Bunu kullan." Kısa bir süre duraklıyor, mutfak sandalyesinin kenarına doğru ilerliyor ve ellerini çenesinin altında birleştiriyor. Tekrar gülümsemeden önce yüzünü hüzün kaplıyor. "Erin ve benim sorunlarımız vardı. Bazıları şu anda Rae ile aranızda olanlara oldukça benziyordu. Şimdi, bunu düzeltmenin kolay olacağını söylemiyorum. Bir gecede olacağını da söylemiyorum. Ama olacağını söylüyorum. Kızımı tanıyorum Hudson. Kızımı *tanıyorsun*. O kadar kolay bırakıp gitmeyecektir. Senin de bırakmayacağını biliyorum. İkinizin kavgası mı? İhtiyacın olan tek şey bu. Gerisi çorap söküşü gibi gelecektir."

Tanrım, umarım bu doğrudur.

Elini masaya vuruyor. "Neye ihtiyacın var biliyor musun? Bir biraya. Ben de öyle. Ne dersin? Clyde'da bira ve kanat?"

Midemde kısa süreli bir batma hissi bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor, ama kendi kafamdan çıkmaya o kadar hevesliyim ki

Ŗu anda bunu görmezden geliyorum. "Evet, kulağa harika geliyor aslında."

Biz de öyle yaptık. Ted'i arabamla Clyde'ın yerine kadar takip ediyorum, Rae'nin eskiden çalıştığı ve ikimizin birçok anısını barındıran bara. Arabayı çekerken ilk yaptığım Ŗey Maura'nın arabasını bulmak için otoparkı kolaçan etmek oluyor. G remeyince rahat bir nefes alıyorum ve yakında müstakbel kayınpederimin arkasından içeri giriyorum.

Bir masa buluyoruz ve en sevmediğim garson Clarissa masamıza geldiğinde iniltimi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Yani Ŗu anda uğraşmak istediğim kişi değil. Son altı ay içinde iki kez Rae'nin önünde bana asılmaya çalıştıktan sonra olmaz. Bugün bu saçmalıklarla uğraşacak enerjim yok ve her an patlayabilirim.

Ŗařırtıcı bir Ŗekilde, i ki siparişimizi sorarken çok soğuk ve metodik davranıyor ve aceleyle uzaklaşıyor. Bugün benimle ilgilenen kişiye sessizce teşekkür ederek menüye bakıyorum ve saniyeler içinde ne istediğimi buluyorum.

"Ne. Ne. Cehennem."

Omurgam dikleşiyor ve tiz sesin ait olduğu kişiye arıyorum. Onu bir anda buluyorum, koridorun  n tarafında, çalışanların takıldığı yere doğru ilerliyor ve Maura da yanında duruyor. Görünüşe göre bana göz kulak *olan* her kimse bugünlük molaya çıkmaya karar vermiş. *Teşekkürler, Koruyucu Pislik.*

Onu görmediğim dört gün içinde, en başta vermesi gerekmeyen en az beş kiloyu kaybettiğine yemin edebilirim. Gözlerinin şişmiş ve dudaklarının çatlamış gibi görünmesinden nefret ediyorum, sanki az önce ağlamış gibi ve genellikle onları parlak bir orman yeşiline dönüştüren kıvılcımın nasıl söndüğünden. Benim hissettiğim kadar sefil görünüyor ki bu da oldukça sefil bir durum.

Bunu benim kadar zor karşıladığı için bir an heyecanlandığımı itiraf etmekten utanıyorum ama sonra kendimi kontrol ediyorum. Muhtemelen ayrı *olmamızdan* ziyade ayrı *olmamızın* nedenlerine çok daha fazla üzülüyor. Ve eğer bu beni tırmalamıyorsa lanet olsun.

Yüzünde beliren ilk şey acıdır. İkincisi üzüntü. Ama üçüncüsü başımı eğmeme neden oldu.

Rae çok kızgın. Kızgın. *Öfkeli.*

Gürültülü müşteriler ve durmak bilmeyen müziğin arasında, barın üzerinde tepindiğini duyuyorum, masamızdan yaklaşık beş metre uzaktayken duruyor. Ona baktığımda ağzının öfkeli ve düz bir çizgiye dönüştüğünü, burun deliklerinin hafifçe açıldığını görüyorum. Elimi uzatıp onu sakinleştirmeyi çok istiyorum ama şu anda dokunuşumun tam tersi bir etki yaratacağını biliyorum.

"Rae, bu onun değil..."

Babasını susturmak için elini kaldırıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, bakışlarının ardında alev alev yanan bir sıcaklık var. Çenesini ileri geri hareket ettirdiğini, ağzından dökülmek isteyen kelimelerle savaştığını görüyorum. Sakinleştirici bir nefes alarak elini indiriyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor ve sıcaklık düşük bir kaynamaya dönüşüyor, sonunda yerini çıkıntıdan dökülmekle tehdit eden gözyaşı havuzlarına bırakıyor.

Nefes alamıyorum. Yani, *alabiliyorum* ama *korkuyorum*. Yeniden yedi yaşındaymışım gibi davranmak istiyorum ve hayali arkadaşım kızgın aileme karşı görünmezlik oynamama yardım ediyor. Burada değilmişim gibi, sevdiğim kadının kalbini kırmıyormuşum gibi davranmak istiyorum.

"Şu anda yapamam Hudson. *Bunu mu?* Onunla mı? Dört gün geçti ve sen bunu mu yapıyorsun? Eski arkadaşlar gibi takılıp, dünyanda hiçbir sorun yokmuş gibi mi davranıyorsun?"

Ona ulaşmak, onu sarsmak, şu anda tamamen kırılmış olduğumu fark etmesini sağlamak istiyorum. Bu son dört gün benim için cehennemden başka bir şey değildi. Çocuğumu birkaç günlüğüne uzağa gönderdiğimi, çünkü sadece uyanmayı ve lanet olası yataktan kalkmayı kaldıramadığımı. Ama yapmıyorum. Çünkü bunu, bu acıyı *hak ediyorum*. Bana borçluydu.

Orada duruyor, bir şey söylememi, yaptıklarımı savunmamı, hatta belki yine yalan söylememi bekliyor. Söylemeyeceğim. Bunun yerine dürüstçe, ikimizin de duyması ve hatırlatılması gerektiğini düşündüğüm bir şey

söylüyorum.

"Seni seviyorum."

Lanet havuz taşıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Uzandım, yüzünü zar zor sıyırdım. İrkildi, dokunuşumdan uzaklaştı. Ve sadece birkaç santim uzaklaşmakla kalmadı, arkasını dönüp kapıdan fırladı. Kalbim avuçlarının içindeydi.

Taburemi arkaya itip peşinden koşuyorum, tabure öfkeyle yere sürtünürken bardaki herkesin sert bakışlarını görmezden geliyorum. Ted arkamdan sesleniyor ama umurumda değil.

Ön kapıları çarparak açıyorum, binaya çarptığında bile durmuyorum, kızıma doğru koşuyorum, kolunu tutuyorum ve yüzüme bakması için onu döndürüyorum.

Nefes nefese, üzgün ve kırık gözlerle bana bakıyor. Daha düşünmeden dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, onu kucağıma çekiyorum ve başını ellerimin arasına alıyorum. Anında içime düşüyor, vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor. Elleri göğsümü kavırıyor, gömleğimi avuçluyor ve beni daha da yakınımaya sürüklüyor. Eğer ağızlar bunu yapabilseydi, bizimki şu anda sihir yapıyor olurdu. Her şeyimizi bu öpücüğe döküyoruz. Hayal kırıklıklarımızı, bastırılmış gerginliğimizi, kırık kalplerimizi, gözyaşlarımızı... aşkımızı. Bir sürü ve bir sürü lanet aşk. Göğsümde küçük iğne deliklerinin açıldığını hissediyorum, dillerimiz birbirine her karıştığında küçük delikler kendilerini kapatıyor. Sihir. Saf sihir.

Ama sihir başladığı gibi bitiyor. Birdenbire bana yaklaşmak için yalvarmıyor, beni itiyor. Her şeyiyle bana tutunmuyor, gitmeme izin vermek istemiyor, bunun yerine mesafe için yalvarıyor.

Hâlâ ona tutunarak geri çekiliyorum ve başını kendime doğru eğerek şehvet ve öfke dolu bakışlarıyla buluşuyorum. Sendeleyerek nefes alıyoruz, her nefes çekişimizde göğüslerimiz birbirine çarpıyor.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, kapatıyor ve sonra tekrar açıyor. Ona izin vermiyorum. Onun yerine, sözlerini öpüyorum. O da bana izin veriyor.

Bana izin veriyor.

Bu öpücük daha az umutsuz, daha yavaş. Ve daha hüzünlü. İkimiz de bunu hissediyoruz, ikimiz de gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissediyoruz. Ve bunu görmezden geliyoruz çünkü bu öpücük tamamen trajik. O kadar trajik ki bu sanki bir son gibi geliyor. *Bunun son olmasını istemiyorum.*

İlk uzaklaşan ben oluyorum. Gözlerimi kapatıp alnımı onunkine yaklaştırarak konuşuyorum. "Beni sevmekten vazgeçmene izin vermeyeceğim."

"Asla."

Tek ihtiyacım olan bu. Ne olursa olsun beni seveceğine dair söz. O küçük kelimeyle kendimi daha güçlü, daha güvende, daha emin hissediyorum. *Bunu yapabiliriz.*

Cesaret verici bir nefes alarak ondan tamamen uzaklaşıyorum, aramıza en az bir adım mesafe koyuyorum. Kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık oluşuyor, ani sinirlenmesi biraz kafa karıştırıcı. Özellikle de az önce çıkıp giden -tekrar- ve az önce beni iten kendisiyken.

"Al, Rae. İhtiyacın olan zamanı kullan. Ne kadar uzun olduğu umurumda değil, al. Bunu atlatacağız çünkü seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim ve aşkımızın yeterli *olduğunu* bilmiyorsam lanet olsun. O kadar kolay vazgeçmeyeceğim ve senin de vazgeçeceğini sanmıyorum. O yüzden acele etme. Hazır olduğunda burada seni bekliyor olacağım."

Topuklarımın üzerinde dönerek bara doğru yürümeye başlıyorum, ancak arkamdaki kaldırımda onun ayak seslerini duyunca duraklıyorum. Tam bana doğru uzanırken dönüyorum, elini tutuyorum ve sarılmak için onu kendime çekiyorum. Otoparkta saatlerce birbirimize tutunarak duruyoruz. Ya da belki sadece dakikalarca. Her iki durumda da, bu çok kısa bir süre.

"Teşekkür ederim," diyor, boğuk sesi göğsüm tarafından bastırılıyor.

Başının üstünü öperek kollarımı yavaşça çözüyorum ve bir kez daha uzaklaşıyorum.

Ondan uzakta. Sonsuzluğumdan uzakta.

Şimdilik.

chapter nine

Rae

"Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de... kanepemden defolup gitmen gerek, kadın. Şimdi."

Şu anda benimle düz ekrandaki çocuklarımın arasında duran sarışın kankama ters ters bakıyorum.

"Winchesterlar başladı."

"Lanet olası Winchesterlar kimin umurunda!"

Onun sözleri karşısında nefesim kesildi çünkü *herkes* Winchesterları önemsiyor. Ya da en azından umursamalılar.

"Kokuyorsun, Rae. Yani düpedüz iğrenç kokuyorsun. Kalk. Kalk. Duş al. Giyin. Sipariş vermek yerine gidip pizza al. Umurumda değil, sadece kanepemden defol!"

Aynı anda hem iç çekip hem de homurdanarak onu yolumdan çekiyorum.

Kimıldamıyor.

"Ugh! İyi!" Battaniyeyi üzerimden atıp koltuktan fırlatarak bağıyorum. "Ama bacaklarımı tıraş etmeyeceğim!"

"İyi! Zaten geceleri beni sıcak tutuyorlar!"

On beş dakika sonra banyodan çıkarken kendimi -ve bunu Maura'ya itiraf etmekten nefret ediyorum- yenilenmiş ve zombiye dönüştüğümünden çok daha kendim gibi hissediyorum.

Maura'yı kanepede battaniyemin altına sokulmuş, *benim* programımı izlerken yakalıyorum. Boğazımı temizliyorum, tıpkı onun acıma partimi böldüğü zaman yaptığı gibi televizyonun önünde duruyorum.

"Ne?" diye soruyor, masumca gözlerini kırıştırarak. "Bu iyi bir gösteri, tamam mı? Ayrıca bugünlük evden atıldın. Yuvarlanma sırası bende."

Bazen şu anda acı çeken tek kişinin ben olmadığımı, bir ayrılık yaşayan tek kişinin ben olmadığımı unutuyorum. Son dört gündür her şeyi kendime bağladığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum, çünkü Maura'nın oradaki son gününde onu ziyaret ederken Clyde'da Hudson'la tesadüfen karşılaştım. Daha sonra otoparkta onunla öpüşmeye başladım, ancak beni itti ve aynı anda kalbimi paramparça eden ve diken diken güzel sözler söyledi. Neredeyse bir anlığına ona kızgın olduğumu unutuyordum.

Sonra gerçekler ortaya çıktı ve o gerçek bir kaltaktı. Öfkem hemen geri geldi. Ama bir şekilde azalmıştı. Ve bu konuda nasıl hissedeceğim konusunda gerçekten kafam karışmıştı. Çünkü kızgın olmak *istiyorum*. Sadece kızmam gerekiyor mu bilmiyorum.

Cep telefonum cam sehpanın üzerinde çalarak beni biraz zıplatıyor. Maura telefonu almakta tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı ki, "Elle arıyor. İki kere mesaj attı."

Elle: Joey seni soruyordu...

Sonra...

Elle: Bugün gelebilir misin? Sizi konuşturmak için Hudson'la sizi tuzağa düşürmek gibi garip bir şey yapmayacağıma söz veriyorum.

Gülüyorum çünkü bu *tam da* onun yapacağı bir şey.

Hemen "evet" yazıyorum ve Maura'ya dışarı çıkacağımı bildiriyorum.

"Ohmygod. Tam zamanında! Hüznün tüm havayı emiyordu."

Onu görmezden gelerek ön kapıya yöneliyorum ve ona bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Maurie."

"Çok düşüncesizsin," diye homurdandığını duyuyorum kapıyı arkamdan kapatırken.

Sert bir göğse çarpıp geriye doğru tökezliyorum.

"Kahretsin. Üzgünüm, Rae," diyor Dallas, uzanıp beni sabitleyerek.

"Tanrım, tuğla gibisin! Kızlardan hoşlanmadığına emin misin? Çünkü lanet olsun."

"Bundan senin Hudson'ı sevdiğinden emin olduğun kadar eminim." Göz kırıyor.

Beni belki de erkek arkadaşımınla konuşturmak için yaptığı yeni dandik girişim karşısında gözlerimi deviriyorum. Bunu günlerdir yapıyor. Bazen sevimli ve komik, bazen de inanılmayacak kadar sinir bozucu. Yine de çaba göstermesini seviyorum. Dallas buraya taşındığından beri iyi bir arkadaş oldu.

"Sonunda evden ayrılıyorsun, ha? Güzel. Kokmaya başlamıştın."

"Değildim! Hiç terbiyen yok, Dallas Göbek Adı Montgomery."

"Vay canına. Göbek adımı doğru bildiğine inanamıyorum!" diye alay ediyor sahte bir güneyli edasıyla. Benim şaşkın sırtışım karşısında huzursuzca burnunu kaşıyor. "Kusura bakma, bazen Güneyliymişim gibi davranıyorum. Her zaman gizliden gizliye Teksaslı olmak istemişimdir. Böylece havalı bir aksanım olabilirdi."

"Nerelisin sen?"

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Etrafta."

Cevap vermemesine izin verdim ve yer değiştirdik. "Elle'e gidiyorum, yani..." Çenemi kapıya doğru kaldırıyorum. "Ona göz kulak ol, olur mu? Sanırım kötü bir gün geçiriyor."

"Hangisi?"

Hangi Bentley kardeşine üzüldüğünü sorduğunu bildiğim için kaşlarımı çatıyorum: Tanner mı, Tucker mı? "Sanırım ikisi de."

Başını sallıyor. "Yakında kötü bir gün geçireceğini biliyordum. Biraz fazla neşeli. Ve böyle olduğunda neler olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Kaza."

"Evet."

"Ve benim burada olup üzülmem onun iyileşmesine hiç yardımcı olmuyor."

Dallas uzanıp elimi tutuyor ve sıkıca kavriyor. "Hayır, öyle söyleme. Sorun sen değilsin, tatlım. Bu sadece... şey, hayat. Hepimizin şeytanları var. Onlarla birlikte savaşacağız."

"Söz mü?"

Tekrar göz kırpmıyor. "Tabii ki."

Elimi bırakıp apartman kapısına dönüyor, kapı kolunu kavriyor ve hafifçe çeviriyor. Arkamı dönüp yürüyüş yoluna doğru ilerliyorum.

"Rae?"

Dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"İyi olacaksın."

Omuzlarım çöküyor çünkü bu sözlerin bir daha asla doğru olmayacağını hissediyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, sadece sen değil, sen ve Hudson. İkiniz de iyi olacaksınız. Bundan kurtulacaksınız. İnandığım bir çift varsa, o da siz ikinizsiniz. İkinizle tanıştığım andan itibaren bunu hissettim. Sonsuza dek onunsunuz."

Onun sözleri karşısında göğsümde özlediğim bir çarpıntı hissediyorum. Çünkü bu Hudson'ın bana daha önce söylediği bir şeydi. *Onun sonsuzluğu*. Ve ben de öyle olmayı her şeyden çok istiyorum.

"Rae!"

Joey kendini bana doğru fırlatıyor ve küçük kollarını anında göbeğime doluyor. Ben de aynı şiddetle ona sarılıyorum. Bu çocuğu çok özledim. Hudson ve ben bu işi çözmeye çalışırken ondan uzaklaştığım için kendimi kışımından tekmelemek istiyorum ama kendi alanıma ihtiyacım var. Ondan uzak kalmak, geçen yıl bana kızım gibi hissettiren küçük kızıdan uzak kalmak anlamına geliyordu.

Onu kendimden uzaklaştırıp, kolumun ucunda tutarak şöyle bir bakıyorum. Yemin ederim onu sekiz gün önce son gördüğümünden bu yana en az iki santim uzamış.

Sekiz gün mü? O kadar oldu mu? Hay sikeyim.

"Nasılsın, ufaklık?"

"Güzel. Babam seni özlediğini söylüyor."

Anlık gözyaşlarımı geri kırıyorum ve başımı sallıyorum.

"Biliyorum, böcek. Ben de onu özlüyorum."

"Eve ne zaman geliyorsun?"

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum, uygun bir cevap bulmakta zorlanıyorum.

"Joey Tamell! Ona bunu sorman konusunda sana ne demiştim? Bu kabalık," diye azarlıyor Elle köşeyi dönüp küçük girişe adımını atarken. Bana gülümsüyor, gözleri akmamış yaşlarla dolu. "Rae." Beni günlerdir yaşadığım en sıcak sarılmayla sarmalıyor. "Seni özledim, kızım."

"Ben de seni özledim, Elle."

Uzaklaştığında gözlerini siliyor. "Özür dilerim, özür dilerim. Seni gördüğümde ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim ama elimde değil."

"İnan bana, ben de sabahtan beri kendime aynı şeyi söylüyorum."

Hafifçe gülüyor. "İçeri gel canım. Bize sandviç hazırladım. Joey ile yemek yeriz, sonra da belki konuşuruz."

Elle aç olmadığımı söylememe fırsat vermiyor. Onun yerine beni mutfağa götürüyor, Joe da peşimizden geliyor.

"Türkiye iyi, değil mi?"

"Evet, teşekkür ederim. Öğle yemeği hazırlamana gerek yoktu. Son zamanlarda pek iştahım yok ama bu şey çok güzel görünüyor."

"Bir çeyreklik!" Joey, küfür kavanozu ödemem için elini uzatıyor.

"Sadece bir çeyreklik mi? Şimdi yetmiş beş sent olduğunu sanıyordum."

Küçük burnunu bana doğru kırıştırdı. "Daha fazla mı ödemek istiyorsun?"

Gülerek başımı sallıyorum. "Asla olmaz. Ama ben de özel muamele görmeyi doğru bulmuyorum."

Omuz silkiyor. "Babam üzgün olduğunu söylüyor. Bundan hoşlanmıyorum, bu yüzden seninle bir anlaşma yapabileceğimi düşündüm."

Yüzümdeki gülümseme çabucak kayboluyor. *Hudson benim hakkımda mı konuşuyordu? Joey neler olup bittiğini ne kadar biliyor?*

"Sandviçini oturma odasına götürmeye ne dersin, Bug? Yemek yerken *Adventure Time* izleyebilirsin," diye öneriyor Elle, tedirginliğini sezerek.

"Tamam!" Joey tabağını ve meyve suyu bardağını kaptığı gibi hızla mutfaktan dışarı fırlıyor.

Elle'in bakışlarını görmezden gelerek yemeğimden bir ısırık alıyorum.

"Neler olduğunu anlamıyor. Hudson da ona hiçbir şey söylemedi. Aslında, son birkaç gündür burada kalıyor. Mini bir tatil de diyebilirsiniz."

Gözlerimi mutfak masasının üzerinde baktığım yıpranmış noktadan ayırıp onun berrak mavi gözleriyle buluşuyorum.

"Onu da bu işin içine soktuğundan endişelendim."

Kaşlarını çattı. "O bunu asla yapmaz, Rae. Onu bundan daha iyi tanıyorsun."

"Onu tanıdığımı sanıyordum, Elle. Artık tanıyormuş gibi hissetmiyorum." Son kısım boğuk bir fısıltıyla çıkıyor ve beni yatıştırmak için elini uzatıyor. "Neredeyse bir yıl oldu. Bu ne kadar uzun

Bana yalan söylüyordu. Neredeyse tüm ilişkimiz boyunca. Buna nasıl güvenilebilirim?"

Gözleri yumuşuyor ve sempatikleşiyor. "Sana karşı dürüst olabilirim, değil mi?" Hemen başımı salladım. "Sen benim kızım gibisin Rae, o yüzden bunu sevgiyle söylüyorum... Ne olmuş yani?"

Ağzım açık kaldı. *Ne olmuş yani? Yalan söylemiş! Ne olmuş yani!* Tam bunu söylemeye hazırlanıyordum ki elini kaldırdı.

"Beni dinle, tamam mı? Ben oğlumu tanıyorum. Oğlumu *tanıyorsun*. İyi bir nedeni olmasaydı babanla gizli görüşmeler yapmazdı. Bu o değil. Bir de onun tarafından düşün, Rae. O bir baba. Sence Joey'nin onu korumaya çalıştığı için onunla ilişkisini kesmesini ister mi? Ted'in yaptığıнын doğru olduğunu söylemiyorum, çünkü açıkçası ben de bu yüzden ona biraz kızgınım, ama bunu onların bakış açısından gördüğünü hiç sanmıyorum."

Dudağımı çığnıyorum, tam da bunu yapmaya çalışıyorum. Babam anneme olanlar hakkında doğrudan yalan söylemedi. İntihar ettiğini hep biliyordum. Yaptığı tek şey, her gece boğulmamın bir kabus mu yoksa bir anı mı olduğunu doğrulamamaktı. Ben de hiç sormadım. Bununla başa çıkabilmem için beni terapiye gönderdi ama kendi zihnim bile beni acıdan uzak tuttu. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Dürüst olmak gerekirse, bana karşı açık sözlü olmadığı için babamı eninde sonunda affedeceğimi biliyorum. Çünkü olaylara onun tarafından *bakabiliyordum*. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı, beni korumak için bu kadar çok şey yaptıktan sonra onu hayatımdan çıkardığım için nasıl özür dileyeceğimi düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Ve onu tekrar hayatıma nasıl alacağımı düşünmek için. Sadece zamana ihtiyacım vardı. Hudson'ın buna izin vermemesi canımı acıtıyor.

Ama bu tamamen başka bir şey. Hudson ve yalanları. Bunları haklı çıkaramam. Bana karşı dürüst olmalıydı, özellikle de babam ve onun gerçeği tam olarak söyleyememesi hakkında öğrendiklerimden sonra. Ama öyle olmadı. Gizlice

ve benden bir şeyler sakladı. Babamla artık sahip olmadığım bir dostluk kurdu. Bu da canımı yaktı.

Kuşkusuz Hudson'ın nereden geldiğini ben de anlayabiliyorum. Babamla benim aramda bir tür bağ kurma arzusu takdire şayan. O küçük iplik parçasını dramatik bir şekilde uzattığımı ve sürüklediğimi biliyorum ve eminim babam da bilgi için yalvarırken masum değildi. Bu onu yavaş yavaş kemiriyor olmalıydı. Buradaki sorun onun dürüst olmaması. Birbirimizden bir şeyler saklamaktan daha iyi olduğumuzu sanıyordum, özellikle de böyle ağır konuları. Ve şimdi her şeyi sorguluyorum. Benden bu kadar büyük bir şeyi bu kadar kolay saklayabilmesi beni hasta ediyor.

Her an fiziksel olarak hastalanacakmışım gibi karnımı tutuyorum.

"Her şey siyah ve beyaz değil, ha?"

Elle'in sesi gözlerimi yukarı doğru sürüklüyor. "Hiçbir zaman olmadı. Sorun da bu zaten."

"Seni kıskanmıyorum, Rae. Üzgün olduğun için seni suçlamıyorum. *Ben* de üzgünüm. Ama anlamaya çalışarak bu kadar mücadele ettiğin için de biraz hayal kırıklığına uğradım. Hudson bunu hak etmiyor. Joey bunu hak etmiyor. Ve sen de hak etmiyorsun."

"Ben de yalanları hak etmiyorum."

İç çekiyor. "Hayır, ama riskleri ne olursa olsun seni korumaya ve her ne pahasına olursa olsun sana bakmaya istekli bir adamı hak ediyorsun. Sen buna sahipsin."

Yaptım.

"Yapma bunu. Geçmiş zamanda düşünme."

"Sen nasıl..."

Omuzları hafifçe kalkıyor. "Annemle ilgili bir şey."

Gülüyorum ve bu etrafta dolaşan ağır hüznün sisini silkeliyor gibi görünüyor. Oda hafifliyor ve ben de hafifliyorum. Biraz.

"Teşekkür ederim, Elle. Ben... Sadece teşekkür ederim."

Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Tek istediğim senin mutlu olman, Rae. Geçtiğimiz yıl boyunca seni çok sevdim. Artık senin mutluluğun benim için bir anlam ifade ediyor." Gözlerinde bir parça hüznün beliriyor. "Ve bu artık oğlumla birlikte olmamak anlamına gelse bile, sorun değil. Neye karar verirsen ver, ben her zaman senin yanında olacağım."

İkimizi de şaşırtarak sandalyemden fırladım ve kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım.

"Keşke bazı günler annem olsaydın," diye sessizce itiraf ediyorum, ondan uzaklaşarak.

Gülüyor ve yanağımı okşuyor. "Bu çok garip olurdu, sevgilim. İçten içe oğlumla kalmanı umuyorum ve bu benim göz yumabileceğim bir şey değil."

Birkaç saat Elle'lerde kaldım, güldüm ve Joey ile hasret giderdim. İki masa oyunu oynadık ve birkaç çizgi film izledik. Onun yanımda olması beni biraz olsun iyileştirdi. Doğal ve normal hissettirdi. Bunu özlemiştim. Ebeveyn rolünü, masal saatlerimizi ve film partilerimizi özlemiştim. Bizim...

Kimi kandırıyorum ki? Hudson'ı özledim. Joey'i özledim. Lanet ailemi özledim.

Quannapowitt Gölü'nün hemen kenarındaki bir kayanın üzerine oturup cebimden telefonumu çıkarıyorum. Ellerimin arasında çevirerek Hudson'ı aramayı düşünüyorum. Onunla konuşmak, sesini duymak, onu hâlâ sevdiğimi söylemek istiyorum. Ama korkuyorum çünkü hâlâ üzgünüm. Elle bugün bana bazı şeyleri daha iyi anlamamı sağlamış olsa da, hâlâ öfkemi içimde tutuyorum. Ya da ona çok benzeyen bir şey.

Hala kendimi kötü hissediyorum.

Onu aramak yerine mesaj atmaya karar veriyorum. Erkeksi ve seksi bir sesin "Alo?" dediğini duymak için tam zamanında telefonumu çeviriyorum.

Donup kalıyorum. Bu tam da duymak istediğim ses ve tüylerimi diken diken ediyor. Sadece tek bir kelime bile bastırılmış tüm arzularımı canlandırıyor. Meme uçlarımın sertleşip küçük çakıl taşlarına dönüştüğünü hissedebiliyorum ve o eski tanıdık kırırdanma gerçekleşiyor. Tanrım, onu çok özliyorum. Gülüşünü, kahkahasını, sesini, dokunuşunu, hepsini.

"Alo? Rae?"

İçinde bulunduğum sersemlikten sıyrılıp telefonu kulağıma götürüyorum. Diğer uçtan nefes alışını duyabiliyorum.

"Rae? Orada mısın?"

Cevap vermiyorum. Hazır değilim.

"Kahretsin." İç çekiyor. "Orada olduğunu biliyorum. Ben...siktir." Onu ofis masasının arkasında otururken, başını eğmiş, gergin bir şekilde ensesini sıkarken pazuları şişerken hayal edebiliyorum. "Üzgünüm, Rae," diye fısıldıyor kısık sesle. "Çok üzgünüm. Seni seviyorum. Seni özliyorum. Tanrım, seni çok özledim."

Az önce düşündüğüm kelimeleri kullanmasına gülümsüyorum. Birbirimizden bu kadar uzaktayken bile aramızdaki bağın bu kadar güçlü olması hoşuma gidiyor.

"Rae, bilmelisin ki onu görmeye ilk başta sadece senin istemeyeceğini bildiğim ama istediğim için gittim."

İlk başta mı? Bu da ne demek oluyor?

"Bunu senin için yaptım. Bu kadar uzun süre yalan söylemek istememiştim. Sadece o zaman anlayamayacağını bildiğim bir şeye dönüştü. Bu yüzden sana söylemedim. Ama şimdi pişmanım. Ve ben... ben üzgünüm. Siktir!"

Küfürü bağırarak söylüyor, kafamın içindeki ses de onunla birlikte bağırıyor. Bugün Elle ile konuştuktan sonra, onun tarafını daha iyi anlamaya başladım. Neden bu kadar uzun süre sakladığını anlıyorum. İlk ziyaretinden sonra, her şey olup bittikten hemen sonra eve gelseydi, çılgına dönerdim. Deli gibi kavga ederdik ve o zaman kendimizi toparlayabileceğimizden emin değilim. O kadar hassas bir

durumdaydım ki

duygusal olarak rasyonel bir tepki vereceğimi sanmıyorum. İtiraf ettiğinde olanlar mantıklı olduğundan değil, ama yalanlarıyla geçen zaman bu tepkiyi haklı çıkardı. En azından benim için.

Ama şimdi geçen yıl babamla tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor. Ona anlattığı her şeyi, sırlarımın ne kadarının paylaşıldığını bilmem gerekiyor. Ve onu benden bir şeyler saklamaya iten şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyor.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor sessizce. "Ve sadece böyle sessizlikte takılmayı kastetmiyorum, *gerçekten konuşabilir miyiz?* Lütfen?"

Buna hazır değilim.

"Buna hazır değilsin, anlıyorum." Beni tanıma şekli beni şaşırtıyor. "Yani mesajlaşabiliriz. Lütfen. Bu noktada hiç yoktan iyidir." Diğer uçtan hafif bir tıkırtı duyuyorum, muhtemelen çalışanlarından biri. "Kahretsin. Gitmem gerek." Bir duraklama. "Sadece... bana mesaj at. Tamam mı? Senden haber almak istiyorum." Bir duraklama daha. "Seni seviyorum. Seni özlüyorum."

Hat kesildi.

Telefonu yavaşça kulağımdan çekip siyah ekrana bakıyorum. Bununla ne yapacağım? Sesinde duyduğum kargaşayla mı? Sesi en az benim kadar mutsuz geliyor. Sesi... kırık.

Kendimi durduramadan ona bir mesaj gönderdim.

Ben: En sevdiğin hayvan hangisi?

chapter ten

Hudson

Yüzümde anlık bir gülümseme beliriyor. Bizim oyunumuzu oynuyor, Beş. Tatlı kışına bahse girebilirsin, ben de oynayacağım.

Ben: Bir su samuru. En iyi sakladığın sır nedir?

Bu soruyu sorarak ateşle oynadığımı biliyorum ama aklıma gelen ilk şey bu oldu.

Ben her zaman portakal suyu sürahisinden içerim. Ve bunu yapan herkese bağırırım çünkü o benim portakal suyum. Seninki ne?

Ben: Bir keresinde sarı karı yemiştım.

Rae: AMAN TANRIM. Kaç yaşındaydın?

Ben: Dört yaşındaydım. Ya da altı. Aynı fark. (Bunu bir soru olarak sayıyorum.)

Seni bir daha asla öpmek istemiyorum.

Bu lanet bir yalan.

Ben: Az önce söylediğin yalan **neydi?**

Seni bir daha asla öpmek istemiyorum.

Ben: En sevdiğin söz nedir? Benimki "Orospuları siktir et, para kazan."

Rae: Yalancı. "Saçmalıklar her zaman oldu, oluyor ve olmaya da devam edecek." Gerçekte senin olan ne?

Ben: Yok. Kim söyledi bunu?

Rae: Bunu beşten biri olarak sayıyorum. Chuck Palahniuk.

Ukala.

Ben: Arayan sen miydin?

Cevap vermeden önce iki dakika geçti.

Evet. Olmasaydı berbat olmaz mıydı?

Ben: On altı yaşındayken sarı karı yediğim zamandan bahsetmediğime sevindim, o zaman...

Rae: AMAN TANRIM. Şaka mı

yapıyorsun? **Ben:** Üzgünüm,

sorum kalmadı. **Rae:**

HUDSON!

Ben: RAE!

Ben: Seni seviyorum.

Biliyorum.

Dakikalarca telefonuma bakıyorum, başka bir cevap bekliyorum, başka bir cevaba *ihtiyacım var*.

Ben anlamıyorum.

"Az önce kim bir kedi yavrusunu öldürdü? Depresif görünüyorsun, dostum."

Gaige'in ofisime girdiğini fark etmedim bile. Kısmen Liam birkaç dakika önce kafasını içeri uzattığında kapı açık olduğu için ve ayrıca Rae'yle yaptığım küçük mesajlaşmaya kendimi kaptırdığım için. Ya da onun gerçek bir yanıt vermemesine. Her neyse.

"Hey, adamım."

Kollarını göğsünde kavuşturarak bana kaşlarını kaldırıyor.
"Neler oluyor?"

"Sadece Rae'ye mesaj atıyordum."

"Onun da katıldığı gibi mi?"

"Evet. Tam kapsamlı bir konuşma. Biz... Biz Beş'i yaptık." Köklerimize geri döndüğümüzü, ilişkimizin başındaki o aptal beş soruluk oyunu oynadığımızı düşündükçe dudaklarımın seğirmesine engel olamıyorum.

Gaige'in gözleri anlamını kavrayarak büyür. "Beş mi? Ama bu harika! Neden üzgün görünüyorsun?" "Ona onu sevdiğimi söyledim."

"Tamam..."

"O da 'Biliyorum' dedi."

Dudakları bir nanosaniye içinde düz bir çizgi haline gelir, elleri kalçalarını bulur. Orada duruyor, derin düşüncelere dalmış görünüyor. Ya da kabız. Hangisi olduğundan emin değilim.

"İyi, güzel."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Ne demek 'iyi'? Bunun neresi *iyi*?"

Omuz silkiyor. "Bunun ne kadar kötü olduğunu anlamıyorum." "Bu gerçek bir yanıt bile değil!"

Yine o lanet omuz silkme. "Ama bu *bir* çeşit yanıt. Telsiz sessizliğinden iyidir."

Kendimi dramatik bir şekilde sandalyeye geri atarak iç geçiriyorum. "Kadınlar senden nasıl hoşlanıyor ki? Dev bir sik torbası gibisin."

"Az önce bana bir torba sik mi dedin?" "Öyle davranma."

"Sana cevap vermesinin bile iyi olduğunu söylediğim için mi? Kendini duyuyor musun? Bekle. Delirdin mi sen? Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Sen mantıklı değilsin!"

Ellerini Chris Pratt gibi kaldırarak o vahşi küçük velociraptorları savuşturuyor ve şöyle diyor: "Tamam. Az önce çıldırmamışsın gibi davranalım ve yolumuza devam edelim, olur mu?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Doğru," diye tekrarlıyor. "Bu gece Clyde'a gitmek ister misin? Joe'nun hâlâ Elle'de olduğunu biliyorum, o yüzden seni davet edeyim dedim. Sadece

Biraz yemek yer, birkaç bira içer, belki ma falan izleriz."

"Hayır."

"Kör kütük sarhoş olmak ister misin?"

"Evet."

Sanki kafam Noel Baba'nın atölyesi ve bir düzine kadar küçük elf dakikada yaklaşık yüz oyuncak yapıyor.

Sarhoş olmak berbat

bir şey. Yalan.

Sarhoş olmak eğlencelidir. Berbat olan akşamdan kalmadır.

Gaige ve ben sarhoş olmanın "olması gereken" bir şey olduğuna karar verdik. Biz de öyle yaptık. Ya da ben yaptım. O ayık kaldı. Tek hatırladığım Clyde's'a gittiğimiz, bir sepet patates kızartması yediğimiz, beş kadeh Patrón içtiğimiz, üç bira devirdiğimiz ve sonra hepsini iki kadeh Jameson ile yıkadığımız. Ve orada sadece bir saat kaldık. Evet, bu lanet akşamdan kalma için yalvarıyordum.

Gaige beni eve bıraktı -ama arabamın camından aşağı kusmadan önce değil- beni yatağa yatırdı ve uykumda kendi kusmuğumu yutmayacağımdan emin olduktan sonra beni kendi halime bıraktı.

Ne kadar iyi bir arkadaş. (Buradaki iğnelemeye dikkat edin.)

"Tak, tak!" Liam bağılıyor, ofisime doğru yürüyor. "Bok gibi görünüyorsun patron."

Başımı ellerimin arasına alarak inliyorum. Sesi sanki biri gümüş çatal bıçak dolu bir yastık kılıfını alıp hızlıca sallamış gibi geliyor. Ve ben gümüş eşyaların birbirine çarpma sesinden *nefret ederim*.

"Dün gece epey sarhoş olduğumu duydum."

Ona bakarak ters ters bakıyorum ama cevap vermiyorum. "Arabanın kenarına bile kustuğunu duydum."

Bu düşünceyle midem düğümleniyor ve elimi mideme bastırarak boğazıma doğru tırmanan kusmuğumu tutmaya çalışıyorum.

"Kahretsin. Özür dilerim. Her neyse, senin kız burada. Onu geri göndermemi ister misin?"

Bir anda sandalyemden fırlıyorum, mide bulantısı beni öyle bir çarpıyor ki çöp kutusuna uzanıyorum ve bu sefer *gerçekten* kusuyorum.

"Evet, ben yokum. Sana beş vereceğim ve onu geri göndereceğim," dedi ve hızla odadan çıktı.

Çoğunlukla sıvı olan midemi boşaltıyorum, her hamlede kendimi biraz daha kendim gibi hissetmeye başlıyorum. Doğrulup ağzımı siliyorum ve yıllar önce buraya sakladığım fazladan gargara şişesini arıyorum. Bir yudum alıyorum, bayat tadına dayanamıyorum. Çalkala, tükür, tekrarla. Nefes kontrolü yapıyorum ve hazır olduğuma karar veriyorum.

Sonra o kadar da iyi olmadığımı fark ettim çünkü son iki dakikadır volta atıyordum.

Rae beni görmeye geliyor. Tek başına. Bu konuda inisiyatif alıyor. Beni görmek *istiyor*. Bu ilerlemeye hazır olduğu anlamına mı geliyor? Affetmeye? Çünkü ben buna *çok* hazırım.

Bekle... Ya değilse? Ya bu işi resmen bitirmek için buradaysa? Lanet olsun.

"Hudson?" Sesini duyunca başım kapıya doğru döndü. Yemin ederim, dizlerimin bağı çözüldü ve kendimi sabit tutmak için masamın köşesine tutunmak zorunda kaldım. *Ya da belki de bu sadece ani hareket ve hala etrafta dolaşan içkinin verdiği biraz sersemlikti. Evet, bu daha mantıklı görünüyor.*

"Rae." Ona gülümseyerek masanın ziyaretçi tarafındaki sandalyeleri işaret ediyorum. "Gel otur. Seni gördüğüme sevindim."

Ellerini birbirine vuruyor, belli ki bir şeylerden dolayı gergin ve yanıma oturuyor. Panik benim üzerimde yuvarlanıyor

Omurga. *Belki de bu ayrılığı resmileştirmek için buradadır.* Yüksek sesle yutkunuyorum. Eğer buraya bunun için geldiyse bunu kaldıramam.

Küçükken arkadaşlarınızla oynadığınız Sessizlik Oyunu'nu hatırlıyor musunuz? En uzun süre sessiz kalan, öğle yemeğinde kaybedenin çikolatalı sütünü alırdı? Kazanmak için her zaman en çok çabaladığınız o oyunu? Sanki şimdi ikimiz de o oyunu oynuyoruz. Aşırıya kaçarak. Şu anda oda o kadar sessiz ki -Sessiz Oyun kazanmaya değer ve görünüşe göre ikimiz de çikolatalı sütümüzden vazgeçmeye hazır değiliz.

Derin bir nefes alıyorum ve bunun almak istediğim bir risk olduğuna karar veriyorum. Sesi duyunca biraz sıçırıyor ve başını eğerek bana bakıyor.

"Ne-" Boğazımı temizliyorum, gerginlik içeri sızıyor ve tekrar deniyorum. "Burada ne yapıyorsun, Rae?"

Şaşkınlık yüzünü kaplıyor ve gözleri temkinli ve emin değil.

"Oh, hayır. Seni gördüğüme sevinmediğimden değil - çünkü sevindim- sadece neden burada olduğunu merak ediyorum," diyerek onu rahatlattım, sorumun onu burada istemiyormuşum gibi geldiğini fark ettim.

Bu, gözlerindeki belirsizliği gidermek için hiçbir şey yapmıyor.

Sandalyemde doğruluyorum, neden hâlâ bana delirmişim gibi baktığından emin değilim. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Beni sen davet ettin Hudson. Dün gece." Onu ben mi davet ettim? Ne zaman?

"Lanet olsun."

"Ne?"

"Ha?"

"Kahretsin' dedin. Neden?"

İnliyorum, başımı tutup iyice sıkarak aptalın düşmesini sağlamaya çalışıyorum. *Sıkışmış olmalı, aptal.*

"Dün gece seni... aradım mı?"

Başını sallıyor. "Hayır, mesaj attın."

Öyle mi yaptım? Cebimden telefonumu çıkarıp, sarhoşken neler gönderdiğimi görmek için mesajlarımı açıyorum.

Ben: Tpmrrw? Görüşür müyüz? Güle güle gel?

Evet.

İğrenç yazım yeteneğime gülmek istiyorum ama gülmüyorum. Tek odaklanabildiğim şey Rae'nin saniyeler içinde cevap vermesi ve sarhoş olduğunu gösteren tüm işaretleri görmezden gelmesi. Çünkü o da beni görmek istiyordu.

Telefonumu cebime koyarak ona bakıyorum, dudaklarını büzmüş, bir tür cevap bekliyor. "Dün gece biraz sarhoştum. Bu çaresiz bir sarhoşluk mesajıydı."

Ondan yayılan sıcaklığı hissediyorum. O kızgın. Sadece nedenini bilmiyorum. Birinin sarhoşken düşünebildiği tek şey ben olsaydım gururum okşanırdı.

"Dün gece dışarıdaydın, parti yapıyordun, ha? Başımızdan bunca şey geçerken, dışarı çıkıp kafayı bulmanın iyi bir fikir olduğuna mı karar verdin? Kiminle? Siktiğimin piliç mıknaatısı Gaige'in kendisiyle mi? Harika, Hudson. Bu harika."

Ellerimi kaldırıp ona doğru uzatıyorum, içinde olduğumuzu bilmediğim bu savaşa teslim oluyorum. "Telefonu tut. Kafamı boşaltmak, biraz rahatlamak için dışarı çıktım. Hepsi bu." Bu onu hiç rahatlatmamış gibi görünüyor. "Sakin Gaige'i bu işe karıştırayım deme. Sesindeki o hoşnutsuzluğu hak etmiyor. Onun lanet bir azizden başka bir şey olduğuna inanman için hiçbir şey yapmadı ve bunu sen de biliyorsun. Aslında ben de yapmadım. Asla yalan söylemedim-"

Durdum, en büyük hatamı yakaladım.

Sandalyesinde öne doğru oturur, gözleri yarıklara düşer. "Hayır, lütfen devam et Hudson. Devam et ve bana nasıl 'hiç yalan söylemediğini' anlat. Hadi söyle. Yüzüme karşı yalan söyle. Tekrar söyle. Sana meydan okuyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum, sözlerindeki zehir kalbimde bir delik açıyor.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu Hudson? Lanet olası tipik," diye tükürüyor ve bariz bir tiksintiyle başını sallıyor.

Çantasını kaptığı gibi sandalyeden kalkıyor ve ben paniğe kapılıyorum. *Gidiyor.* Bileğini kavrayıp parmaklarımı ona dolayarak onu durduruyorum.

"Dur. *Lütfen.*"

Durdu.

Bana bakmak için dönmemiş olsa da, yalanlarımın utancıyla başımı öne eğiyorum. "Rae. Senin önerdiğin gibi bir şeyi asla yapmam, bunu sen de biliyorsun. Babanla aramızdaki bu boku olmadığı bir şeye dönüştürme. Biz böyle değiliz. Biz bunu yapmayız."

Hiçbir şey. Bileğini hafifçe çekiştiriyorum ve sonunda bana bakıyor, hüzünlü yeşil gözleriyle beni delip geçiyor.

"Biz *bunu* yapmayız. Saçma sapan şeyler yüzünden aptalca kavgalar çıkarmayız. Ve kesinlikle sadece üzgün olduğumuz için çekip gitmeyiz. Daha önce bunu yapmana izin verdim ve uykusuz gecelerim ve soğuk çarşaflarım bir gösterge ise, bu yaptığım en büyük hataydı. Sadece lütfen. *Lütfen*. Kal."

Bileğini çekip kurtarıyor, etrafımda dolaşıyor ve sandalyesine geri oturuyor. Sakinleştirici bir nefes alarak onu takip ediyorum ve koltuğumun kenarına, onun yanına oturuyorum. Uzanıp elini kucağıma çekiyorum. Bana bakmıyor, ben de uzanıp yüzünü kendime doğru çekiyorum.

"Dışarı çıkma işimiz bitti. Eğer halletmemiz gereken bir sorun varsa, o zaman hallederiz. Böyle bir ilişki istemiyorum. Daha önce de bir tane yaşadım ve hepsi bok gibiydi."

Gözlerini aşağıya dikeyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Bu, seni suçladığım şey, bu yanılttı. Özür dilerim. Bunu hak etmedin." Duraklıyor, kendini toparlıyor. "O ben değilim Hudson. Ben... Siktir! Neyim var bilmiyorum. Delirecekmişim gibi hissediyorum."

Ona katılmıyorum, çünkü *ben* de deliriyormuşum gibi hissediyorum. Tüm bu olanlar berbatlık kokuyor. Dağınık ve çirkin bir hal aldı ve bundan nefret ediyorum. Temiz, güzel, *kolay* ilişkimizi geri istiyorum.

"Dün gece dışarı çıktım çünkü boş bir eve dönme düşüncesine katlanamıyorum. Joey hâlâ annemde. Ona nasıl söyleyeceğimi, onunla bu konu hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

"Ona ne söyleyeyim?"

Yutkunuyorum, kelimeleri söylemekten korkuyorum. "Taşındığını."

Rae gülüyor ve bu çok güzel. "Ben *taşınmadım* Hudson. Ben de sadece kafamı boşaltıyorum. O anda mantıklı gelen tek yol buydu."

"Ben... Ben seni özledim. Bunu söylemenin adil olmadığını biliyorum ama gerçek bu. Seni evimizde, yatağımızda, hayatımın her lanet gününde geri istiyorum. Sadece... seni istiyorum."

"Ben de
istiyorum." "O
zaman-"

"Hayır," diye araya giriyor. "Ben sadece... Hâlâ biraz zamana ihtiyacım var Hudson. Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu doğru cevap bile olmayabilir, ama gerçek bu. Sadece... henüz değil."

Başımı sallıyorum, onaylamak için değil ama konuşmak için kendime güvenmediğimden, özellikle de şu anda tek yapmak istediğim yalvarmak olduğu için. Eve dönmesi, beni affetmesi ve günlerimizin geri kalanında onu sevmeme izin vermesi için yalvarmak. Ama yapmıyorum. Ağzımı kapalı tutuyorum.

"Gitmeliyim. Yapmam gereken bazı işler var ve sen de muhtemelen işlerini yetiştirmekle meşgulsündür."

Tekrar gitmek için ayağa kalkıyor ve paniğin beni bir kez daha vurduğunu hissediyorum. *Onu tekrar görmek için hiçbir planım yok.* "Benimle bir randevuya çık!"

Kelimeler ağzımdan dökülürken gözlerim kocaman ve şaşkın. Onun tepkisi de benimkini yansıtıyor.

"Tamam," diye kabul ediyor.

"Tamam mı?"

"Tamam. Bunu gerçekten çok isterim."

Ona doğru birkaç adım atıyorum, onu ofis kapısına doğru sıkıştırıyorum ve sırtarak ona bakıyorum. "Bunu ben de çok isterim."

Sözlerime sırtını dönmeye çalışıyor, onunla alay etmem karşısında dudaklarında oluşan gülümsemeyi saklıyor. Çenesinden tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum. Bakışlarını tutuyorum ve ağzımı onunkine indirip dudaklarımızı sert bir öpücükle birbirine yapıştırıyorum.

Vücudunun sallanmaya başladığını hissediyorum, dili dışarı fırlıyor, benimkini onunkine karıştırmam için bana yalvarıyor. Geri çekilip ona bakıyorum, dudaklarım onunkilerin anısıyla karıncalanıyor. O

Nefesi kesilmişti ve gözleri yoğun bir cinsel bulanıklık içinde parlıyordu ve ben buna bayılıyordum.

Ona hızlı bir öpücük daha veriyorum ve o daha tepki vermeden öpücüğü bitiriyorum. "Cuma nasıl?"

"Ha?"

Kıkırdarak, "Randevumuz için Cuma nasıl?" diye sordum.

Boğazını temizliyor ve küçük, seksi bir kahkaha atıyor.

"Güzel."

"İyi mi yoksa *gerçekten iyi* mi?" "*Gerçekten iyi.*"

Gülümsüyorum, eğilip dudaklarımı tekrar onun dudaklarına yaklaştırıyorum, bu seferkinin uzun sürmesine izin veriyorum. Yavaş ve sevgi dolu. *Kıyafetlerini yırtıp atmak ve benimle yavaş, tatlı bir sevişme yapmak istememin* mükemmel bir karışımı. Dilimi onunkinin etrafına sararken aynı zamanda kolumu da sarıyorum, ikisini de çapa olarak kullanıyorum. Yüzünü kavriyorum, tam istediğim açığı yakalıyorum, ağzını daha da keşfediyorum. Düşük bir inilti çıkardığında geri çekilme zamanının geldiğini anlıyorum.

Geri çekilmek için kendimi zorlamam beş saniye daha sürüyor. Bunu yaparken başımı onunkine yaslıyorum, havayı emiyorum, birlikte yarattığımız büyünün etrafımıza yerleşmesine izin veriyorum, her şeyin bizimle ne kadar harika olduğunu, ne kadar *doğru* olduklarını hissetmesine izin veriyorum.

"Seni seviyorum Rae," diye fısıldıyorum, dudaklarım her kelimedede hafifçe onunkilerin üzerinde geziniyor.

"Biliyorum."

chapter eleven

Beşli Oyun

Gizliden gizliye Channing Tatum'un kışından hoşlanıyorum. Ünlü aşkı mı?

Hudson: eAsy. Emma Stone. Ne yaptığımı gördün mü? (Ve film zevkimle dalga geçmeyin.)

Easy A referansı. Güzel. (Soru olarak sayılıyor.) Seçmek zorunda olsaydınız... hayatınızın geri kalanında at pisliği koklamak mı yoksa her gün en sevmediğiniz yemeği yemek mi?

Tuhaflığın endişe verici. Yemek. Acılı peynirli sosisli sever misin?

İğrenç olmayı bırak, Hudson. Çok itici. En sevdiğin evcil hayvan ismi ne? Başka biri için.

Hudson: Göt deliği sayılır mı?

Rae: Evet, bu soru da öyle.

Hudson: Lanet olsun. Neredeyse her gün dilediğin bir şey var mı?

Rae: Kahve ve çörek dağıtmaya başlamak için bir avantaj. Seninki mi?

Sen.

Kahretsin. Özür dilerim. Birden ortaya çıktı. Özür dilerim.

Ben de seni özledim.

Hudson: Cuma seni de geriyor mu?

Ötesinde.

Bekle. Sen de mi? Bu gergin olduğun anlamına mı geliyor?

Hudson: Ötesinde. Ve bu da Beş.

Hudson: Yarın için hazır mısın?

Hayır. Sen?

Evet. Ve hayır. Beş mi?

Zaten 3'e düştün. Onları iyi yap.

Hudson: Bu tür bir baskıyı kaldıramam!

Kabullen.

Hudson: Tüm dünyada tek bir şeye, herhangi bir şeye
s a h i p olabilseydiniz, bu ne olurdu?

Hmm... Google. O zaman çok zengin olurum. Ve zeki.
Google çalışanları zeki, değil mi? (sayılmaz!)

Hudson: Sanırım. **Rae:**

O zaman Google. Sen

mi? **Hudson:** Kalbin.

Rae: AMAN TANRIM. CHEESEBALL! Bu çok ezikçeydi!

Bir şey değil.

Rae: Kahretsin. Sanırım gerçekten işe yaradı. Bir
gülümseme hissediyorum.

Hudson: Tekrar, rica ederim.

Rae: Maura bana deliymişim gibi bakıyor, çünkü sürekli
garip bir inleme/gülme hareketi yapıyorum.

Hudson: Devam edeceğim ve bunu sevdiğim sesler
listesine ekleyeceğim.

Rae: Eklemek mi? O listede başka ne var?

Hudson: Biliyorsun... Seni inletmem en üst sırada.
Bunu sen mi yapıyorsun?

Hudson: *glare emoji*

Rae: Şimdi beni yüzüstü bırakma! Soruya cevap ver.

Rae: Hudson:?

Hayır. Ben bırakıyorum. Sen kazandın. Bugün.

Hudson: Bugün bana tekrar aşık olmaya hazır mısın?

Geri mi? Ben hiç durmadım, seni göt herif.

Hudson: Sadece seni test ediyorum, Squirrel.

Hudson: Hızlı Beş mi?

Rae: Hazır.

Hudson: Kırmızı mı beyaz şarap mı?

Çok şarap seven biri değilim. Beyaz, sanırım. Mavi ya da yeşil?

Hudson: Yeşil. Hindi mi jambon mu?

Türkiye. Elbise mi kot mu?

Hudson: Elbiseler ne kadar seksiyse, kotlar da o kadar seksi. Daha çok yönlü.

En sevdiğin koku?

Rae: Mumlar gibi mi? Koku? Genel mi?

Hudson: Herhangi biri.

Rae: Cottonwood. Ve sen.

Hudson: Az önce benimle tatlı tatlı konuşmaya mı çalıştın?

Suçlu. Hoşuna gitti mi?

Hudson: Oh evet.

Hudson: Bu beş... Sence hala bir şansım var mı?

Rae: Oh evet. Sonsuzluğa inanır mısın?

Hudson: Sadece seninle.

Rae: Az önce benimle tatlı tatlı konuşmaya mı çalıştın?

Hudson: ;-) Üzgünüm bebeğim, oyun bitti. Yakında görüşürüz. Seni seviyorum. Biliyorum.

chapter twelve

Rae

"Bir randevu, ha?"

"Evet, ve ben çıldırıyorum!" Bağıyorum, kötü paketlenmiş bavulumdan giysilerimi alıp Maura'nın yatağına atıyorum. Hiçbir şeye bakmadan, ellerimi meşgul etmeye çalışarak, dağınık yığının arasında akılsızca dolaşıyorum.

"Zaten geçen yıldan beri onunla çıktığının farkındasın, değil mi?"

En iyi arkadaşıma ters ters baktım. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Maura."

Sanırım sinirlerimin büyük bir kısmı Hudson'ı ofisindeki küçük tartışmamızdan beri görmemiş olmamla ilgili. Dört gün önce. Mesajlaşıyoruz, Five oynuyoruz ama aynı şey değil. Bu oynamaya hazırlandığımız yepyeni bir oyun.

"Peki." Gözlerini deviriyor ve yatağın üzerinde duran yeşil gömleği alıyor. "Buna ne dersin?"

Gülümseyerek gömleği elinden aldım ve kendime doğru çektim. Hudson'la ilk buluşmamızda giydiğim tişört. *Tabii ki o da*

bu gömleği seçerdi. Çünkü uyuyor. Mükemmel. Ve bu lanet olası bir işaret.

"İyi seçim."

"Al," diyor ve koyu renk bir kot pantolonu bana doğru itiyor. "Bunları da giy. Bir şey değil."

Üzerimi değiştirmek için hemen bitişikteki banyoya gidiyorum. Geri döndüğümde onu Dallas'la sessizce konuşurken buldum.

"...senden nefret edeceğim. Bu tür şeylerin sonu asla iyi bitmez," derken yakalıyorum Dallas'ı.

"Neyin sonu hiç iyi bitmez?" Soruyorum.

Dall küçük bir sırtışla bana döndü. "Oda arkadaşının gecesi. Bu gece bir tane düzenliyoruz. Sarhoş olmayı planlıyoruz."

"Yikes. Bununla iyi eğleneler."

"Umarım Perry bunu da mahvetmez."

Kaşlarımı çattım. "Gittikçe kötüleşiyor, ha? Dürüst olmak gerekirse en son ne zaman bütün bir günü ayık geçirdiğini hatırlamıyorum. Ben sadece... Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Özellikle de bunu istemezken."

"Ben de ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Ben ayrıldığımdan beri Clyde'a gitmeyi bıraktı. Şimdi de Mic'in yerine yerleşti. Gary onu iki kez dışarı attı bile."

"Siktir."

"Onunla konuşmayı deneyebilirim." Dallas'a bakıyorum, sesindeki endişeyi fark ediyorum ve bunun nereden geldiğini merak ediyorum. "Yani, denemeye değer. Belki de en iyi arkadaşları yerine dışarıdan birinin tavsiyelerini daha iyi dinler."

Dallas'ın kastettiğinin bu olduğuna inanmak istiyorum, ama onda bir şey görebiliyorum, ona tam bir pislikten başka bir şey olmayan Perry'ye yardım etmek istemesini motive eden bir şey. Sadece ne olduğundan emin değilim. Belki de Perry'nin Maura ve benim kuramadığımız düzeyde bağ kurabildiği, ilişki kurabildiği bir katmanı vardır.

"Evet, bu harika olur Dallas. Umarım birisi ona ulaşabilir. Teşekkürler."

"Bana henüz teşekkür etme. Benden nefret etmeye oldukça kararlı, bu yüzden bu büyük bir macera olabilir."

"Denemek istiyorsun. Önemli olan da bu. Denemekten bahsetmişken..." Maura bana döndü. "Sinirlerin nasıl? Daha iyi hissediyor musun?"

"Sen bana onları hatırlatana kadar öyleydi. Bu. Tarih."

"Gergin olduğu doğru. Küçük cümlelerle konuşuyor." Dallas gülüyor.

Ona ters ters baktım. "Senin gidip psikiyatristçilik falan oynaman gerekmiyor mu?"

"Ve alıngan. Şimdi çok heyecanlanıyor," diye dalga geçiyor Maura.

"İkiniz de kötüsünüz."

"Oh, sus. Bizi seviyorsun ve bunu biliyorsun. Şimdi git ve hazırlanmayı bitir. Hudson yakında burada olacak ve sen daha saçına bile dokunmadın."

"Gidiyorum, gidiyorum," diyorum ona, banyoya geri dönmenin yolunu bulurken.

Hazırlanmaya başladığımda ellerimin titrediğini, midemdeki sinir kıpırtılarını, başımdaki hafif uğultuyu fark ediyorum. Neden bu kadar gergin olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Maura haklıydı, Hudson'la yaklaşık bir yıldır çıkıyoruz. Sayısız randevuya çıktık, birlikte yaşadık, aşka giden yolda romantizm yaşadık. Bu da farklı olmamalıydı, özellikle de birlikte yaptıklarımız ve yaşadıklarımız düşünüldüğünde. Ama öyle. Bu nasıl hissettiriyor? Bu... yeni. Sanki yeniden başlıyormuşuz gibi.

Ve ben buna çok hazırım.

Ön kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve elimdeki saç spreyi kutusunu yere düşürüp gürültüyle takırdamasına izin veriyorum.

Banyo kapısına aniden vurulunca irkildim. "Orada iyi misin, Rae?" Dallas kapı kolunu çevirip kapıyı açmaya çalışırken soruyor.

Çatlaktan ona bakıyorum. "Ben...siktir."

Kapıyı tamamen açıyor, onu bir bariyer, güvenli bir nokta olarak kullanmama izin vermiyor. Küçük banyoya doluştuğumuzda ellerini omuzlarıma koyarak beni sabitliyor.

"Sakin ol. İyi olacaksın. Sadece derin nefes al."

"Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, aynaya son bir kez bakmak için çekiliyorum. *Bu kıyafetin aptalca olduğunu mu düşünecek? Hatta bunu hatırlayacak mı?*

"Çünkü ona deliler gibi aşıksın ve bunun her şeye yeniden başlamak, her şeyi düzeltmek ve daha iyi hale getirmek için bir fırsat olduğunun farkındasın. Çünkü sen akıllısın. Gergin olmamak için deli olmak gerekir." Bir an duraksıyor. "Rae, Hudson iyi bir adam. Onu o kadar iyi tanımıyorum ama sana zarar vermek istemediğini söyleyebilirim. Sadece... ona bir şans ver, tamam mı?"

Hudson'la daha önce yaptığımız mesajlaşmayı düşünerek başımı sallıyorum. "Planlıyorum."

"Güzel. Şimdi dışarı çık ve ben onu karanlık tarafa geçirmeye çalışmadan önce o güzel kıçlı adamını al." Göz kırıyor, kenara çekiliyor ve beni kapıdan dışarı sallıyor.

"Senden hoşlandım, Dall. Seni yanımda tutmam gerekebilir." "Sanırım sana izin verirdim."

"Sanki başka seçeneğin varmış gibi," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Kısa koridorun sonuna varamadan Maura'nın beni güçlü bir şekilde kucaklamasıyla saldırıya uğruyorum.

"Benden nefret etme. Güvende ol. Eğlenin. Açık fikirli ol. Seni seviyorum."

Ve onun kucağında ezildiğim kadar hızlı bir şekilde, oturma odasına itilerek serbest bırakıldım. Hudson avlu kapısından dışarı bakarken dönüp bana seksi bir şekilde sırıtıyor.

"Merhaba." Söyleyiş şekli neredeyse utangaç. Çok tatlı. "Uh, selam."

Bana doğru ilerliyor ve elini yüzümün bir tarafına doğru kaldırıyor. Elimde değil - başım onun basit dokunuşuna doğru dönüyor. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken nefesim kesiliyor, ancak son saniyede dönüp yüzümün yan tarafına nazik bir öpücük konduruyor.

Ağzımın köşesi. Geri çekilmek yerine dudaklarını yanağımda gezdirerek beni şok ediyor, sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Çok güzel görünüyorsun."

Geri çekilirken ona bakıyorum ve gözlerinde gördüğüm parıltıya gülümsüyorum. *Kıyafetimi fark etmişti. Kıyafetim hakkında açıkça bir şey söylememesi, bunun yerine tıpkı benim onu giyerek yaptığım gibi, onun önemini incelikle kabul etmesi hoşuma gitti.*

Hudson ağzıma, gözlerime ve sonra tekrar dudaklarıma bakıyor. İnisiyatifi ele alarak ayak parmaklarımdın üzerinde doğruluyorum ve dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum.

"Normalde ilk buluşmada öpüşmem, ama senin için bir istisna yapacağım," diyorum ona, uzaklaşıp kapıya doğru yönelirken göz kırpyorum.

Kanepenin arkasından ceketimi ve çantamı alıp ona dönüyorum. "Geliyor musun, Kazanova?"

"Lanet olsun, o ağzı özlemişim."

"Peki, nereye gidiyoruz?"

Arabaya atladık, şehir dışındaki otoyolda hızla ilerliyoruz; ilgim resmen arttı.

"Bir yerde."

"Doğru. Bunu görebiliyorum. Ama nerede?" "Sürprizin tadını çıkaramaz mısın?"

"Son zamanlarda yaptığın diğer harika sürprizlere bakacak olursak, hayır."

Sözlerimi duyunca yüzünü buruşturdu ama geri almayı reddediyorum, özellikle de doğru oldukları için.

İç çekişi bana bu raundu kazandığımı söylüyor. "*Pekala*, eğer biliyorsun, bazı ayarlamalar yaptım. Biz, uh, dışarı çıkıyoruz

hafta sonu için şehir dışında."

Şehir dışına mı? Nereye? Bekle... Neden?

"Doğru. Tamam." Ne planladığından emin olamadığım için gerginlikle ellerimi birbirine kenetliyorum. "Uh, nereye gidiyoruz?"

Onu izliyorum, bu yüzden bana doğru attığı tereddütlü yan bakışı görüyorum. Dudaklarını yalıyor, anı birkaç saniye daha uzatıyor. "Sahil."

"Sahil mi?"

Bir gözünü kısarak kapatıyor, sanki ağzımdan çıkan kelimeleri duymak her şeyi sorgulamasına neden oluyor. "Um... evet?"

Koltuğuma geri oturdum, ilerlediğimi fark etmemiştim bile. "Oh."

"Bu seni endişelendiriyor mu? Kızdın mı? Geziyi iptal edeyim mi?"

Kızgın mıyım? Hayır. Endişeli misin? Biraz. Geziyi iptal edeyim mi? *Sanırım* bunun cevabı da hayır. Sinirlerim geriliyor, evet demek istiyorum ama bunun bizim için iyi bir fırsat olabileceğini biliyorum. Bir şans. Yeniden başlamak için bir şans. Ve yaklaşık bir yıl önce kızının neredeyse benim gözetimimde öldüğü sahile geri dönmek bende onun güzel cipinin üzerine kuma isteği uyandırsa da, bunun bizim için iyi bir şey olacağını düşünüyorum.

En azından öyle olacağını umuyorum. "Hayır, iptal etme. Hadi gidelim."

Rahatlamış bir nefes veriyor. "Güzel." Birkaç kez başını sallıyor. "İyi," diye tekrarlıyor.

"Güzel."

"Kelimelerle aramız çok iyi."

"Benim var. Ama senden emin değilim."

"Gördün mü? Şimdiden benimle tatlı tatlı konuşuyorsun. Bunun iyi bir yolculuk olacağını biliyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse. Bunun iyi bir yolculuk olmasını *umuyordun*. Bu sürpriz maceraya evet dediğim için bile şanslısın."

Sakinleşir ve alçak sesle "Teşekkür ederim" der.

Cesaretle uzanıp elini tutuyorum, ters çevirip benimkini onunkiyle birleştiriyorum. "Bu hafta sonu yapmamız gereken bazı işler var Hudson. Kendimizle, kendimizle. Ben... Ben bundan vazgeçmek istemiyorum. Ve aniden çekip gitmekle hata ettiğimi şimdi anlıyorum. Kalmalı ve nedenlerini dinlemeliydim, bunu sana borçlu olduğum için değil, bir ilişkide yapılması gereken bu olduğu için. Korkarım ki berbat kafamın her şeyi tersine çevirmesine izin verdim ve bu doğru değil."

Sadece onun için değil, kendim için de bunu sindirmek için bir an duraksıyorum. Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum. Korkutucu ama gerçek. Zihnimde bazı şeyleri çarpıttım. İlişkimizle ilgili her şeyi sorgulamaya başladım ve bu ikimiz için de adil değil.

"İyileşmeye ihtiyacımız var. Bence bu küçük kaçamağınız bize yardımcı olabilir."

Elimi birkaç kez sıktı. "Umarım öyledir."

Yolculuk geçen seferden hatırladığımdan daha kısa sürüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, beyaz panjurları ve boyasız ahşap çitleriyle soluk sarı sahil evine yaşıyoruz. Biraz bakıma ihtiyacı olduğu kesin ama mükemmel.

"Burası hatırladığım kadar güzel bir yer."

Hudson çantalarımızı da yanına alarak arkamdan merdivenleri tırmanıyor. Dallas beni banyoda sakınleştirirken Maura benimkini gizlice ona vermeyi başardı. Planları biraz sinir bozucu ama umutsuzca ihtiyacım olan bir şey için kızacak halim yok. Aslında, bunun için minnettarım. Bizi zorlamış olabilir ama en azından doğru yöne itti - birlikte.

Gürültüyle ön kapıdan içeri giriyoruz ve kapıyı tekrar kapatmadan önce evin havalanması için bir an duruyoruz. Hudson koridordan yatak odalarına doğru ilerliyor.

"Bekle. Joe burada değil. Bu, bu sefer gerçekten büyük yatak odasını alacağımız anlamına mı geliyor?"

"Biz" kelimesini kullanmasına dikkat ediyorum. Bu beni geriyor. Bir önceki geceden beri aynı yatakta uyumadık.

çıkıp gitti. Bunu özlemiş olsam da, bu büyük adımı atmaktan da biraz korkuyorum. Ama bu hafta sonu evcilik oynayacaksak ve ilişkimizdeki çatlakları onarmaya çalışacaksak ya büyük oynamalıyız ya da eve dönmeliyiz.

"Huh. Sanırım öyle."

Sözlerime gülümsüyor ve bu o kalp durduran gülümsemelerden biri. Ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

Hudson valizlerimizi büyük yatak odasına götürüyor ve ben kendimi büyük Fransız kapılarının önünde, arka bahçemiz olan dalgalı kumsalın büyüüne kapılmış halde buluyorum. Buraya son gelişimiz hayatımızı dramatik bir şekilde değiştirmişti. Bu sefer de aynısının olmasını umuyorum. Aksi takdirde, bu bizim son şansımız olabilirmiş gibi hissediyorum... yani biz. Ben bunu istemiyorum. Hudson'la sonsuza dek birlikte olmak istiyorum.

Bunun kulağa ne kadar gerçek dışı ve sevimsiz geldiğinin farkındayım, ancak her zaman bir şeyi yeterince çok isterseniz ve tüm gücünüzle çalışırsanız, onu gerçekleştirebileceğinize inandım. Ben de burada bunu yapmaya kararlıyım.

Güçlü kollar belime dolanıyor ve beni sıcak bir kucaklamanın içinde esir alıyor. Hudson'a yaslanıyorum, ikimizi de tutmasına izin veriyorum.

"Birlikte yemek pişirmek gibi romantik bir şeyler yapmamızı önerirdim ama mutfaktaki sicilimize bakılırsa bunun pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu sahil evini seviyorum ve onu bir kül yığını olarak görmemeyi tercih ederim."

Biraz dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Gördüğüm kadarıyla aşçılık yeteneklerime olan inancın azalmamış."

Sırıttıyor. "Asla."

Tanrım, o sırtışı özlemişim.

"Ee, akşam yemeği dışarıda mı?" Arkamı dönüp soruyorum.

"Doğal olarak." Eğildiğini hissediyorum, konuşurken dudakları boynuma sürtünüyor. "Ya da sipariş verebiliriz."

"*Supernatural* and chill'in şifresi miydi bu?"

Şakacı bir şekilde inliyor ve başını boynuma gömüyor, kahkahası bedenimde titreşiyor. "Beni bu kadar iyi tanımana bayılıyorum."

Gölüyorum ve arkamı dönüp kollarımı boynuna doluyorum. "Beni genel olarak seviyorsun."

Sözlerim karşısında biraz şaşırılmış görünüyor ve söylemeliyim ki ben de şaşırdım. Birkaç dakika içinde normal şakalarımıza ve rutinimize geri döndük. Sanki yalanlarıyla geçen bir yıl hiç yaşanmamış gibi, sanki tüm bu günleri ayrı geçirmemişiz gibi. Sanki hiçbir şey ve her şey değişmemiş gibi. Hepsi bir anda. Mümkün olan en iyi şekilde. Daha hafif hissediyorum. Bağışlayıcı hissediyorum. Hayatıma devam etmeye hazır hissediyorum.

"Bu doğru," diye fısıldıyor dudaklarını en sevdiğim hareketi olan alnıma bastırmadan önce. Dudaklarını birkaç saniye orada tuttukten sonra yavaşça burnumdan aşağıya ve doğrudan dudaklarıma doğru tüy kadar hafif öpücükler bırakmaya başlıyor. Bastırmıyor, sadece dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Basit ve mükemmel.

Dudaklarımı ıslatmak, dilimi ona sürtmek gibi bilinçsiz bir hareket yetiyor ve o da saldırıyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, sertçe. Ağızlarımız birbirine karışıyor ve dilinin dudaklarımin kenarında iz bıraktığını hissettiğimde ona doğru açılıyorum. Birbirlerine karşı savaş açıyorlar. Sadece kanlı ve şiddetli değil. Güzellik ve kalp dolu. Bu bir aşk savaşı ve şu anda ikimiz de beyaz bayrak sallıyoruz.

Biraz geri çekiliyor ve ben tembelce gözlerimi açıp onun yeşil-mavi bakışlarıyla buluşuyorum. Bana bakışı sorularla dolu ama en önemlisini biliyorum. Ve cevabı evet.

Evet, bunu istiyorum.

Evet, ona karşı değil onun *için* savaşmaya hazırım.

Evet, hayatıma devam etmek istiyorum.

Evet, onu

affediyorum. Evet,

evet, evet.

Son birkaç gündür bir şeyler değişti. Tekrar konuşmamız, ofisinde yaşadığımız son karşılaşma, buraya gelişimiz, Elle ile yaptığım konuşma. Sanki buraya geleceğimizi söylediği an, teslim olmuş gibiydim. Burası, bizim için temsil ettiği şey, *benim* için... bir anlamı var. Yeni bir şey demek.

başlangıçlar. Sanırım başından beri aklında olan buydu. Sadece burada bulunarak, tuzlu havayı soluyarak, birbirimizi kurtardığımız ve bunu bilmediğimiz zamanlarla çevrili olarak, her şey farklı. Her şey daha iyi. Ve kalbimin en başından beri bana haykırdığı şeyi yapmaya hazırım.

İşte bu. Hudson.

Bir şey söylememe gerek yok; o biliyor. Dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor ve elleri yüzümü bulup saçlarımın arasına giriyor, başımı sıkıca kavlıyor ve beni kendine çekiyor. Gömleğini yumruklarımın arasına alarak ona sarılıyorum. Kanepeye ulaşana kadar onu geriye doğru ittiğimde biraz tökezliyor. Kanepeye düşüyor ve ben de onun kucağına sürünüyorum. Beni tekrar kendine çekiyor ve dudaklarımı bir kez daha dudaklarıyla yakalıyor. Yavaşça tişörtümü çekiştiriyor ve kollarımı kaldırıyorum, beni tişörtsüz bırakıyor ve ona sarılıyorum. Aletinin kot pantolonunu zorladığını hissedebiliyorum ve biraz aşağı itiyorum; o da geri itiyor. Birkaç dakika boyunca bu şekilde kalıyoruz, birbirimize sürtünüyoruz, dudaklarımız uyuşana kadar öpüşüyoruz.

Tişörtünü çıkarmak için öpüşmeyi kesiyor, bana tutunuyor, beni sırtüstü çeviriyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. O benim tatlı noktama doğru sallanmaya başlayana kadar kendimizi ayarlıyoruz ve ben yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"Bunu özledim," diyor, boynumu öpüyor, tam doğru yerlerden hafifçe ısıyor. "Hissettiklerini, çıkardığın seksi sesleri, ne zaman azsan gözlerinin parlamışını özledim."

"Seksi zamanlarımızda konuşmamanı özledim," diyorum ona, bir kez daha o özel noktaya vurduğunda nefesim kesiliyor.

Boynuma doğru kıkırdıyor ve tekrar yapıyor. "Rae..."

"Hudson," diye alay ediyorum. "Kapa çeneni. Pantolonunu çıkar artık." İtiraz etmiyor, oturduğu yerden kot pantolonunun düğmelerini açıyor, kalçalarından itti ve kotu bacaklarından aşağıya doğru karıştırdı.

"Gerçekten mi? Bunu yapmak için koltuktan kalkamadın mı?"

"Peki seni kızdırmayı özledim mi? Asla."

Ona kızmış gibi bile yapamıyorum. Bunu çok özledim. Birlikte çalışma şeklimiz ilişkimizin her yönü için geçerli. Seksi zamanlarımızda gülebiliyor, şakalaşabiliyor ve yine de bunu tamamen *hissedebiliyoruz*. Ayı kaldıktan sonra da durum farklı değil.

Pantolonumun düğmelerini açıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Seni kanepede soymama izin *var mı*? Yoksa bunun için *ikimizin* de ayağa kalkmasını mı istiyorsun?"

"Çıkar şu lanet kıyafetlerimi, Hudson!"

Gülüyor, uyuyor. Kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı sıyrıyor, acele etmiyor, altında kıvrınmamdan biraz fazla zevk alıyor. İkimiz de sadece iç çamaşırlarımıza indiğimizde Hudson kaşlarını birbirine çatarak duraklıyor.

"Sorun mu var?" Onu aniden durduran şeyin ne olduğundan emin olamadığım için soruyorum.

"Ben... Ben seni kanepede becermek istemiyorum. Her şeyden sonra... yanlış geliyor."

"O zaman beni yatak odasına götür ve becer." Başını sallar. "Ben... Hayır."

Başımı kanepenin minderine yaslayarak inliyorum. "Tam bir baş belasısın!"

"Bu konuşma tuhaf görünüyor. Çoğu insanın standartlarına göre, seks için yalvaran kişinin ben olmam gerekmez mi?"

"Çoğu insanın canı cehenneme. Yanılıyorlar. Kadınlar da erkekler kadar seksi sever. Özellikle de iyi bir seksse. Seninle olan da bu. Hadi şu şovu başlatalım. Burada *ölüyorum*, Hudson."

Eğilip dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor ve sonra uzaklaşmıyor. "Seni becermeyeceğim, Rae. Seni şu anda ihtiyacın olan her türlü rahatlamaya memnuniyetle ulaştırırım ama seni sadece becermeyi reddediyorum. Seninle sevişmek istiyorum. Tatlı, yavaş bir aşk. Daha sonra. Bunu doğru yapmak istiyorum."

Sözleri hayal kırıklığımı eritiyor ve kalbim hızlanıyor. Hudson'ın sözleri kalbime, ruhuma ulaşıyor,

ve gözlerinde parlayan sevginin ağırlığıyla oraya yerleştim. Anladım. *Onu* anlıyorum.

Uzanıp onu öpüyorum, yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde. "Seni seviyorum."

Sözlerimi duyunca durdu. Sonra hareket ediyor, beni itiyor, ellerini başıma koyuyor, beni kollarının arasına alıyor. Tüm ağırlığıyla üzerime çöküyor ve kendimi hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek çığ ve gerçek, sert ama nazik. Mükemmeldi.

Bu şekilde kalıyoruz, küçük bir alanda birbirimize dolanarak öpüşüyoruz, konuşuyoruz, okşuyoruz. Memnuniyet, mutluluk ve aşk dolu saatler.

chapter thirteen

Hudson

Birden fazla öpüşme seansından ve saatlerce rahatladıktan sonra, kışımızı kaldırıp yemek yeme zamanının geldiğine karar veriyoruz.

"Meksika restoranını mı denemek istersiniz yoksa şu 'Dünyaca Ünlü' mekanın hamburgerlerini mi?"

Rae yatak odasının bitişiğindeki banyo kapısından, "Burgerler iyi," diye sesleniyor.

Ben yatağımda oturmuş, telefonumda farklı restoranlar ararken o da giyiniyor ve akşam yemeğine hazırlanmak için yaptığı diğer kızsal şeyleri yapıyor. Her şey normal geliyor. Ve ben normal çok özledim.

Kıvrımlarını saran koyu renk bir kot pantolon ve bir omzundan sarkan siyah bir bluzla çalımli bir şekilde banyodan çıkıyor. Her zamanki gibi çarpıcı görünüyor. Koyu yeşil gözleriyle bana bakarken, onun da bu olaya benim baktığım gibi baktığını görebiliyorum - ileriye doğru bir adım. İkimiz de hayatımıza devam etmek istiyoruz. Konuşacak çok şeyimiz ve çözmemiz gereken sorunlar olmadığından değil, ama şu konuda hemfikiriz

üzerinde çalışmak için. Birlikte. Şu anda en önemli şey bu.

"Lanet olsun. Çok güzelsin." Yanakları neredeyse hiç olmadığı kadar parlak bir kırmızıya dönüştü. Ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum ve hafifçe eğilerek kızarmış yanaklarından birine küçük bir öpücük konduruyorum. Bu onun daha da kızarmasına neden oluyor.

Rae bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim."

Ona sırtıyorum. "Hayır, ben teşekkür ederim."

Gülüyor. Biraz daha aşık oluyorum. "Hazır mısın?"

"Ben her zaman hazır için sen," I
kızdırmak, sallanmak Kaşlarım bir aşağı bir yukarı.

"Bugün kendini çok beğenmişsin, ha?"

"Doldurmak istediğim başka şeyler de var."

"Hudson Michael Tamell! Bunu az önce söylemedin!"

"Oh, ama ben yaptım." Ona doğru eğildim, dudaklarım kulağına değdi. "Ve ciddiye dim."

Doğrulup etrafından dolanıyorum ve yatak odasından çıkıyorum, arkamdan duyduğum kekelemeye kendi kendime gülümsüyorum. İsterse gücenmiş ya da şaşırmış gibi davranabilir ama biliyorum ki o da en az benim kadar bundan zevk alıyor.

Arabaya doğru yola çıktık ve şehirdeki tek saygın hamburgerciye doğru kısa bir yolculuk yaptık. Oturduk ve menülere göz atmak için yerleştik.

"Her şeyden iki tane sipariş ediyorum ve sana ödetiyorum. Sadece daha önce yaptığın o küçük numara için," diyor menüsünün arkasından.

Yukarı bakıyorum ve bana tepeden baktığında gözleriyle buluşuyorum. Gülümsediğini anlamam için menüyü indirmesine gerek yok. Bakışlarında görebiliyorum. O bakışı özlemişim.

"Sorun değil. Küçük kalbiniz ne isterse onu sipariş edin. Ben ismarlıyorum."

Cevap vermeyişime oflayıp pufluyor. Bu oyunu kazanmasına izin vermeyeceğim. Bunun olmasına izin vermeyecek kadar üstün olmak hoşuma gidiyor.

Garson kız içki siparişimizi almak için masaya geldi.
Rae ile başlıyor.

"Ben büyük boy çikolatalı milkshake alayım." Sinsi bir sırıtışla bana bakıyor. "O da bir tane alacak."

İnledim. Böyle büyük miktarlarda çikolatayı kaldıramayacağımı biliyor. Ama bunu yanına bırakıyorum ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum. Sonra bana brokolili vejetaryen burger ısmarlamaya devam ediyor, kendisi ise Bacon Bacon Bacon Burger ve ekstra patates kızartması alıyor. Peynirli. Yine hiçbir şey söylemiyorum. Çünkü tepki vermeyerek ben kazanıyorum. Ve o benim kazanmamdan nefret ediyor.

Ben de oldukça lezzetli olan sebzeli burgerimi yedim.
-Ve brokolimi test edilmiş bir sabır ve sevgiyle koparıyor. Bu hareketiyle kazanmaya çok yaklaştı.

Yemek boyunca havadan sudan konuşuyor ve birbirimize hançer gibi bakıyoruz. Sonra, yemeğimin yarısına geldiğimde, bitirdiğini ilan ediyor ve hemen gitmemizi istiyor. Onunla tartışmadım. Ödedik ve çıktık. Arabayı ters yöne çevirip onu yolun yukarısındaki küçük bir koya götürüyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Seni Maura'dan aldığımda da aynı konuşmayı yapmamış mıydık?"

"Hayır," diye cevap veriyor, gerçekçi bir şekilde.

İnatçılığı karşısında gözlerimi deviriyorum. "Tamam, o zaman son derece benzer bir şey değil miydi?"

"Evet."

"Peki o konuşmanın nasıl geçtiğini hatırlıyor musun?" Ona doğru bakıyorum ve o da başını sallıyor. "O zaman tekrar et. Yalan söylediğim için bana taş atman hariç. O kısmı atlayalım, olur mu?"

İç çekerek yumuşuyor. "Peki. Sürpriz yap, bay sürpriz ustası."

Bir ya da iki mil sonra, yolun kenarına çekiyorum ve ona beni takip etmesini söylüyorum. Arabanın arkasında durdum.

Bir battaniye ve küçük bir soğutucu kaparak arabaya bindim ve onu peşıme takarak sığ setten aşağı indim.

"Hudson, neredeyiz? Burada ne işimiz var?"

Sorularını duymazdan geliyorum ve beni takip edeceğini bildiğim için ilerlemeye devam ediyorum. Mükemmel yeri bulduğumda battaniyeyi serip soğutucuyu yere bırakıyorum ve Rae'yi de yanıma çekerek bacaklarımın arasına sokuyorum.

"Bu nedir?" diye soruyor tatlı tatlı.

Cevap vermek için bir an duruyorum, önümdeki manzaranın ve onun kollarımdaki hissinin tadını çıkarıyorum. Okyanusu ve güzelliğini, dalgalardan yansıyan ve etrafımızdaki her şeye turuncu bir renk veren gün batımını seyrediyorum. Bu an huzurlu ve umduğum her şeye sahip.

"Bu biziz, Rae. Bu bizim zamanımız. Yeniden yapma zamanımız. Yeni başlangıcımız. İlk seferinde böyle olmalıydı."

"Ne olması gerekiyordu?"

Cevap vermiyorum çünkü henüz doğru zaman değil.

Hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğimi bildiği için iç geçiriyor. Rae bana doğru yaslanıyor, kucağımda rahat ediyor. Onu daha da sıkıyorum, onun ve bu anın her an yok olacağından korkuyorum.

"Joe nasıl?"

"O çok iyi. Yemin ederim her geçen gün daha uzun ve daha zeki oluyor. Bu hafta sonu annemle birlikte. Şaşırtıcı bir şekilde, gelmek istemedi bile. Nanna'nın ona söz verdiği kızlar günüyle ilgili bir şey."

"Onu özlüyorum."

"O da seni özliyor."

"Ben de seni özledim."

Kalbim onun sözleriyle kabarıyor. "Seni daha çok özlüyorum."

Sessizce oturup güneşin ısıtılı suların üzerinden batışını izliyoruz. Bulutlar gökyüzünü kapladığında ve bölgeyi aydınlatmak için sadece ayın ışığını bıraktığında ayrılıyoruz

etrafımızda. Böcekler tenimizi ısirmaya başladığında ve soğuktan titremeye başladığımızda bir santim bile yol almayız. Hayır. Sadece oturuyoruz. Ve anın tadını çıkarıyoruz.

"Rae..."

"Hudson..."

"Sen... Biz..." Tam bir cümle kuramıyor gibiyim ve boğazım aniden kaşınmaya başladı. Biraz doğruluyorum, onu biraz geriye itip soğutucuyu arıyorum. Rae öne doğru oturarak bir şişe su almam için bana yer açtı. Ağzımdaki tüm yapışkanlık gidene kadar en azından yarısını yudumluyorum. Kelimelerin dudaklarımdan kolayca süzülmesi gerekirdi ama... tereddüt ediyorlar. Yine.

"Hudson?" diye bastırıyor.

Dudaklarımı yalayarak tekrar deniyorum.

"Neredeyiz, Rae?" "Sahilde mi?"

Ona sırtıyorum. "Sadece bazen ağzını özlüyorum."

Gülüyor, ama kısa bir kahkaha. Sanki şu anda anın tadını çıkaramayacak kadar korkuyor. Olacaklardan korkuyor. Ben de korkuyorum.

Keskin bir nefes verir. "Bilmiyorum Hudson. Keşke tüm cevaplar bende olsaydı ama yok. Hayatıma devam etmek istediğimi biliyorum. İlerlemek istiyorum. İstiyorum... Siktir. Sadece seni istiyorum, tamam mı? Şimdilik bu yeterli olamaz mı?"

Sözlerine karşı gözlerimi kapatarak dilimi ısırıyorum. Fiziksel olarak, mecazi olarak değil. Dürüstlük, değil mi? Rae'nin peşinde olduğu şey bu. Ben de ona bunu veriyorum.

"Hayır."

"Ha?"

"Hayır, bu yeterli değil, Rae." Bana doğru dönüyor, tüm dikkatini bana veriyor, yüzü şaşkınlıkla buruşmuş. Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bak, her şeyi berbat ettim. Bunu kabul ettim. Birkaç kez. Ayrıca defalarca özür diledim. Geleceğin bizim için ne getireceğini bilmem gerek. Vazgeçtiğimden değil, çünkü sana yemin ederim vazgeçmeyeceğim. Ama bilmem gerek."

Telsiz sessizliği.

"Bunu senin için yaptım. Senin için, Rae. Yalan söylememem gerektiğini biliyorum. Bunu gayet iyi anlıyorum. Babanla benim asla sahip olamadığım bir ilişkiye sahip olmanı istediğim için özür dileyemem. Senden tek isteyebileceğim benim bakış açımdan bakmaya çalışman. Hepsini birden anlamak zorunda değilsin. Sadece bir şans istiyorum, hatta her seferinde bir santim, çünkü burada ölüyorum."

Bana cevap vermeden önce derin bir nefes alıyor, sanki kelimelerini çok dikkatli seçiyormuş gibi. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Bildiğim tek şey, yanağından süzülen tek bir damla gözyaşında, yüz hatlarına işleyen acı ifadesinde kalbimin yerinden fırladığı. Gözyaşını silmek, geçmişimizi, acımızı silmek istiyorum. Ama yapamıyorum.

"Yalanlarını öğrendiğimde biraz ölmedim mi sanıyorsun? *Tekrarlanan* yalanların. Hala acımadığını mı sanıyorsun?"

"Biliyorum, Rae. Biliyorum. Ama iyileşmene yardım etmeme izin vermelisin."

"Nasıl?"

"Seni tekrar sevmeme izin ver."

"Hiç durmadım, Hudson. Seni özlemediğim, geceleri sensiz ne kadar üşüdüğümü düşünüp ağlamadığım tek bir gün bile geçmedi. Seni istemeden ya da sevmeden geçirdiğim tek bir gün bile olmadı. Ve bu değişmeyecek. Sana yemin ederim, durmayacağım."

Yüzümü siliyorum, akıttığımı fark etmediğim gözyaşlarımı. "Keşke sana bunu yapmasaydım. Keşke her şeyi geri alabilseydim, hiç yaşanmamış olsaydı. Ama oldu. Ve bunun üstesinden gelmeliyiz. Hazır mısın? Hayatına devam etmeye?"

"Evet." Cevabı hızlı ve kesin. Tam olarak duymak istediğim şey.

"O zaman sorun ne?"

"Bilmiyorum, kahretsin! Bilmiyorum!"

"Evlen benimle," diye bağırdım. "Evlen benimle. Bu işte benimle çalış."

Benimle birlikte çalış. Hayatını benimle geçir."

"P l a n l ı y o r u m , Hudson. P l a n l ı y o r u m . Sadece henüz değil. Eve seve seve gelirim ama henüz *buna* hazır

değilim. Hala biraz zamana ihtiyacım var.

bu kadar ağır bir şey için zaman yok."

Kucağıma bakıyorum, az önce söylediklerini anlıyorum. Anladım. Bu konuda nereden geldiğini anlıyorum. Ve içten içe haklı olduğunu biliyorum. Şu anda nişanlanmak çaresizlikten kaynaklanan bir hareket olur. Bu şekilde başlamak istemezdim. Ted'in haftalar önce bahsettiği o mükemmel an mı? Bu o an değil. Bilmem gerekirdi.

"Bu yeterli değil mi?" diye fısıldıyor, sessizliğimi olmadığı bir şey sanarak. "Duymak istediğin bu değil miydi?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır, bu mükemmel. Bu *doğru*. Yanılmışım. Bir kez daha. Haddimi aştığım için zihinsel olarak kendimi azarlıyorum. Yine. Bu işte berbatım."

Ellerini yanaklarına sürerek hafifçe gülüyor. "Evet, öyle sayılırsın. Buraya gel." Rae dizlerinin üzerine çöküyor, bana doğru uzanıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum Hudson. Ve bunu istiyorum. Sonsuza dek seninle olmak istiyorum. Gerçekten bunu istiyorum. Sadece o anın mükemmel olmasını istiyorum. Şimdiye kadar olmadı. Ama bunu tekrar bulacağız. Yaşadığımız o küçük anları bulacağız ve bir gün yine biz olacağız. Sadece bunun için çalışmamız gerekiyor."

Onu kollarımın arasına alıp arkama yaslanıyorum ve üzerime uzanana kadar çekiyorum. Başını göğsüme, tam kalbimin üzerine koyarken kollarımı ona doluyorum.

"Özür dilerim," diyor sessizce. "Seni bırakıp gitmemeliydim. O hareketle bizim için berbat edilmemesi gereken bazı şeyleri berbat etmişim gibi hissediyorum. Yani, bunların hepsi gerçekten senin suçun, ama Joey'i de bu şekilde cezalandırmam haksızlıktı. Öte yandan sen bunu tamamen hak ettin."

Gülüyorum çünkü bu tipik Rae. Direkt konuya giriyor. Bu, dünyadaki her şeyden çok sevdiğim kadın.

"Özür dilerim, Rae. Çok üzgünüm. Umarım bir gün her şeyi benim bakış açımdan anlayabilirsin."

"Deneyeceğim."

Battaniyenin üzerinde uzanarak, dalgaların yıllanmış bir viskinin fıçının içine vurması gibi birbirine vurmasını izleyerek iki saat geçirdik - pürüzsüz ve doğal.

Bugün ikinci kez sahil evine girdiğimizde neredeyse gece yarısı olmuştu. Plajda üzerimize bir huzur çökmüştü ama uyku düzenimizi seçmekle karşı karşıya kaldığımızda tansiyon yükseliyor. Bana kalsa, çıplak ve çarşafı dolanmış yatmayı seçerdim. Rae'nin ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yani..."

"Yani..." diye tekrarlıyor.

"Yatağa mı gidiyoruz?" Büyük boy yatakta olduğumuzu düşündükçe sikim ağrıyor. Ona sarılmayı, tekrar içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki.

Bana doğru bir adım atıyor. Sabit, emin bir adım. Bir işaret olarak kabul ettiğim bir adım. Ona doğru ilerleyip onu kısıtıyorum ve o da geri çekilip duvara yaslanıyor. Kollarımı duvara dayayarak onu hapsediyorum, başımı eğip dilimi boynunda gezdiriyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor ve yanlarımdan tutarak beni içine çekiyor. Ağırlığımı ona vererek sessiz yalvarışlarına boyun eğiyorum. Geri çekiliyorum ve gömleğimi çıkarıyorum; iç çekiyor. Tekrar üzerine düşüyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Dilimin bir iziyle giriş için yalvarıyorum; o da kabul ediyor. Alt yarımı onunkine sürüyorum; o da bana karşılık veriyor. Bu aramızda bir itme ve çekme oyunu ve şu anda ikimiz de kazanıyoruz.

"Yatak odası," diyor ağzını isteksizce benimkinden çekerek.

Koridorda tökezleyerek ilerliyoruz, oraya dikkatlice yürüyecek kadar uzun süre birbirimizi bırakmak istemiyoruz. Bu arada

iki dizimi iki farklı masaya vurduktan ve ayak parmağımı kapı pervazına çarptıktan sonra ağrılı bir şekilde uyanacağımı biliyorum. Ama bunların hiçbirinin önemi yok, hiçbirini kayda geçmiyor. Şu anda hissedebildiğim tek şey Rae ve onun sıcak bedeninin bana yaslanmış olması.

Rae yatağa çarpıyor ve aniden oturuyor, elleri hemen fermuarıma gidiyor. Düğmeyi açıyor ve birlikte çalışarak fermuarımı bacaklarımdan aşağı indiriyoruz. Onun önünde duruyorum, aletim gururlu ve gitmeye hazır. Bana bakıyor ve bakışları şehvetli... ateşli... aşk dolu.

"Neden kıyafeti olmayan bir tek ben varım?"

Bir omzunu kaldırıyor, dudaklarında nazlı bir gülümseme oynuyor. "Üzerinde boxer külotun var. Hayal gücüne pek bir şey bırakmıyorlar ama yine de."

Gözlerimi kısarak bakıyorum. "Sayılmaz."

Eğlenceli bir iç geçiriyor ve üstünü çıkarmaya başlıyor. "Çok teknik," diye mırıldandığını duyuyorum. Yatağı biraz daha geriye itiyor ve kot pantolonunu sıyrıyor, böylece kıyafet konusunda eşitlenmiş oluyoruz. Ya da yokluğunda.

Rae istemeden de olsa seksi bir poz vererek dirseklerinin üzerine uzanıyor, seksi gülümsemesi hâlâ yerinde, göğüsleri sütyeninden düşmek üzere ve saçları darmadağın bir halde bana bakıyor. "Şimdi mutlu musun?"

Yatağa tırmanıyorum, sırt üstü düşene kadar kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Kollarını boynuma doluyor ama ben bunu istemiyorum. Kollarını tutup başının üzerinde yatağa sıkıca yapııştırıyorum. Ona küçük bir öpücük verip, "Kal" diyorum.

Dudaklarımı çenesinden aşağıya, boynunun üzerinden geçiriyorum ve kabaran göğsüne ulaşana kadar aşağıya doğru iniyorum. Aldığı her sert nefeste göğüsleri yüzüme değiyor. Sütyeninin kabını kenara itiyorum ve dilimin ucunu sağ meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Keskin bir şekilde nefes alıyor, dokunuşuma bastırmak için yataktan kalkıyor.

Kıkırdayarak biraz geri çekildim ve fısıldadım, "Bunların 'bağlanmış' olmadığını sanıyordum?"

"Şu anda o kadar heyecanlıyım ki *her* yerim bağlanmış durumda. Yemin ederim, dizimin arkasını gıdıklasanız orgazm olurum."

Elimi aramızda gezdiriyorum, bacaklarının arasındaki sıcaklığı kaydırmak için duraklıyorum ama onu serbest bırakacak kadar uzun değil. Tekrar içime giriyor ama ben hareket etmeye devam ediyorum, kalçasında görünmez bir desen çiziyorum, elimi dizinin hemen üzerinde bacağının etrafında kıvırıyorum. Ve sonra tam da söylediği şeyi yapıyorum, dizinin hemen arkasını gıdıkliyorum. Ve lanet olsun ki tepki verdi. Kasılıyor ve kahkahalar dalga dalga dökülmeye başlıyor.

Ayağa kalktım ve ellerimi bir teslimiyet edasıyla uzattım. "Buradaki işimin bittiğini görebiliyorum."

Gülüyor ve beni çekiştirerek tekrar üstüne yatırıyor. "Çok ukalasın."

"Evet, ama ben *senin* ukalanım." "Öylesin."

Aklımdan geçen tek şey, onun olduğumu söylediği. *Ben onunum.*

"Tekrar söyle."

"Ne? Ukala olduğunu mu?"

"Hayır, o değil. Senin olduğumu. Çünkü sen kesinlikle benimsin."

Bakışlarında hüznün beliriyor. "Elbette benimsin Hudson. Sana olan aşkımdan şüphe ettiğim bir an bile olmadı. Güvenimi sorguladım ama aşkımı asla."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi..."

Onun tereddütü kalbimi paniğe sürüklüyor. Şimdi ne olacak? Hâlâ bana güvenmiyor mu? Bana her baktığında hala yalan ve aldatma mı görüyor? Çünkü bununla yaşayamam. Bana bakıp bir umut, bir gelecek görmeden yaşayamam.

"Şimdi üzerinde çalışıyorum. Üzerinde çalışıyoruz. Seni seviyorum Hudson. Bunun değişmeyeceğini sana daha önce de söyledim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Onu öpüyorum, çünkü şu an için bu benim için yeterince iyi. Dudaklarımız hararetli bir anda birleşiyor ve bedenlerimiz birbirini arıyor, sıcaklık ve sevgi arıyor. Şu anda etrafımızdaki ev yansa, yangının tam da bu yatakta başladığını biliriz.

Kollarımı ona doluyorum ve sütyenini çıkarıyorum, külotunu indirirken duraksamıyorum. Boxer külotumu çıkarmam ve kendimi prezervatifle örtmem için yeterince uzun süre ayrılıyoruz. Otuz saniye bile geçmeden, bacaklarının beni bir battaniye gibi sardığını hissederek kalçalarının arasına geri dönüyorum. Aramızda bir santim bile yok ama aradığım sıcak merkeze doğru kaymam hiç zaman almıyor. Her itişte ve nefes alışta güzel bir senfoni yaratıyoruz, ter ve serbest kalma hırsıyla birbirimize yapışıyoruz.

"Rae..."

"Biliyorum. Neredeyse geldim."

Biraz kaldırıyorum, klitorisine masaj yapmak için aramıza uzanıyorum, bunun onu son umudummuş gibi tutunduğum sınırın ötesine göndereceğini biliyorum. Yataktan kalkıyor, sırtı dikleşiyor, zevkle haykırmadan önce sadece bir an havada asılı kalıyor. Aletimin etrafındaki spazmını hissedebiliyorum, her sıkışma beni daha da kenara sürüklüyor. İki hamle daha yaparak onun serbest kalışını takip ediyorum, kendimi çekime teslim ediyorum.

Küçük bedenindeki ağırlığımın farkında olarak üzerine yığılıyorum.

"Tanrı şahidim olsun, hayatımın en iyi orgazmını yaşadım."

Sırtımı tokatladı. "Hudson! 'Tanrı' ve 'sikişmek' kelimelerini aynı cümlede kullanamazsın. Ya da 'orgazm'."

"Kim demiş?"

"Ben!"

Gülerek, onu da kendimle birlikte çekerek üzerinden yuvarlanıyorum. Başını göğsüme yaslıyor ve bana daha da sokuluyor. Başının üstünü öpüyorum, dudaklarımın oyalanmasına izin veriyorum çünkü istediğim son şey bu mutlu anın gitmesine izin vermek.

"Bütün eğlencemi mahvediyorsun," diyorum dudaklarımı başına değdirerek.

"Ben sevdiğimde sen de seviyorsun." "Seni seviyorum."

"Biliyorum."

Son birkaç haftadır bunu her söylediğinde göğsümde garip bir ağrı hissediyorum, sanki birisi elinde bir keskiyle o iki kelimeyi dikkatlice göğüs boşluğuma kazıyormuş gibi. Yavaş yavaş.

Ama şimdi? Şimdi iyi hissettiriyor. Umutlu hissettiriyor. Bu yeterli. "Birlikte iyiyiz, değil mi?"

Sadece az önce yaptığımız muhteşem seksten değil, genel olarak bizden bahsettiğini biliyorum. Ve o haklı. Sorunlarımız var, bu çok açık. Ama bence bunlar üzerinde çalışma isteğimiz bizi sorunlarımızdan daha güçlü kılıyor. Rae çekip gitse ve ben her şeyi berbat etsem de, kalbimdeki o küçük çatlakların büyüdüğünü kaç kez hissetsem de, her zaman birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulacağımızı biliyordum. Çünkü biz bunu hep yaptık. Teknik olarak neredeyse yirmi yıl ayrı kaldık ve yine de -bir şekilde, bir şekilde- geri dönüş yolunu bulduk. İstemedenden de olsa bu oldu. Ve bizi bu ana getirdi. İkimizin de yaptığı hatalara, yaşadığımız sorunlara rağmen, şu anda bulunduğumuz yeri hiçbir şeye değişmezdim.

"Öyleyiz."

"Sanırım yıllar önce sahilde olanlar yüzünden. Beni kurtarmıştın."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Beni kurtardın Hudson. Bana hayat verdin. Bundan daha samimi ve ruhuna işlemiş bir şey olamaz."

Bunu güzel bir şekilde ifade etmesine gülüyorum. Ama katılmıyorum.

"Öyle de olabilir. Ya da bana karşı koyamayacağın kadar muhteşem olabilirim."

"Ya da bu. Ama bundan şüpheliyim."

Ulaşabildiğim yere kadar ayaklarını sürüyerek kıcına bir şaplak attım. "Sen bir pisliksin."

"Ama ben *senin* bokunum." Seçtiği kelimeler karşısında kaşlarını kaldırıyorum ve o da gülüyor. "Orada işe yaramıyor, ha?"

"Hiç de değil."

Dolu bir kalp ve boş bir yatakla uyanıyorum. Sadece bir tanesi tatmin edici.

Elimi uzattığımda çarşafların soğuk olduğunu hissediyorum, sanki saatlerdir terk edilmiş gibi. *Hangi cehenneme gitti?*

Bacaklarımı yatağın kenarından sallayarak oturuyorum. Panik, gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Hızlı ve sert, göğsüme baskı yapıyor. *Nerede o? Fikrini mi değiştirdi? Hayatına devam etmeye hazır değil mi? Lanet olsun!*

Neredeyse gelgit dalgasının çökmesi kadar hızlı bir şekilde kapa çeneni ve aptal olmayı bırak tokadı çarpıyor yüzüme. Aptal beynimi görmezden geliyorum, çünkü bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorum. Fikrini değiştirmedim. Hayatına devam etmeye hazır. *Biz de devam etmeye* hazırız. Dün geceki sevişmemizden sonra, bunu inkar etmek mümkün değil. Bu bir veda anı değildi; yeni bir başlangıçtı.

Kendi kendime gülüyorum. Yeni bir başlangıç mı? Daha önce de vardı. Aslında neredeyse bir yıl önce. Rae ve Joey'nin karıştığı kazadan ve neredeyse ikisini de kaybettikten sonra yeniden başladık. Sıfırdan yeni bir şey inşa ettik. Belki de bu başka bir başlangıç değildir. Belki de sadece bir sonraki bölümdür. Ya da ikinci perde. Her iki şekilde de yeni, taze ve ihtiyaç duyulan şey bu.

Kendimi yataktan kaldırıp, Rae'yi aramaya çıktım. İçimden bir ses sahilde olduğunu söylüyor.

Rüzgar kumral saçlarını çılgınca güzel bir şekilde savururken okyanusa bakıyor. Oturma odasının kıyıya bakan boydan boya pencerelerine ulaştığımda şüphelerim doğrulanıyor. Suyun hemen kenarında duran küçük boyunun ana hatlarını fark etmek çok kolay. Buradan bile derin düşüncelere dalmış olduğunu söyleyebiliyorum ve konsantrasyon içinde birbirine kenetlenmiş kaşlarının arasındaki o küçük kırışıklığı hayal edebiliyorum. Onu bu kadar dalgın yapan şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Gömleğimi ve kot pantolonumu giyip ayakkabılarımı giymek için acele etmiyorum, kafasının içinde dönüp duran her neyse onu çözmesi için ona biraz daha zaman vermeyi umuyorum. Normalde işine bakmasına izin verir ve onu rahat bırakırdım ama son zamanlarda aramızda olanlardan sonra, şu anda aklının nerede olduğunu bilmek istemeden edemiyorum.

Sahile kadar ayak izlerini takip ediyorum, ona yaklaştığımda kısa bir süre duruyorum ve önümdeki manzarayı hayranlıkla izliyorum. O muhteşem, zahmetsizce öyle. Sonsuza kadar benim olacağı düşüncesiyle göğsümde bir gurur ve mutluluk patlaması yaşıyorum.

Yaklaştığımı hissetmiş olmalı çünkü ben daha geldiğimi duyurmadan konuşmaya başladı.

"Ne zaman uyanacağını merak ediyordum."

Ona doğru son birkaç adımını atıyorum ve kollarımı arkadan beline doluyorum. Kendiliğinden kucağıma eğiliyor ve memnuniyetle iç geçiriyor.

"Ne zamandır buradasın?"

Omuz silkiyor. "Bir saat kadar." Küçük bir kahkaha. "Geçmişteki korkularımın beni hayatım boyunca sudan uzak tutmasına izin vermem çok yazık. Burası çok huzurlu. Sanırım ona biraz aşığım."

"Burası her zaman en sevdiğim yerlerden biri olmuştur. Tam olarak bu sahil şeridini kastediyorum. Sessizdir ve turist sezonunda bile asla kalabalık olmaz. Şenlik ateşi yakmak, yemek pişirmek, parti vermek ya da hiçbir şey yapmadan geçirilecek bir gün için mükemmel bir yer. Ben olsam

Hep bir gün toparlanıp buraya kalıcı olarak taşınabileceğimi umdum."

"Bir yıl önce, bunu yapmamın mümkün olmadığını söyledim. Ama şimdi çok fazla mücadele edeceğimden şüpheliyim."

Başının üstünden öpüyorum, su korkusunu yenmek için gösterdiği çabaya minnettarım. "Hadi yapalım o zaman. Burada benimle, Joey'le, seninle bir gelecek planlayalım."

"Rocky'yi unuttun. Ve yeni yavru köpeğimizi."

Yüzümdeki şaşkın ifadeye bakıp bana sırtlamak için arkasını döndü. "Yeni bir yavru köpeğimiz mi var?"

"Bana eşeklik ettiğin için bir tane aldıktan sonra alacağız," diye cevap veriyor.

Kaçan kahkahama engel olamıyorum. "Seni sevdiğim için şanslısın."

Arkasını dönerek kucağıma daha da gömülüyor. "Biliyorum."

Yine sessizleşti ve vücuduna biraz endişe girdiğini hissedebiliyorum. Onu daha sıkı sarıyorum, biraz ileri geri sallıyorum, neredeyse üzerindeki yükü atmaya çalışıyorum.

Sonunda, dakikalarca süren sessizlikten sonra cesaretimi toplayıp soruyorum. "Aklında ne var?"

"Babamı görmek istiyorum." Cevabı o kadar sessiz ki neredeyse rüzgarda kaybolacak.

"Tamam. Bunu yapabiliriz."

Kollarımda dönerek başını göğsüme yaslıyor, o kadar mükemmel oturuyor ki çenemi başına yaslayabiliyorum. Daha konuşmadan başının sallandığını hissediyorum.

"Hayır, Hudson. Bunu yalnız yapmalıyım."

İç çektim. Rae'nin babasını ziyareti birkaç dakika içinde kötüye gitme potansiyeline sahip. Kız kızgın, adam incinmiş. İkisi de çok hassas bir noktada. Sonu iyi bitmezse yalnız kalmasını istemiyorum. Onunla olanları bize çevirip tekrar kaçmasından korkuyorum. Buna katlanamam.

Ama sonuçta bu benim kararım değil.

"Tamam." Derin bir nefes daha. "Tamam. Onu ne zaman görmeyi düşünüyorsun?"

Geri çekiliyor ve bana bakıyor. Tepkim karşısında biraz şaşırdığını biliyorum, ama gözlerinde parlayan takdiri de görebiliyorum. Cevabım kesinlikle onun için doğru oldu.

"Bugün."

"*Bugünkü* gibi mi?"

"Bugün başka var mı?"

"Hayır."

"O zaman evet. Onu bugün görmek istiyorum."

Kucağımdan uzaklaşıyor ve ayaklarını biraz daha kuma gömüp bacaklarını yerine kilitleyerek kendini bu konuda sağlam durmaya hazırlamasını kaçırmıyorum. Gerçi buna ihtiyacı yok. Onunla tartışmayacağım ya da onu vazgeçirmeye çalışmayacağım. Eğer ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu düşünüyorsa, ihtiyacı olan şey budur. Ona engel olmayacağım.

"Söylemem gereken her şeyi, bunu yapacak cesaretim varken söylemem gerekiyor. Bugün buna sahip olduğum zaman. Yani şimdi olmalı."

Ona sertçe başımı salladım. "Ben gidip arabayı hazırlayayım."

chapter fourteen

Rae

İşkence görüyorum. Lanet bir kapı tarafından.

Duş almamız, giyinmemiz, toplanmamız ve eve dönmek üzere arabayı yüklememiz sadece otuz dakika sürdü. Yolculuğumuz sağır edici bir sessizlikle doluydu. Ama bu soğuk bir sessizlik değildi. Gerekli olduğu kadar rahatlatıcıydı da.

Hudson'ın babamı görmeye gitme kararım konusunda endişelendiğini biliyorum ama niyetim saflıktan başka bir şey değil. Öfkeden ya da incinmişlikten gitmiyorum. Cevaplar için, çözümler için, gerçekler için gidiyorum. İlişkimizde yarattığımız uçurumu kapatmak için ilerlememiz gerekiyor. Sonunda inşa etmeye başlamak için aletleri çıkarmaya hazırım. Belki bir gün üzerinden bile geçerim.

İşte buradayım, babamın kapısının eşiğinde duruyorum, inşa etmeye çalışıyorum. Ama kendimi başlamaya ikna edemiyorum. Kapıyı çalamıyorum, ellerim izin vermiyor. Yumruğumu kıvıramıyorum, kolumu kaldıramıyorum ya da parmak eklemlerime vuramıyorum. Hiçbiri mümkün değil. Sıkıştım kaldım.

Ve kapı benimle alay ediyor.

Ne yaptığının farkına varmadan ve tamamen hayal kırıklığıyla bacağımı geri çekip kapıyı takırdatacak kadar sert bir şekilde tekmeliyorum. Acı ayağımdan yukarı çıkarken haykırıyorum. *Siktir g'it, kapı!*

"Siktir!"

Son on dakikadır benimle alay eden cansız nesne birkaç saniye içinde açılıyor.

Babam diğer tarafta duruyor.

İçimden geçen öfke dalgasına engel olamıyorum. Bağırmak, suçlamak ve sahip olduğum her bir parmağı ona doğrultmak istiyorum. Ama yapmıyorum.

Bunun yerine boğazımı temizledim ve neredeyse bir yıldır ilk kez babamla konuştum. "Merhaba."

Merhaba? Evet, hepsi bu kadar.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Merhaba."

Sonra orada dururuz. Bakıyoruz. Garip, rahatsız edici, acı verici ve rahatlatıcı. Tüm bu farklı duygular aynı anda yaşanıyor. Gözyaşı dökecek kadar bunaltıcı. Ama ağlamayı reddediyorum.

Yüzünü kaplayan kısa sakalını kaşıdıktan sonra tereddütle kapıyı biraz daha açıyor. "İçeri gelmek ister misin?"

Tüm bu duruma gülmek istiyorum. Geçen yıl kapıyı bir kez çalıp doğrudan evine girebilirdim. Kapısının önünde durup her hareketini endişeyle izlemek zorunda kalmazdım. Ancak işler değişti. Büyük ölçüde. Bu da o değişimin bir başka yan etkisi.

"Elbette."

Girişte duraksamadan yanından geçip doğruca oturma odasına gidiyorum. Yeni mobilyalar aldığını görünce duraksadım. Başka bir değişiklik.

"İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor temkinli bir şekilde. "Hayır, böyle iyiyim. Ben sadece... Bu işi bitirebilir miyiz?"

Sözlerim üzerine omuzları çöktü. Yüzümü buruşturdum, çünkü söylediklerim çok şirretçe gelmişti ve öyle demek istememiştim.

"Özür dilerim," diye başladım. "Kulağa olması gerektiği gibi gelmedi. Şu anda söyleyecek sözlerim ve bunu yapacak cesaretim var ve sadece bunu dile getirmem gerekiyor. Hepsi bu."

Başını sallıyor. "Anlıyorum. Benim de söyleyeceklerim var. Oturmak ister misin?"

"Güzel kanepeler," diye yorum yapıyorum, üzerine oturarak. Rahat bir koltuk. Aslında, muhtemelen bu odadaki tek rahat şey bu. Geri kalan her şey boğucu, sert ve sinir bozucu.

Ellerimi kumaşın üzerinde ileri geri gezdiriyor, her darbede koyu çikolata kahverengisinden açık moka rengine dönüşmesini izliyorum. Bir bakıma hayatla paralellik gösteriyor. Basit bir hareketin her şeyi nasıl etkileyebileceği, herkes için nasıl değiştirebileceği gibi. Keşke elimi üzerinde sallayabilsem ve bir yıl öncesine, her şeyin daha basit olduğu, bu kadar acı çekmediğim günlere dönebilsem.

"Rae?" Babamın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Ona doğru döndüm. "Konuşmak mı istedin?"

Ellerimi kucağımda birleştirip boğazımı temizliyorum. "İstiyorum."

Kıpırdanıyorum, kendime olan güvenim her geçen dakika azalıyor. Her şeyi planlamıştım: ön kapıya hücum edecek, konuşmak isteyecek, söyleyeceklerimi söyleyecek ve oradan ayrılacaktım. Hepsi bu kadardı. Süslü, dramatik bir şey yoktu. Şimdi burada oturmak tam tersini hissettiriyor. Karmaşık ve heyecanlı hissettiriyor.

"Yani..."

Sesinden irkilerek biraz sıçradım. Öyle olmadığını bildiğim halde yüksek gibi geliyor.

"Şunu söyleyerek başlamak istiyorum: Seni seviyorum."

Başımı kaldırıp baktığımda, gözlerinin dolup taşmak üzere olan yaşlarla dolduğunu görüyorum.

"İ..."

Elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Bekle. Lütfen. Şunu çıkarmama izin ver."

Başını sallıyor. Bir nefes üflüyorum.

"Geçen yıl olan biten her şeyi düşünmek için çok zamanım oldu. Bazen bunları düşündüğümde

Kızgınlım. Bazen kızmıyorum ve 'kabusumu' neden sadece bir rüya olarak sakladığınızı anlıyorum. Annemin beni boğulurken izlediği o günlerde olanları kabullenmeye başladım. Hasta olduğunu biliyorum, Haley söyledi."

Bu itirafa tepki vermedi. Hudson'ın ona kız kardeşimle son dokuz aydır konuşmadığımızı söylediğini varsayıyorum.

"Kendi canına kıydığı için onu hiçbir zaman gerçekten suçlamadım ama buna neyin yol açtığını hep merak ettim. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Kendimi sorumlu hissettiğim kısa bir an oldu, sahilde yaşananların onu uçuruma sürüklediğini düşündüm ama artık böyle düşünmüyorum. Her şeyin bu kısmı için, bunca yıl bunun bir rüya olduğuna inandığım için biraz minnettarım. Çünkü ben de büyürken böyle hissederdim. Onun gitmesinin benim hatam olduğuna inanırdım. Artık aradaki farkı bilecek kadar büyüdüm. Bu tür bir acıdan kurtulduğumu hissediyorum."

Bir an duraksıyorum, ellerimin tersiyle gözlerimi sıvazlayarak gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışıyorum. Babamın artık açıkça ağladığını görebiliyorum. Bu canımı yakıyor. Ama olanlar da öyle.

"Yani sanırım teşekkür ediyorum," diye devam ediyorum. "Beni bağışladığın, bana yardım etmeye çalıştığın için teşekkürler. Buna tam olarak katılmıyorum ama anlıyorum. Anlıyorum. Kendimi hatalı hissetmemi istemedin. Teşekkür ederim."

Başını sallayarak beni onaylıyor ama henüz konuşmuyor.

"Şimdi öfkeye gelemim. Kızgınlım. Çok sinirliyim baba. Sanki onca yıl boyunca gördüğüm tüm korkunç rüyalar içimde yüzüyor. Bundan nefret ediyorum ve burada olduğun için bu öfkeyi sana yöneltmek istememek çok zor. Ama tekrar ediyorum, o gün senin hatan değildi, sadece onu nasıl ele aldığındı. Keşke bunu açıklamanın daha iyi bir yolunu bulabilseydim. Kulağa karmakarışık geldiğinin farkındayım ve bunun nedeni de hâlâ her şeyin karmakarışık olması." Parmağımı şakağıma götürüyorum. "Hâlâ her şeyin üstesinden gelmeye çalışıyorum."

Elimi indirerek kanepeyi okşamaya devam ediyorum, bunun konuşmamızla nasıl bağlantılı olduğuna bir kez daha şaşıyorum. Değişiklikleri, kanepenin benim dokunuşumla nasıl değiştiğini kontrol eden benim. Bu seçim yıllar önce elimden alınmıştı. Sorunlarımla kendi başıma başa çıkamadım. Annemin intiharını ya da boğulmamı nasıl ele alacağımı seçemedim. Gençtim, bu yüzden kararlar benim için verildi. Onun tarafından daha çok sevildiğimi hissetseydim, beni neden bu kadar uzaklaştırdığını anlayabilseydim şimdi ne kadar farklı olurduym diye düşünmeden edemiyorum. Ne kadar kızgın ve ihmal edilmiş hissettiğimi değiştirme şansım asla olmayacak ve bu duyguları bunca yıl taşımış olmam üzüntü verici. O bunu hak etmemişti. Şimdi bildiklerimi o zamanlar bilseydim, şu anda böyle hissedeceğimi sanmıyorum.

Konuşması için yeterince uzun süre sessiz kaldım.

"Sana annenin seni sevmediğini hissettirdiysem, onun hastalığını daha iyi açıklayamadıysam özür dilerim. Anlatmalıydım. Erin'in sorunlarını benden öğrenmeliydin, Haley'den değil. Bu haksızlıktı."

Sözleri üzerine başımı ona doğru çevirdim. *Haksızlık mı? Asıl adaletsiz olan yalan söylenmesi!*

"Neden bana yalan söyledin? Onca yıl boyunca, neden yalan söyledin? Neden beni gerçeğe alıştırmadın? Neden bir cephe tuttun? Özellikle de o rüyaların beni ne kadar rahatsız ettiğini bildiğin halde?"

"Seni korumaya çalışıyordum, Rae."

Kanepeden fırlıyorum, hayal kırıklığı içinde kanepenin üzerinde volta atıyorum.

"Beni korumak mı? Korunmaya ihtiyacım yok. Dürüstlüğü ihtiyacım var." "Bir babanın küçük çocuğunu koruma ihtiyacını anlamıyorsun. kızım."

"Hudson da aynı şeyi söylemişti."

"O haklı. Bu... bu tarif edilemez. Onu balonlu naylonlara sarmak ve beyaz bir odadan çıkmasına asla izin vermemek istiyorsunuz. Onun akıllı, istikrarlı bir kadın olarak büyümesini izlemeyi çok istiyorsunuz, ama aynı zamanda sürekli

ve altı yaşındayken bebek oynamak ya da tırnaklarını boyamak için yalvaran bu kırılgan küçük kıızı görün."

Eski favori eğlenceme yaptığı göndermeye gülümsüyorum. Eskiden babamın tırnaklarını boyamayı çok severdim. Onu da kendim gibi güzelleştirmek isterdim ve o zamanlar bana mantıklı gelen tek yol buydu. Babama tapardım. O benim rol modelim, kurtarıcım, şampiyonumdu.

Kendime karşı dürüst olursam, ne demek istediğini anlayabiliyorum. Joey benim kızım olmayabilir ama ben de öyle hissediyorum. Bana baktığında özendiği birini, her konuda başvurabileceği birini, onun için günü kurtaracak birini görmesini istiyorum. Yani, bir dereceye kadar anlıyorum.

Ne olursa olsun, bu kadar uzun süre yalan söylemeyi mazur göstermez. Hiçbir şey mazur gösteremez. Ne bana ne de Haley'e karşı adil değildi. Doğru değildi.

Ama affedilemez de değil.

"Bunu nasıl düzeltebilirim, Rae? Daha önce olduğumuz yere nasıl geri dönebiliriz?"

"Hayatım boyunca bana yalan söylemeden önce mi?" Zehirli sözlerim karşısında irkildi. "Yapamayız baba. Bu mümkün değil."

Geldiğimden beri ikinci kez omuzlarının çöküşünü izlediğimden üzerindeki hüznün açıkça belli oluyor.

"Daha önce olduğumuz yere geri dönemeyiz. Ancak ilerlemeye başlayabilir, yeniden inşa edebiliriz. Yıkılan her köprünün yerine birebir aynısı yapılmıyor ve bu sorun değil. Çoğu zaman enkazdan daha güçlü bir şey çıkar."

O gülümsüyor. Ben de gülümserim. Ve bir şeyler tıklıyor. Tam o anda hissediyorum; iyileşmeye başlıyoruz.

"Nasıl gitti?"

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve Hudson'ın ön kapıyı kapatan çerçevesinin etrafından dolaşarak oturma odasına doğru ilerliyorum. Kendimi kanepeye atıyorum, son birkaç gündür hissettiğim tüm iniş çıkışlardan tamamen bitkin düşmüş durumdayım. Hudson'la randevum için uyandığımdan beri duygusal bir iniş çıkış yaşadım. Çok yorulmuştum.

"İyiymiş." "İyi miydi?"

Sadece iyi miydi?"

"Evet. İyiymiş."

Saçlarını çektiştiriyor, sinirleri o kadar belirgin ki kollarından sarktığını görebiliyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum."

Alçak sesle gülüyorum. "Başlangıç olarak, rahatlayabilirsin." Acımasız bir sırıtişla ellerini indiriyor. "Bence iyi olacağız. Bu bir gecede olmayacak. Her iki tarafın da çok zaman harcaması, konuşması ve çaba göstermesi gerekecek ama bence üstesinden gelebiliriz."

Bastırılmış nefesini dışarı atıyor ve yanıma oturuyor. "Bunu senden duymanın ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin."

"Ve bunu söylemenin ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin."

"Yani benimle gizlice takıldığı için ona hala kızgın değilmisin?"

Bu sefer yüksek sesle gülüyorum. "Ah, benim zavallı kafası karışık adamım. Bunun için ona hiç kızmadım. Sadece sana."

"Sadece ben mi?"

Umursamazca bir omuz kaldırıyorum. "Evet. Yani, o çoktan çuvallanmış ve güvenimi kaybetmişti. Sen kaybetmedin. Aslında hepsine sahiptin. Sonra o boku pencereden dışarı attın."

"Ama beni affettiniz, değil mi?"

Gözlerimi ona dikerek, "Bilmiyorum..." dedim.

Surat asar gibi yapıyor. "Ama ben sevimliyim."

"Yeterince iyi değil."

"Ayrıca sana bir şey aldım."

Benim gözlerışık yukarı at
a hediye. "Sürpriz mi?"

ve düşündüm .

"Evet, ama onlardan nefret ettiğini biliyorum. O yüzden belki de geri alırım."

Ayaklarım merdivenlerden aşağı vuruyor ve gürültüye doğru dönüyorum. "Beni geri götüremezsiniz! "Beni geri götüremezsin!"

Kız Mağazası. Büyükannem öyle söyledi!"

Joey'nin sesine anında gülümsedim. O evde. *Ben de* evdeyim.

Sonra söylediği şey kafama dank etti.

"Bekle. Bunu ona sen mi söyledin?" Hudson'ı sessizce suçluyorum.

Omuz silkiyor. "Ne oldu? Beni deli ediyordu. En az beş dakika sessiz durmazsa onu Kız Mağazası'na geri götüreceğimi söyledim."

"O nasıl geçti?"

"Olmadı. Ağlamaya başladı. Yüksek sesle, dramatik bir şekilde." Hatırladıkça ürperiyor. "Korkunçtu."

"Bu olaydan dolayı çok yaralı görünüyorsun."

"Target'ta olduğunu söylemiş miydin? Herkesin içinde. İnsanların önünde. Kasada."

Gülüyorum ve sanki son zamanlarda beni aşağı çeken her şey bir süreliğine ortadan kalkıyor. İyi hissettiriyor, doğal.

Joey koşarak odaya giriyor ve kanepeye atlayıp bana sıkıca sarılıyor. Ben de aynı şiddetle kollarımı ona doluyorum. Hudson kollarını ikimize de dolayarak bizi güçlü kucağına çekiyor.

Uzun zamandır ilk kez kendimi özgür ve mutlu hissediyorum. Evimdeymişim gibi hissediyorum.

chapter fifteen

Sekiz Ay Sonra

Hudson

"Pes edip evet diyeceğini biliyordum."

Sağımdaki sese doğru dönüyorum. "Nasıl yapamaz?
Ben benim."

"Vay canına. Bir aylığına yine gidiyorum ve sen bu pislik gibi konuşmaya başlıyorsun," diyor diğer tarafımdan ikinci bir ses.

"Siz ikinizden sağdıçlarım olmanızı istemenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü tekrar söyler misiniz?"

"Sağdıç pozisyonu zaten doluydu ve kimse Tucker'ı sevmediği için kendini kötü hissettin ve onu mu davet ettin?" Gaige öyle diyor.

"Sanırım adının Gaige olduğunu yine unuttun," diye karşılık veriyor Tucker.

"İkiniz de imkânsızsınız."

"Bizi seviyorsun."

"Bu bir yalan."

Hepimiz gülüyoruz, aramızdaki çılgın bağıın tadını çıkarıyoruz. Kısa hayatlarımızda yaşadığımız onca şeye rağmen diğer tarafa geçtiğimizi hissediyorum. İyi durumdayız, hepimiz istikrarlı ilişkiler içindeyiz ve nihayet hepimiz doğru kariyer yolundayız. Zor bir yolculuk oldu ama buna değdi.

Ağır bir el omzuma düşüyor ve sahibine doğru bakıyorum. "Seninle gurur duyuyorum, dostum."

"Öyle mi? Ben daha gururluyum." "Ve sen bir ahmaksın."

Gaige, Tucker'ın sözlerine omuz silkiyor. "Bu doğru."

"Ama gerçekten," diyor Tucker, "hayatında uzun bir yol kat ettin. Cılız bir morondan yarı yakışıklı, bilgili bir iş adamına dönüşmeni izledim. Her nedense sana tapan harika bir çocuğun ve Maura'm hariç herkesi gölgede bırakan bir kızın var. Harika gidiyorsun."

Hakaret ve iltifatları nasıl bu kadar karmaşık bir şekilde bir araya getirdiğini görünce kaşlarımı kaldırdım. "Ah, teşekkürler?"

Tekrar omzuma vurdu. "Evet, sorun değil dostum."

Gaige diğer tarafımdan kıs kıs gülüyor ve bunun için karnına yumruk atma isteği duyuyorum. Bunun yerine sözlü bir kırbaçla yetiniyorum. "Hâlâ gururlu musun, göt herif?"

Sırıttıyor. "Kesinlikle."

"Vakit geldi," diyor

Tucker. "Hazır mısın?"

Gaige soruyor.

Cesaret verici bir nefes üfleyerek geleceğime, yeni hayatıma dönüyorum. "Ben hazırım."

Eve geri dönerken oturma odasında Maura tarafından durduruluyoruz, elinde mini Polaroid fotoğraf makinelerimizden biriyle hazır bekliyor.

"Kimıldama. Bunun fotoğrafını çekmek istiyorum. Üçünüz birlikte çok yakışıklı görünüyorsunuz."

"Ama en şirin olan benim, değil mi?" Tucker deniyor.

"İyisin. Şimdi bir araya gelin. Işık hemen arkanızda."

Kollarımızı birbirimize doluyoruz ve tam fotoğrafı çekeceği sırada Tuck uzanıp Gaige'in karnına bir tokat atıyor ve ben de anında kahkahayı basıyorum. Baskının kalıcı olduğunu zaten biliyorum.

"Tamam, gitmekte özgürsünüz. Bekle! Sağdıç nerede?"

"Buradayım!" Joey arka yatak odasından koşarak çıktı. smokin tişört ve jean şort giyiyor. Çok sevimli görünüyor. "Hazır, Freddy!"

"Vay canına, Joe. Neredeyse Tuck Amca kadar gülünç görünüyorsun."

Gaige'e gülümsüyor. "Teşekkürler, G Amca."

Gaige, bilmeden Tucker'a hakaret edilmesine ortak olduğu için ona beşlik çakmak üzere elini uzatıyor. Gülümsüyorum, onunla kim dalga geçerse geçsin kıyafetiyle gurur duymasına bayılıyorum.

Joey kaşlarını çatarak eline bakar. "Burası yumruk yumruğa bir aile. Seni buraya kim aldı?"

Bu kez herkes kahkaha krizine giriyor, bunun bir nedeni Joey'nin söyledikleri, diğer nedeni ise Gaige'in yüzünü kaplayan inançsızlık.

Hâlâ şaşkın bir halde, "Benim olmadığına emin misin?" diye soruyor.

Joey sadece omuz silkiyor ve ön kapıya doğru ilerliyor. "Aşağıdaki son kişi dünyanın en büyük kaybedenidir!"

"Bu unvanın zaten Gaige'e ait olması çok kötü," diyor Tucker sessizce, kendi kendine kıs kıs gülererek.

Joey'i ön kapıdan çıkarken takip ettiğimde tek duyduğum yüksek sesli bir gümbürtü, iki mankafa sağdıçım da peşimden geliyor.

Sahile ve derme çatma sunağa ulaşıyoruz, küçük kalabalığın arasından geçiyoruz ve yerlerimizi alıyoruz - ben, Joey, Tucker, Gaige ve iyi bir arkadaş haline gelen Dallas. Orada dururken ne kadar uyumsuz göründüğümüze herkes gülüyor. Hepimiz aynı şeyi giysek de - smokin gömlek ve bir çift şort - kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyoruz. Bir tamirci, sekiz yaşında bir kız, bir müzisyen, manken kılıklı biri ve eski bir line-backer.

Hem Rae'nin hem de Maura'nın arkadaşı olan ve yeni tanıştığım Jane'in koridorda volta atmaya başladığını

görüyorum. Sırada Haley var,

Rae'nin kız kardeşi. Gözleri bize doğru kayıyor ve kimi aradığını biliyorum; gülümsemekten kendimi alamıyorum. Kimsenin yürümediğı bir duraklama oluyor, Perry küçük bir aksilikten sonra iki hafta daha tedavide kalacağı için gelin partisinde boş bir yer var.

Maura bize doğru gelmeye başladığında, Tucker Joey'e doğru eğildi. "Benim için kızıma eşlik etmene izin verdiğime hâlâ inanamıyorum, Bug."

Joey bacağını yumruklayarak karşılık veriyor ve ben bir kahkahayı bastırıyorum.

Sonunda, müzik yükselmeye başladığında kalabalık sandalyelerinden kalkıyor. Rae'nin tüm müzikleri seçmesine izin verdim, bu yüzden daha normal bir şarkı olduğunda oldukça şaşırdım. Epik ve farklı bir şey bekliyordum. Ama bu sadece kızımın beni her an şaşırtabileceğini gösteriyor.

İlk tepkim çoğu insanın beklediğı gibi olmadı. Güldüm. Sertçe.

Çünkü benim kızım, Rae'm, müstakbel eşim, düğün gününde lanet olası bir Transit tişörtü giyiyor. Bu anda ona biraz daha fazla aşık oluyorum. Bana gizli bir gülümseme veriyor ve kolunu babasınıninkine doluyor. Hayatımızın böyle gizli gülümsemeler ve kahkahalarla dolu olacağına dair bir his var içimde. Ve sabırsızlanıyorum.

Sonunda bize ulaştıklarında Ted eğilip kızının kulağına bir şeyler fısıldıyor. Başını sallıyor, gözüme takılıyor, gözlerinde muzip bir kıvılcım gizli.

Yanağından öpüyor ve elimi sıkıyor. "O tamamen senin, evlat."

"Teşekkür ederim Ted. Her şey için."

Omzuma vurarak beni hızlıca kucakladı ve sonra yerine oturdu. Rae benim önümde yerini aldı. Şu anda hissettiğim sevinç başka hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Hayatım boyunca bir daha fatura ödemek zorunda kalmayacak mıyım? Zamanı gelmişti. Önümüzdeki elli yıl boyunca yılda bir milyon dolar mı kazandım? Harika. Bana dünyadaki tüm parayı verin, tüm endişelerimi ortadan kaldırın, bana bin yıl yaşayacağımı söyleyin.

Hiçbiri bu anla kıyaslanamaz. Kızım bu dünyaya geldiğinden beri önemli olan tek şey bu.

Rae benim karım oluyor. Kendimi tam, eksiksiz ve mutlu hissediyorum. Nikah memurumuz Gary, herkese oturmalarını söyledi.

"Size yalan söylemeyeceğim, bu işte berbatım. Bu ikisi neden benden nikâhı kıymamı istedi, hiçbir fikrim yok. Güzel konuşamam ve çiçekli şiirler bana göre değil." Kalabalık gülüyor. "Ama bir deneyeceğim."

Devam etmeden önce ikimizin de gözlerinin içine bakarak duraklıyor.

"Aşk güzel olabilir." Gözleri toplanan grubu tarıyor, kaçan kişinin, Tucker'ın annesinin üzerinde kısa bir süre duraklıyor. "Aşk acı verici olabilir. Gözyaşı ya da kahkaha dolu olabilir. Hangisine sahip olacağınızı herkes tahmin edebilir. Sevginin olduğu tek şey -gerçek, mutlak sevgi- sürekli olarak sarsılmaz olmasıdır. Gözyaşları ne olursa olsun, acı dolu günler ne olursa olsun, her zaman oradadır ve her zaman kazanacaktır."

Rae'nin gözlerinin yaşlarla dolmasını izliyorum. Bunların üzüntü değil, gurur gözyaşları olduğunu çok iyi biliyorum. Birbirimizi kaybedeceğimizi düşündüğümüz tüm o günleri, şu anda sahip olduklarımız için savaştığımız tüm o günleri düşünüyor. Ve kazandığımızı hatırlıyor. Çünkü Gary haklı, koşulsuz sevgi her zaman kazanır.

"Ve siz ikinizden gördüğüm kadarıyla, sahip olduğunuz şey bu. Bu yüzden, bendenizin daha fazla saçmalamasına gerek kalmadan, bu gösteriyi yola koyalım."

Yeminlerimiz basit, içten ve sadece bize ait. Her ikimiz de onları dikkatlice yazmak için zaman ayırdık ve bu sözlerimizden anlaşılıyor.

"Bu boku yapmaya hazır mısınız?" diye soruyor.

Gülerek, "Öyleyim. Sanırım evlilik hayatımıza Joey'e borçlu olarak başladık ama evet. Hazır olmanın ötesindeyim. Seni seviyorum."

Sırıttıyor. "Biliyorum."

Kalabalığın içinden gelen kahkaha sesleri eşliğinde yüzüklerimizi takıyoruz.

"Sanırım buradaki işim bitti. Sizlere Bay ve Bayan Tamell'i takdim etmekten gurur duyuyorum! Şimdi gelininizi öpebilirsiniz."

Ona yaklaşıyorum, ellerimi tıpkı onun sevdiğini bildiğim gibi yüzüne doluyorum ve başımı eğiyorum. Dudaklarımız birbirine değdiğinde, ateşin oksijenle ilk kez buluşması gibi patlayıcı bir his oluyor.

Ve beklediğime değdi.

"Gary, dostum, hakemlik için teşekkürler. Minnettarız."

Gary elimi sıktı ve sırtımı sıvazladı. "Hiç sorun değil, evlat. Bana sorman bile beni onurlandırdı. I..." Gözüne bir şey takılınca omzumun üzerinden bakıyor. "Biriyle konuşmam gerek. Tekrar teşekkürler Hudson. İhtiyacın olacağını sanmıyorum ama sana her konuda iyi şanslar. Kendine güzel bir aile kurmuşsun."

Elimi bir kez daha sıkıyor ve baktığı yöne doğru ilerliyor. Tucker'ın annesi Joanne'e doğru yürürken onu izliyorum. Ona yaklaştığında yüzü aydınlanıyor ve orada neler olduğunu merak ediyorum.

"Herkes beni dinleyebilir mi lütfen?"

Karımı bulmak için kalabalığı tarıyorum ve onu Dallas ve Maura ile birlikte gülerken buluyorum. O her gülümsediğinde ben de gülümsüyorum. Bakışlarımı hissedince bana doğru bakıyor ve arkadaşlarından ayrılıp bana doğru geliyor. Yürürken sanki havada süzülüyor gibi. Narin, hassas ve neredeyse meleksi. Kendini taşıma şekli her zaman onun en sevdiğim yanlarından biri olmuştur. Bugün biraz daha uzun yürüdüğüne yemin edebilirim ve bu düşünce karşısında göğsümü kabartmaktan kendimi alamıyorum.

Yanıma ulaştığında bir kolunu belime doluyor ve parmak uçlarında durarak yanağımdan öpüyor. Konuşmuyoruz çünkü konuşmak zorunda değiliz. İkimiz de artık resmi olarak piyasadan çekildiğimizi ve birbirimize bağlandığımızı bilmenin garip gururunu hissediyoruz.

"İlk dansın vakti geldi. Kim hazır?" Herkes alkışlar. "Güzel. Hudson, Rae, kışınızı kaldırıp dans pistine, daha doğrusu dans kumuna gelin! Bu garipti." Son cümleyi sessizce söylüyor ama mikrofon yine de duyuyor ve hepimiz gülüyoruz.

Rae'ye baktım ve o da omuz silkti. Geleneksel düğün rutinini yapmak istemedik. Resimler, tören, ilk dans, pasta, buket, yada yada... tüm bu saçmalıklar. Sade ve rahat bir düğün istedik. Ama sanırım Tucker'ın farklı fikirleri vardı.

"Yapmak zorunda değiliz,"
diyorum ona. "Biliyorum, ama
biraz istiyorum." "Ama dans
etmeyi beceremiyorum."

"Öyle mi?! Kahretsin, iyi ki seninle dans yeteneklerin için evlenmemişim."

Güldüm ve onu "dans kumu" olarak belirlenmiş alana çektim.

"Doğru. Bu biraz geleneksel değil ama sorun değil çünkü Rae ve Hudson da öyle." Tucker, özel etkinliğimiz için sahnede destek olarak kullandığı grubu getirdi. Onları bir araya topluyor ve Rae ile ben garip bir şekilde başlamalarını beklerken onlarla alçak sesle konuşuyor. Hepsi başlarını sallayıp yerlerine dönüyorlar.

AC/DC'nin *Highway to Hell* şarkısının tanıdık giriş riff'i hoparlörlerden yükseliyor ve grup kahkahaları arasında çalmaya çaballıyor, sözlerin ilk iki satırını bile tamamlayamadan sönüyor.

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve onun maskaralıklarına gözlerimden yaşlar akana kadar gülmek. Çünkü gerçekten mi? Düğün günümde başka kim böyle bir şey yapar ki? Tuck'tan başka kimse.

Grup Tuck'a beşlik çakıyor ve sahneyi terk ediyor. Tucker elinde akustik gitarıyla bir taburede yerini alır.

"Pekâlâ, pekâlâ," diyor mikrofona. "Şimdi bu seferki gerçek. Ve bu da biraz alışılmışın dışında. Bu güzelliği bir süre önce duydum ve hemen ikinizi düşündüm. Adı *Here's to the Heartache*. Kulağa trajik geliyor, değil mi? Ama öyle değil. Umut dolu. Ve siz ikiniz bana bunu veriyorsunuz. Birçok insana verdiğiniz şey bu. Siz ikiniz, dostum, çok kötü şeyler yaşadınız. Ama sebat ettiniz. Şu halinize bakın. Evlisiniz! Harika bir kızınız ve önünüzde harika bir gelecek var. Evet, kalp acısına ve katlandığınız her şeye içelim. Seni buraya getirdi ve ben bundan daha iyi bir yer düşünemiyorum."

Bununla birlikte Tucker şarkıyı mırıldanmaya başlıyor. Bunun sevdiğim bir şey olacağını hemen anladım. Rae'yi kollarımla sarıyorum ve dansımıza başlıyoruz, ileri geri sallanıyoruz, müziğin sadece hareketlerimizi değil, kalplerimizi de yönlendirmesine izin veriyoruz.

"O haklı. Kulağa trajik geliyor," diye fısıldıyor Rae.

"Evet, öyle. Ama o umudu duyuyorum."

"Ben de."

Sallanıyoruz, sözlere ve melodiye göre birlikte hareket ediyoruz. Evlendik. Bitti. Yolumuza çıkan tüm sıkıntılı zamanları ve zorlukları atlattık, diğer taraftan zaferle çıktık. Biz kazandık. Ve kazanmaya devam edeceğiz.

"Seni seviyorum karıcığım."

"Seni seviyorum kocacığım."

"Burası Yeni Yıl anımızı yeniden yaratmam ve sana 'yarına' diye fısıldamam gereken yer mi?"

Başını kaldırıp gülümseyerek bana bakıyor. "Hayır, burada yeni bir şey buluyorsun."

"Evet, sanırım haklısın." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, bir anlığına orada kalıyorum. Geri çekiliyorum, yanak yanağa oluncaya, dudaklarım kulağını sıyrıncaya kadar eğiliyorum ve fısıldıyorum, "Sonsuza dek."

Dört Yıl Sonra

"HUDSONNNNNNN!"

Uzatılmış bir isim çılgılığı mı? İyiye işaret değil.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, her seferinde zihinsel olarak kendimi pompalıyorum, muhtemelen hak ettiğim dil cezasına hazırlanıyorum.

"Rae?" Merdivenlerin tepesindeki koridora ulaştığımda sesleniyorum.

"Banyo. Hemen."

Yutkundum çünkü kulağa hiç hoş gelmiyordu. Yavaşça yatak odasına giriyorum, bitişikteki banyoya doğru ilerlerken acele etmiyorum. Kapının önünde kısa bir süre duraklıyorum. *Her neyse, sadece gülümse ve özür dile. Her zaman aşık olduğu o sırtıtsı yap. Bunu yapabilirsin.*

Kapıyı itip açıyorum ve sonumla yüzleşiyorum.

"Açıkla," diyor hemen, gözlerini odanın diğer tarafında önünde durduğu lavaboya dikerek.

Ona doğru bakıyorum ve tezgahın üzerinde duran beyaz bir çubuk görüyorum, bu mesafeden ne olduğundan emin değilim.

"Umm..."

"Bana 'umm' deme. Bu boku açıkla." Oflayıp pufluyor ve nesneyi alıp bana doğru uzatıyor.

Odaya daha da sokularak, onu bu kadar üzen şeyin ne olduğuna dair bir fikir edinmeye başlıyorum çünkü elinde tuttuğu şey beni on iki yıl öncesine, on altı yaşında olduğum ve korkudan aklımı kaçırdığım zamanlara götürüyor. Artık o duyguların hiçbirine sahip değilim.

Sonunda dokunma mesafesine geldim ve yüzüme doğru ittiği sopayı tuttum. Sopaya baktığımda iki pembe çizgi görüyorum. Ve hayatım gözlerimin önünde değişiyor.

Tekrar ona baktığımda yüzünde kocaman bir gülümseme görüyorum. Bir yılı aşkın süredir bebek sahibi olmaya çalışıyorduk ve bu zorlu bir mücadeleleydi. Ama şimdi, tırmandık.

"Sonunda başardık," diye fısıldıyor.

Sopayı bir kenara fırlatıp ona doğru koştum ve onu kollarımın arasına aldım. "Başardık. Başardık amına koyayım."

"Kelimenin tam anlamıyla," diye dalga geçiyor.

"Vay anasını. Yeniden baba olacağım."

"Ve ben de anne olacağım. Yine."

Gözyaşlarımın yüzümden aşağı doğru hızla akmaya başladığını hissedebiliyorum. Kalbim kendi oyununu oynuyor, daha önce hiç olmadığı kadar sert ve hızlı atmaya çalışıyor.

Başını, yanağını, dudaklarını öpüyorum. "Yine harika ebeveynler olacağız."

Kendi gözyaşları arasında kıkırdıyor. "Ben öyleyim. Senden o kadar emin değilim."

"Hey, Joe harika bir çocuk."

"Çünkü onu genç yaşta yakalayabildim."

Gülerek başımı onunkine yaslıyorum. Gülümsememi ya da ağlamamı durduramıyorum. Kendimden geçtim. Umduğum her şey gerçek oldu. Hayatım, ne kadar fırtınalı ve çalkantılı olursa olsun, tam da her zaman istediğim gibi

hayal ettim. Keyif aldığım bir kariyerim, bir çocuğum ve şimdi iki çocuğum var.

-Üzerine titreyecek bir eşim ve her akşam eve gelmeyi en sevdiğim şey haline getiren bir eşim var. Hiçbir şey şu anda olduğundan daha iyi olamazdı.

Onu kısaca öpmeden önce "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Kendimi geri çekiyorum ve hayatımı birden fazla kez değiştiren kızın gözlerine bakıyorum, bakışlarından eşit miktarda sevgi süzülüyor.

"Biliyorum."

SON

acknowledgements

Kocam, Henry, seni seviyorum. Her gün sana hayranlık duyuyorum. Ülken için yaptığın fedakarlıklar beni hayrete düşürüyor. Peki ya bu mesafe? Bunun hiçbir anlamı yok. Birkaç yıl içinde radarımıza takılacak. Ayrılıkları kolaylıkla atlatacağız. Yapacağımızı biliyorum. Teşekkür ederim. Ortağım olduğun, beni sürekli cesaretlendirdiğin, bizim ve geleceğimiz için yaptığın her şey için. Seni seviyorum. Daima ve sonsuza dek. (Not: Sen tanıdığım en seksi Denizcisin. Tanıştık dediğime dikkat edin. :-p)

Anne, sen benim en iyi arkadaşımsın. Ama insanlara söyleme. Seni seviyorum.

B, seni özledim. Gerçekten.

Murphy, her zamanki gibi harikasin. Her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır ama... teşekkürler!

Jamie Walker, seni seviyorum. Tamam mı? Tamam. Tamam.

Hayatımdaki tüm Dawn'lar. Dawn B., Dawn R., Dawn C. ve Dawn D. Hepiniz harika arkadaşlarınsınız ve desteğinizin anlamı çok büyük.

Beth Thomason, bu sefer gerçekten söyleyecek söz bulamıyorum. Söyleyemiyorum. Kendimi aşmak imkansız görünüyor. Sen harikasin. Dünyadaki en iyi beta okuyucusun. Seni seviyorum

Beni zorluyor, cesaretlendiriyor ve ne zaman saçmaladığımı söylüyorsun. Bazen devam etmemi sağlıyorsun. Teşekkür ederim.

NikkiWhoWishesGaigeWasHers, Laurie, Amélie ve #Murderface, sizler harikasınız! Tüm yardımlarınız, aptalca fikirlerimi dinlediğiniz ve yanıldığımda bana söylemekten korkmadığınız için teşekkür ederim.

Colleen Hoover'a herhangi bir şekilde teşekkür etmeyi reddediyorum.

Benim BS ailem, siz pisliklere bir şey söylememe gerek var mı? Yok mu? Güzel.

Kan bağı ya da evlilik bağı olan ailem için desteğiniz her şey demek.

İnsanları unuttuğumu biliyorum ve bunun nedeni berbat olmam.

Ama... hepinize teşekkür ederim! Gerçekten!

Okuyucu, tüm desteğiniz için teşekkür ederim. Bunun anlamı tahmin edebileceğinizden çok daha büyük. Rae ve Hudson'ı yazmayı inanamayacağınız kadar çok sevdim. Perde arkasında onların büyümesini izledim ve umarım yolculuklarından keyif almışsınızdır. Onları tekrar göreceksiniz. Hâlâ planladığım iki kitap var!

Sevgi ve sonsuz minnettarlıkla,
Teagan

Teagan Hunter Adlı Yazarın Diğer Kitapları:

[Yarının şerefine](#)
[Dünün şerefine](#) .

Eğlenceli bir okuyucu grubunun parçası olmak, özel içerikler ve hediyeler kazanmak ve beni biraz daha yakından tanımak ister misiniz?

[Facebook](#)'ta Teagan's Tidbits'e katılın!

Yeni çıkan kitaplarımdan haberdar olmak ister misiniz?

[Haber bültenime](#) kaydolun!

TEAGAN HUNTER gündüzleri romantik bir kapak sanatçısı ve her boş anında... bir yazar. Şu anda denizci kocası, iki köpeği ve çok sayıda tuzlu su balığıyla birlikte MO'da yaşıyor. Teagan okumaktan, TV şovlarını (özellikle Supernatural!) izlemekten, soğuk havalardan ve çoraplarını asla eşleştirmemekten hoşlanıyor. Tuhaf biri. Bu onun "olayı" gibi bir şey.

Teagan'ı [Facebook](https://www.facebook.com/teaganhunterwrites)'ta bulabilirsiniz.
<https://www.facebook.com/teaganhunterwrites>

[Twitter](https://twitter.com/THunterWrites)

<https://twitter.com/THunterWrites>

[Web sitesi](http://teaganhunterwrites.com)

<http://teaganhunterwrites.com>

Veya

teaganhunterwrites@gmail.com

[e-posta](mailto:teaganhunterwrites@gmail.com) adresinden kendisine

ulaşın

